

GIẢI GONCOURT 2009

MARIE NDIAYE

ba phụ nữ
can đảm

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

BA PHỤ NỮ CAN ĐẢM

(Goncourt 2009)

Tác giả: Marie NDiaye

Dịch giả: Hồ Thanh Vân

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội nhà văn 11-2011

ebook©vctvegroup

VCTVEGROUP
Ebook for all

Tặng Laurene, Silvere, Romaric

Và người đã chị hoặc tuồng như vô tình xuất hiện trên bề mặt căn nhà bị xây bằng bê tông, tấn mình trong một cường độ ánh sáng đột nhiên mạnh mẽ đến nỗi họ chính cơ thể vận động nhạt màu cả ông ta phát tỏa luồng ánh sáng ấy, người đến ông đứng ở thấp lù, bỏ bịch, huế h tán một qàng ánh trắng hệ một bóng để nên ông, người đến ông bỏ ra trên bề mặt thềm căn nhà ngoại cỡ chẳng còn gì khác, Norah thoáng thấy trong lòng ngay khi ấy, cả vẻ cao ngạo, cả dáng bề thế cả sự tươi trẻ nơi ông ta vốn thường hằng một cách bất biến nổi ngời như không thể tàn.

Họ ta đến hai tay vào nhau để trên bụng và để ngoại ứng một bề mặt, mái tóc ngắn bạc còn bụng thì trướng lên và chảy lệ dưới mí mắt, bề mặt cặp đôi màu kem.

Họ ta đứng ở tú trong sự chỗ bị lạnh lẽo, có lẽ từ cảnh một cây bụi rậm vĩ trông đều đặn trong vườn rồi xuống ngưỡng cửa căn nhà ngạo nghễ cả mình bởi Norah tự nhủ trong lòng tiếu lại gần căn nhà từ phía ngoài hàng rào chị vẫn chần chẫn nhìn cả ra vào mà không thấy nó bật mở để hé lộ ra cho bố chị - thế nhưng ông ta hiện ra trước chị trong ánh chiều tà, người đến ông ánh bụng và bề rạc dòng như đã bị một nhát búa tạ hung hãn giáng xuống đầu, tán những tỉ lệ cân xứng hài hòa mà Norah vẫn nhớ thành ra một người cụt mịch, cổ rụt bệch thân to bè lùn chùn.

Đứng ngay đó, ông ta ngó chị tiếu lại gần, và tình không thể gì

trong cái nhìn là chà, hơi bỡ ngỡ cả ông ta để rồi ông ta đứng ngó chị để hay chính ông ta đã yêu cả chị, có lẽ còn nài xin chị (trong chòng mợ, chị nghĩ, một người như ông ta vẫn còn khả năng khả cả bất kỳ sự gì nào) để thăm mình.

Ông ta chỉ đơn giản là ở đó có lẽ bằng một nhịp để cánh đã rời cành chính cả cây bưởi vĩ trà ánh vàng từ căn nhà nặng nề để xuống bên thềm bên hông nứ nẻ và cứ như chỉ vì run rẩy mà từ này bước chân Norah đã về phía cổng.

Và người đến ông có khả năng biết mọi thứ mình vẫn nài thành sự van vỉ hướng về phía mình h ngó chị để cánh cổng tiến vào vườn trong đó là một ông chủ nhà bị rớt rã đang gồng gượng che lấp để đỡ tay kum lại trên mặt để rằng nhẹ nhàng để phủ bóng rợp cái ngưỡng cửa để ợ con người kỳ quặc, rớt rã và phản quang cả ông ta rỗng.

- À ra là con. Ông ta thốt từ giọng âm u, yếu ớt thiếu tự tin bằng tiếng Pháp bất chấp khả năng làm chủ ngôn ngữ tuyệt vời như thể sự e sợ trích thuật ông ta hằng cảm thấy trước một vài lần khi ánh rổ cuộc để kiể cho để cả giọng ông ta cũng run rẩy.

Norah không đáp

Đi lên phía ông ta, không gì khác, chợt nhớ ra ông ta thậm chí ghé sự động chạm thân thể khi bàn thịt nhè nhẹ cả cánh tay ông ta mơ hồ giữa các ngón tay chị.

Đi như thoáng nghĩ thấy một mùi mốc.

Thứ mùi tỏa ra từ sự nở hoa ào ạt, hể mình cả cây bưởi vĩ vàng to sụ xè cành bên trên ngõ nhà mái bằng và có lẽ người đến ông âm thầm và tự bị la làm tổ trong các tán lá cả nó rình chờ

Norah e ngại nghĩ thầm, từng tiếng bước chân kẻ khang nhất lại gần cánh cổng để bao vú là rồi bóng ngó xuống bộ thân ngõ nhà bề thế tường bê tông thô hoặc bố ra, cái mùi ấy, từ chính thân người hoặc áo quần bốc lên, tưng tưng, nhả nhả, màu gió, chị không biết được, chị không thể nói được.

Ông ấy chị cũng chỉ có thể khẳng định rằng hôn đi ông ta mà, giờ này ông ta vẫn mặc chưa biết chừng, chị nghĩ, một chiếc sơ mi nhàu nhĩ, bang gồ vể mồm hỏi rằng quả ông ta xanh lè đến nỗi nhả thán, bụng là ợ ợ hợ, hoặc là vị như một con chim ồ ồ cứ chạm đất là ông ta kêu ngã, hoặc vì Norah nghĩ trong nỗi chạnh lòng bà ấy chán chường, cả ông ta nữa, sau rồi cũng trở thành một lão già trẻ nãi, đứng đứng hoặc đi mù trước sự dè dặt cho dè vẫn giữ các thông lệ lịch lãm quý uớc, vẫn mặt mày trắng và bờ tươi thường trợ ki xưa và không bao giờ xuất hiện là trước hiên ngõ nhà đang xây dở mà không chĩnh lại nứ cà vạt, kể cả có chui ra từ phòng khách bị bận nào hay là xuống từ cây bụi với chiếc váy hoa nào đó chẳng nữa.

Norah, từ sân bay đi, đã bắt taxi rồi đi bộ rất lâu dưới trời nắng nóng vì quê nhà chỉ chính xác nhà bố chị và chỉ định vị được khi nhậ ra ngõ nhà, cảm thấy mình nhợt nhạt, rã rời.

Chỉ mặt một chiếc váy xanh lè không tay, chỉ xuyên những bông hoa vàng liti tạt tạt những cánh bụi bặm lệ khắp hiên nhà, và đi một đôi xăng đến bộ màu lè nhạt.

Và chị nhậ ra, bàng hoàng, chân bố chị đang xỏ một đôi tông nhợt, ông ta, người vẫn luôn đi cạo nhẵn đầu chị để chùng thê vào việc bao giờ cũng chỉ xuất hiện cùng những đôi giày bóng lộn,

màu be hoặ trắng ngà.

Phải chăng vì người đàn ông nhếch nhác này đã mất sạch
quyền chính đáng được chà vào chị cái nhìn phê phán từ chung
hưởng khi kẻ khố hay bỏ vị nhờ tuổi ba mươi tám, thứ để tiêu
lâm chị bán khoán không còn là bán xe đ hình thức của chị koi
mào nữa, để sao chị cũng nhủ thầm rằng chị sẽ như gà mấ tó,
sẽ cảm thấy bị lừa nhọ nề trình độ, cách đây mười lăm năm,
trong bộ dạng nhếch nhếch mồ hôi và bờ bờ trước bố chị, người thờ
đó có vó đáng không mấy may say say vì bất kỳ điều kiện ở
hay là chịu nóng nào, trong khi hôn nay để đã hoàn toàn kiế
chị bàng quan và, thậm chí, chị còn chường cho bố thấy, không
ngoảnh mặt đâu mà thô mộc, bóng láng mà chị chẳng buồn thoa
bàn khi ngồi trong taxi, tự căn vặn, ngỡ ngàng: Sao mình lại từ
cho chuyện đã là ghê gớm nhĩ bụng bảo vệ một sự thích thú
đơn thuần chua chát, hả họ: Ông ta muốn nghĩ gì về mình thì
nghĩ, bỏ chị vẫn nhớ như in những nhệ xe ố àng, thá mạ,
được người đàn ông kể cả này thản nhiên bán ra khi ở tuổi mới
bỏ chị và chị gái để thăm ông ta và tất cả về nhấ vào về hiế
trang nhà ở hai chị em hoặ sự vắng bóng màu son để trê để mờ
họ

Lúc này chị những muốn bảo thẳng ông ta: Để thấy không, bố
nổi năng với bộ con như với những mục đến bà, cứ như chúng con
có nghĩ a vụ phải mỗi chài đưa đi, trong khi chúng con chỉ là hai
con nhó và lại còn là con gái bố

Để những muốn nói để với ông ta kể tung từng pa nề
bụng bị, như thế để chỉ là một dạng hài hước có phần thô cứng

cả bố chị và họ sẽ cùng nhau cười cợt về nó ông ta thoáng tỏ vẻ hối hận.

Nhưng khi thấy ông ta đứng ở trong đống nhọ, trên bề mặt ruộng lúa cho đến những cánh hoa rã rượi mà chắc ông ta làm ruộng khi rời cây lúa gặt bằng đống cánh trĩu nặng mồ mệ chị nhận ra rằng ông ta chẳng ăn tăn đờ xẻ chị để xỏ ra một bản tình về vẻ ngoài cả chị hơn việc nghe thấy hay hiểu được lời bóng gió thuộc bại đi dẫu nhất ám chỉ những nhọ xẻ ác ý xưa kia ông ta đã nói ra.

Mấy ông ta trũng sâu, cái nhìn xa xăm, trên trời

Đi tự hồ lệ ông ta có thực sự nhớ chính ông ta đã viết thư bảo chị để hay không.

- Mình vào nhà chú để và hỏi về chuyện từ lúc từ vai đang vai kia.

- Masack

Ông ta vỗ vỗ tay .

Ánh sáng lạnh lẽo, xanh lơ lơ mà vó đang khó xác định cả ông ta tỏ ra càng có vẻ đờ đẫn.

Một ông già vạm vỡ cùng áo quần rách, đi chân đất, từ trong nhà nhanh nhẹn bước ra.

- Ông từ cách để bố Norah ra đây.

Đi nói với chị:

- Masack này , con nhận ra không?

- Con tự mang đồ mà, chị nói là từ hồi tiết vì trở thối ra những từ thế nào cũng làm mất lòng người giúp việc, bất kể tuổi

tác, đã quên khuôn vác và vội chuyển những bại ờ ề bất tiện nhất, lẽ chừa tú cho ông ta xăng xái để nổi, không chuẩn bị, ông ta lao đảo trước khi lấy lại thăng bằng, lấy chiếc tú ra lau lưng rồi, không xuống, trở vào trong. Bà trước con để có Mansour, chị bảo. Maeck thì con không biết

- Mansour nào nh? bố chị hỏi vội vẻ ngờ ngạc bất chợt, gần như hẫng hụt mà trước bà chưa bao giờ chị bắt gặp ông ta.

- Ông không biết họ ông ấy, nhưng ông Mansour, ông ấy đã ở đây lâu đến rồi, Norah ngỡ là bà cảm thấy bị xâm chiếm bởi một nỗi ngại ngùng đến đỗi bối rối

- Thế thì chắc đây là bố Maeck

- Ô không đâu, chị thì thảo, Maeck già thế thì làm sao là con Mansour được.

Và vì bố chị tỏ ra càng lúc càng ngờ ngạc và thậm chí còn làm vẻ ửng ửng băn khoăn có phải chị đang nhầm chỗ ông ta không, chị chen vào rất nhanh:

- Nhưng thưa cô quan trọng gì đâu.

- Để đã bao giờ có người hề nào tên là Mansour đâu nhỉ con nhàn thế nào thôi ông ta nỗ lực với nụ cười cao ngạo, lễ cả, tính hiệ ề tiê thể hiệ tính cách xưa cũ cả ông ta và cả cái cười mỉm kinh khinh để có mưu đồ khó chịu thế nào để chẳng nữa, nó vẫn làm ấm lòng Norah, cứ như thể cái sự người đến ông tự mãn này vẫn nhất nhất phán đả cuối cùng còn quan trọng hơn cả việc ông ta cố

Để chị chắc như đinh đóng cột về sự hiệ ệ của một Mansour, cần cù nhẫn nại, đượ việc, ở bên bố chị bao năm ròng,

và nế như chị gái và chị số từ thờ thơ ấu, tính rồ ráo, chỉ đ chân vào căn nhà này kôg qá ba bố bậ, thì người mà họ gặp ở đây là Mansour chứ chưa bao giờ là ông Masck có khuôn mặt xa lạ.

Và đ t chân vào nhà Norah đ cảm thấy nó trống trải nhưg nào.

Ủ này ư đ xuống.

Phòng khách rộng, tươm, vắng lặ.

Đ chị bậ đ, một ánh sáng hiu hắt thứ ánh sáng phá t ra từ bại bóng đ bố mười oát, pô bày pà giỡ căn phòng với cái bàn ăn mặt kh.

Trê các bức tường trát vữa ề ề Norah nhậ ra những bức ảnh ồn g kun g chạ ngõ làng nghỉ đợ mà bố chị từng ở hữ và ề hành và đ kiế ông ta phát đt.

Từg có rất đợ người thường xuyên tá tó ở nhà con người dơng dơng tự đ này, cái ề hào phóng thì t, Norah hằng nghĩ thế vậ h vang ra ề mình có khả năng cuu mang bao bộ anh chị em, cháu chấ họ hàng gần xa thì nhiề, đ đ Norah chưa từg thấy căn phòng thêh thang đ vắng bóng người bất ề chị vào đ buổi nào trong ngày.

Ủ nào cũng có bộ trẻ lẫn b trê các tràng ể puỡ bậg như những chú mè no ềh, cánh đăn ông và uống trà và xem ti vi, đm đăn bà con gái ra ra vào vào từ nhà bếp hoặ các phòng ngủ

Đ tổ hôn đ vắng hoe vắng hoặ căn phòng nghiệ ngã phơi ra vẻ thô cớg trong chất lậ cả nó gạch lát nề bại bóng, tường

xi măng thơm hám, thành cái ổ hẹ

- Vô ông có nhà hả boss Norah hỏi

Ông ta rê hai chiếc ghế xa k ỏ cái bàn to, xếp chúng cạnh nhau rồi đi lại để chúng về chỗ cũ.

Ông ta bật ti vi và tắt đèn để không để cho bất kỳ hình ảnh nào lộ ra.

Ông ta bước đi trên tấm thảm trải nền gạch, không nhấc chân lên.

Mỗi ông ta run lên khi kể

- Ông ta chơi xa rồi, cuối cùng ông ta cũng thoát.

Đã chà, Norah bắt gặp tự nhiên ông ấy không dám thú nhận là đã bị hành cũng nên.

- Thế còn ông ấy sao?

- Ông vô , ông ta nói trong hơi thở.

- Ông đã lịch ấy ạ?

Và cái sự bố trí từng có ngày ấy phụ nữ và trẻ nhỏ xún xít vây quanh, cái sự người đến ông không lấy gì làm đặc biệt bánh trái nhưng tháo vát, b ộ tàn nhẫn và nhanh nhạy này, để xuất thân từ một món nhưng ngay khi ăn nên làm ra từ nào cũng được bao bọc giữa cả một tiểu xã hội hàm ơn và cung cấp, việc người đến ông được nâng niu chiều chuộng ấy còn trợ giúp một mình và có khi còn bị bỏ rơi một nơi nơi Norah, để sao mặt ông, một mối hiểm thù xưa cũ, mặt mũi.

Với chị dường như cuối cùng bố chị cũng nhận được bài học mà cuộc đời phải trả vào ông ông ta ơn hơn nhiều.

Nhưng đã bài họ kể gì?

Đi cảm thấy , khi nghĩ thêm mình thật nhỏ và tí ti.

Đi kể cả khi bố chỉ cho những kể vụ bị trù chân, kể cả khi bố chỉ chưa bao giờ có nổi những người bạn thật thà hay những người bạn nữ chân tình (có chẳng là, Norah nghĩ , mẹ cả chị) và kể những đứa con yêu khi cũng không, và kể cả khi, già cả, vớ vàng, chắt chắt đi lên bàn lung lnh, ông ta vò vớ về bước trong căn nhà ấm áp cả mình, hà có gì một người kẻ khi , một đồ đồ vớ toàn lại thấy đồ vớ về và hà có gì Norah lại hả hê hả hê vì đi đi lại cao ngạo trong tư thế đi con gái ghen ăn tức ở cuối cùng cũng đồ báo thù cho việc chưa bao giờ đồ chung hội cùng thuyề vớnhững kẻhân cả cả bốnh?

Và cảm thấy mình nhỏ nhỏ và tí ti, giờ thì chị sợ sợ vì lần đi hẳn hớn hơn nhóvì cái váy nhàu nhĩ cả mình.

Như đi chuộc lại những ý nghĩ xấu xa, như đi yêu tâm là ông ta không phải là một mình quá lâu, chị hỏi

- Tony về chưa bố

- Nó ở với con, bố chị ào ào.

- Em đi vắng thì nó với con làm sao đồ?

- Ma không ta về gòto và điay nọ vào tay la.

Những cánh hoa rụng nhỏ từ vai từ gáy ông ta rơi cả tả xuống sàn và ông ta lấy mũi một chiếc tông lông nhát chút đi

Norah lẽ có cảm tưởng ông ta đang vớ đẹp cái váy lên những bông hoa gầy giống hoa rụng cả chị.

Ma không đi, đi một xe chở hàng chất đi bát đĩa, đồ đĩa và

bắt bầy biệch cái bàn thủy tinh.

- Ông ngồi xuống đờ bóchị bảo, ta ăn tối thôi.

- Ông rửa tay cái đi.

Đi lại thấy giọng mình toát ra sự nhanh nhẩu quả quyết mà chị chưa ở đợ với ai khác ngoài bố chị nhằn chặ đợ mọt muu toan từ phá ông ta bắt Maesck và ngày xưa là Manour, thợ hiệ những việc chị ở làm, biết rằng ông ta ghê cay ghê đắng thấy khách kẻ mó tay vào những việc dè chỉ là ấ nhấ nhất trong nhà mình và qua đờ tỏ vẻ hoài nghi năng lực đờm gia nhân cả ông ta, ghê ấ mớ có khả năng bảo chị: Maesck ấ rửa tay cho con và có khả năng không hình dung nổi chị ấ không tuân lệnh như đờm người già ấ ộn vầy qanh ông ta vấ rầm rập ràng đờ

Nhưng bóchị chỉ nghe báng thoáng.

Ông ta ngồi xuống, bở ấh ngóh nhìn các đờng tác cả Maesck

Đi thấy đờ ông ta đến đờ, ộn màu hơn xưa, không óg ả.

Ông ta ngáp lễ mọt con chó không phát ra tiếng, miệng há hoác.

Ấ này thì chị chấ chấ thứ mùi hồ chị thoáng ngửi thấy trên ngưỡng cửa tả ra cả từ cây pơng ấ từ bóchị vì cả người ông ta tằm trong k ố mùi nồng nặ tù đợ cả những bông hoa vàng cam - cái người chị tự nhủ vớ chăm chú từng l từng tí cho về thanh tao cả mình, cái người vớ không xớ gì ngoài những tình ề thuộc hàng hảo hạng nhất, cái người ấ và ưu tư chưa bao giờ muốn phát ra thứ mùi thợ chắt cả mình!

Kổ thân, ai mà nghĩ đợ rồi ông ta ấ trở thành một con chim

già mồi bay lạng qà lạng qạng và bố mồi ả thày?

Bị hướng về phía bếp men ở một hành lang bên hông đi được chiếu sáng bằng một bóng đèn trần vịn ruồi.

Bà căn buồng chật chội và bất tiện nhất cả căn nhà thiếu căn xúng này và cả thế giới, Norah nhớ rõ món một, chị đã kể nó là cây cột than piề bắt tội về bố chị, biết mười mười rồi chị sẽ nói thỉ cả về những chuyện tày trời ấy như gười vô thường vô phạt, biết mười mười rồi chị sẽ không ở nào nhớ lại được trong thời tiết để với con người không lòng này sự tảo tợ mà nếu từ xa chị sẽ không ở nào bỏ đi để xử lý để ông ta những lời trách cứ và dằn vặt càng hận hận, ê chề về bản thân và càng cảm giận ông ta hơn bởi chị đã qỳ gổ để không dám hé với ông ta nữa.

Bà chị để mặt đêm người hà làm việc trong một xó xỉnh bí cực nhỏ nhà, bởi cả ông ta đã đêm thời khách chẳng bá mắng để bao giờ

Một nhà xé như thế ông ta làm sao hiểu được, chị nhủ thần trong nỗi oán hận ngùn ngụt, ông ta sẽ qỳ để nó vào thớ ỷ mị để trung cho cả đêm đến bà con gái ấy cái thế giới nơi chị đứng sống cùng thú ăn há không đáng gì để ông ta.

Ta có sống trong cùng một xứ đều, xã hội lại mỗi nơi mỗi khác như thế để bại ông ta phán như vậy, tẩu tẩu, hạ cổ còi còi cho vờ cả Masck ra trước mặt chị để hỏi xem nhà bếp có để chịu với ông không, Masck sẽ đáp rằng có và bố chị, còn không thèn lẽ về phía chị cái nhìn để thối bỏ thế này sẽ mang lại tàn vó cho một chủ để chẳng có gì đáng gọi là hệ trợ, sẽ chỉ đến giản

coi vấn đề như vậy là để đỡ chột lại.

Phỏng có nghĩ a lý hay ch lý gì khi bố bạn là một người mà thẳng thừng ra với ông ta bạn không có cách nào hà hợ và yêu thương vẫn luôn là để bắt kả, chị lại thần nghĩ, nhưng bình thản, giờ thì không còn run nữa vì tâm trạng bất b, bợ bội và chán nản trước đây vẫn để chị những khi hoàn cảnh xô đẩy chị hứ để vào các khác biệt không thể kả áp về giáo d, về qn n, về cách nhìn nhận thế giới giữa người đến ông có những đ m mê lạnh lùng, ông ở Pháp với vài năm trời xa, và bản thân chị người gá bó với nó và mang trong mình trái tim mãi cảm và để tồn thương.

Ấy vậy mà chị đang ở đây, trong nhà bố chị, ấy vậy mà chị để khi ông ta vồ vập

Và ợ mãi cảm mà ông ta khinh mạn không giấu giếm, và cùng với nó miệt thị luôn cả con gái mình để toàn bộ Tây phương cổ lỗ và ững ờ, nếu có nó bởi để một chút chị để tìm ra một con có vẻ vĩnh viễn để miến cho mình một hành trình như vậy -... và con để mang lại cho bố một vinh hạ nh và một niềm vui lớn để k tận lòng, nếu con đủ ớ lên để tạm x gia đình nh một từ gian tương đối để để để nhà bố bố cả con, vì bố cần nói với con nhờ chị nghiêm ngặt và đng...

Ô chưa gì chị để hổ tiếu làm sao vì trở xiêu lòng, chị mong được về nhà, được chăm b cho cuộc sống cả riêng mình làm sao.

Một cô gái mảnh mai mặc áo hai dây và quần cộc cũ ở n đang cợt nhả rồi bất nh trong bếp

Trên bàn bày ngồn ngộn các món đang chờ Norah hiểu thế

đợi tiếp cho chị và bố

Đoảng ngờ chị thấy có gà rán, couscous (*), cơm cà ri, một thứ thịt ấ màu trong nước xối lạc, nhiều món khác nữa mà chị mang máng đoán ra được mấy cái nắp vung trong số đồ để hơi nước, một đũa hề làm chân chị bủ rủ và chưa gì đã để nặng lên bao tử chị.

Đi lịch người già bàn bệ và chệ rề bát và đũa cô gái chệ vậi cợ cho xong một cái nồi để tưng.

Đặt rề bát hợ để nổi thành nồi cứ lên tợ hề va vào vách chệ lại cộc vào vò nước, và vì không có kệ xếp nên cô gái buộc phải lom người để xuống đất, trên một tấm khăn lau trải rộng, ở bát đĩa phải hong khô

Một lần nữa, bằng chứng về mối quan tâm qua ba đời khác mà bố chị dành cho tiếp nghi cả người giúp việc làm Norah phải nộ.

Đi và rề tay qua quý và mồm cười với cô gái và gệ gệ ề.

Và khi chị hỏi tên cô gái và khi, sau một thoáng im lặng (như là để Norah vắng vợ, để ráp câu trả lời vào trong một cái khung trống để vậ), cô tuyên bố Kay Demba, về lẽ hãnh diện tị nhàoát ra từ giọng nói chắt nịch, từ cái nhìn bộc lộ gây bất ngờ cho Norah, khiến chị ậ lại, xua bố dĩ con phải nộ trong lòng chị, nổi mẽ mẽ bồn chồn và con oán thán.

Giọng bố chị vọng lại từ hành lang.

Ông ta gọi chị về nhà nó.

Đi vội vã qua y lại chỗ ông ta và thấy ông ta bực rừ số ruột

muối tán công ngay mớ taboule (*) trộn tôn và hoa quả Maeck đã ăn ra hai cái đĩa khác nhau.

Bị và ngồi xuống ông ta đã hùg họ ăn, mặt gầy như vạc vào thức ăn, và sự nghiến ngấu vấp bực từ và kể cách này thì ăn nhẹ với các lễ nghi xưa kia cả người đến ông nó bộ cò là nhẹ này ấ mớ Norah xén chút nữa đã hỏi có phải ông ta đã nhìn đi không, ờ rằng ông ta hoàn toàn có khả năng, chỉ vì những khó khăn tài chính như chị giả định, cho đến hết ờ ăn thức uống cả cả ba hôn trước vào bữa tối này nhằn khoe mẽ với chị.

Maeck bê ra hết đĩa này ấ đĩa khác, theo một nhịp độ Norah không tài nào theo kịp

Bị nhẹ bồng thấy bố chị không ngó ngàng gì ấ những thức chị ăn.

Ông ta chỉ ngẩng đầu lên, để con mắt cả đi nghi ấ hau háu ờ xé những mớ Maeck và để bàn, và một lần khi ông ta á nhìn đĩa cả Norah thì là với một vẻ bướng trẻ con ấ nỗi chị hiểu ra ông ta chỉ cần an tâm rằng Maeck không tiếp cho chị nhiều thức ăn hơn cho ông ta.

Bị tiếng người

Ấ chị, người đến ông ba hoa, ấ àng huênh hoang kia, cảm ấg.

Trong căn nhà hiu quạnh chỉ vang lên tiếng thà đĩa lạnh canh, tiếng chân Maeck ệ ệ rên trên sàn, có lẽ cả tiếng mấy cành buong vĩ trên ngọn gỗ cành cạch vào mái tôn - có phải nó đang vỗ gòb ấ chị, chị bỡ mớ tự hỏi có phải nó đang vỗ gòb ấ chị trong ấ, cái cây cộc ấ?

Ông ta vẫn tiếp tục ăn, chuyển từ cù nướng sang gà xối gà như không ngừng nghỉ lấy hơi giữa hai miếng ăn, nuốt tống nuốt tống không chú ý đến hành.

Đột nhiên, Ma Eck bỏ ông ta một quả xoài xanh nhỏ

Ông ta bỏ vào miệng một miếng, rồi một miếng nữa, và Norah thấy ông ta nhai nhệ nhạo rồi nuốt mà vô ý.

Ông ta nhả miếng xoài nhão nhoẹt ra đĩa.

Má ông ta giàn giụa nước.

Một hơi nóng bùng bùng xông lên hai má Norah.

Đột nhiên đứng dậy, nghe thấy mình búng búng trên ghế chẳng rõ ra phá sau ông ta mà không biết phải làm gì với đôi tay mình vào lúc chưa bao giờ chị rơi vào hoàn cảnh phải an ủi bố hay phải tỏ bày về ông ta trên ghế nhiều hơn sự cung kính hình thức, miễn cưỡng, hoàn toàn vô ý.

Đột nhiên mất tìm Ma Eck nhưng ông đã bên các máy cuối cùng rồi không còn.

Chị vẫn không rảnh rỗi để mà thả thò

Đột nhiên xuống cạnh ông ta, ghé trán mình sát gần khuôn mặt ướt nhoe nhoe của ông ta.

Đột nhiên có thể ngửi thấy, ở sau mũi thứ ăn, mùi các thứ nước xối ếch gia vị, mùi thơm phức của những bông hoa rụng từ cái cây đại thụ rụng xuống, chị có thể trông thấy cổ họng mi cáu bẩn, vì bố chị kiêng khem đến.

Lúc đó trở lại trong tâm trí chị một chuyện. Ông em chị báo tin cách đây ba năm, tin bố chị chưa bao giờ thấy cả phải tiết lộ

vợ họ chị và chị gái, thế Norah đã từng oán trách ông ta trước khi
quên đi cả thông tin ấy nổi cay đắng đã bị giấu nhốt đi gây ra, và
cả hai thứ một lần nữa cùng xoẹt ngang qua chị và giọng chị vì thế
càng chao chất trong khi chị chỉ muốn an ủi về

- Hay , mấy đứa con bố?

Bị nhớ lảng máng đi là một cặp anh em nhưng trai hay gái thì
chị không rõ nữa.

Ông ta nhìn chị hoang mang.

- Ông bố

- Mấy đứa con nhỏ nhất cả bố ấy, chị nộp con nghĩ thế Hay đi
mang các em theo?

- Hai con bé con? À chúng ở nhà ấy , và ào ào ông ta và
quay người đi giống như thể chung hững, ông ta đi lấy vợ là chị
đang nhớ đến thứ gì đó ông ta không rõ hoặc không nắm hết các
điều nhưng theo một cách lạ lùng và kỳ lạ với ông ta.

Bị không kịp một thoáng ở mình hoan hỉ ác ý hả hê

Như vậy Ông là con trai độc nhất cả người đến ông chẳng
mảy may yêu thương hay coi trọng lũ thị mệnày .

Người đến ông bị áp đảo, chìm ngấm giữa một lũ giống cái vô
dụng và hổ đanh đến chút xinh xắn cũng không có Norah bình thản
tự nhủ khi nghĩ đến chính mình và chị gái, những người trong mắt
ông ta mãi mãi mãi kiến quyết không thể dung thứ là quá ư dễ
trung, nghĩ đến giống ông ta hơn giống mẹ qua đó chúng tỏ ra tai
hại sự hủy hoại cả cuộc hôn nhân với một phụ nữ Pháp - bởi
ngoại trừ những đứa con đen nhò nhò trắng và những thằng con trai

ra vó ra đàng thì bà mang lại đợ tồ tồ hành nào khác cho ông ta chứ

Ầy vậ mà ~~đ~~ cũng công toi.

Hội đồng đặt tay lên vai ông ta.

Phà bố rỗ phà chị vãi cảm thấy chất chớ một sự ồn g cảm
mà mai.

- Ông muốn gặp các em con, chị nỗ đặt chân vào ngay để
không nghe ông ta hỏi ai: hai con gái bộ hai ở nhà này.

Đỡ vai núp nính cả bố chị nhích kẻo tay chị, cử chỉ không chủ tâm ám chỉ đấng hòng có hoàn cảnh nào cho phép một sự thân mật quá.

Ông ta lách đng đ , đưa tay áo ở mi qngang trán.

Ông ta đi cánh cẻ kh, xấu xí phá cuố căn phòng, bậ bó
độc nhất chiế áng ố hành lang mớ xây đì và hợ toàn bộ
bằng bê tông xám xịt, trê đờ, Norah nhậ, giốg hệnh
buồng xà lm, nhữg căn phòng tin hin hình vuôg trướ đy đm
hàng đg ố nhứ cả bớchị vấ ở

Đi tin chắc, bằng vào cách các bước chân cả họ cách hơi thở
 bì bọ ếch cả bố chị âm vang trong rừng, rằng giờ đây
 các căn phòng trống huếch trống hoác.

Nhĩ cảm thấy ông ta bước đi để đợc một bĩu thì hành lang
 qũy đi rồi qũy theo hướng ngược lại, đoạn trở về thăm tổ ấm u
 ở nỗi Norah đi toan quay gở

Chị đừng lại trước một cánh cửa đóng k.

đồng ta nắm lấy cổ tay và đứng bất động một hồi, tai áp vào

cánh cửa, và Norah chịu không biết ông ta đang căng tai nghe
ngóng tiếng động nào từ bên trong vọng ra hay đang quy tụ
toàn bộ sức mạnh tinh thần để quyết tâm mở cửa, nhưng thái độ
của con người này và nỗi đoán biết về mưu đồ đen tối (ồ,
cái niềm tin bất trị, sau nhiều năm không gặp mặt ông ta, rằng thời
gian sẽ chinh phục ông ta và để ông ta xích lại gần chị hơn) làm chị
bực bội và bối rối hơn trước kia, hồi người ta chẳng bao giờ an
tâm để ông ta, với tính trăng tráo bề ngoài, với vẻ hờ hững
khô khan, không chú ý hình ảnh, sẽ chẳng tung ra một nhệch
tàn độc không tài nào quên nổi.

Ông một cử chỉ đột ngột, như để giáng bất ngờ và thiệt hại, ông
ta đứng dậy.

Ông ta nép mình ngay tứ thì về phía hải và ghé vào nhường
chỗ cho Norah bước vào.

Đèn phòng nhỏ được chiếu sáng bằng một cây đèn chụp màu
hồng để trên một bàn ngủ kê giữa hai cái giường, trên giường nhỏ
là cô gái Norah đã gặp trong bếp người tự giới thiệu mình tên là
Kay Demba và cô Norah quan sát thấy, đi tại phải bị xem xét

Ngồi xếp bằng trên ghế, cô đang khâu một tấm váy nhỏ màu
xanh lục.

Cô nhìn Norah, thoáng mỉm cười với chị.

Hai đứa bé gái ngủ trên cái giường còn lại, áp mặt vào nhau,
với một tấm chăn màu trắng.

Tim của Norah nghĩ chị chưa thấy hai khuôn mặt trẻ thơ
thánh thiện như thế bao giờ

Cô bị đánh thức vì hơi nóng từ hành lang tràn vào trong phòng

Đề hà kông kớ hoặ vì một biể đĩ kông thể nấn bấ cả s' yê ẩg bao qanh, hai đĩ bẻng ử mớ choàng mớra.

Và để bảo mình, hà khẩu, cay nghiệt không tia nồng ấm, không ánh hoan hỉ được trông thấy ông ta, sợ hãi cũng không nổ trong khi ông ta, Norah sẽ gờ nhậ ra, như tan chảy dưới cái nhìn đờ hộc sợ trơ máit tóc cắt át chân cùng khuôn mặt và cầ cổ cáu ghề lú vào chỗ khuất xuống cả chiếc sợ miệt nhiê tẻ ra thừng hồ hăng há và chua nồng cả những bông hoa bị chà nát.

Và người ăn ông từng biết gieo rắc quanh mình bầu không khí
độc ác và cái chết hủy diệt.

Ông ta sợ gì mấy đứa con gái bé bỏng, Norah ăn no ăn, lại xinh như nần mộng là mớ đồ chứ những đứa con ở tuổi là bao cả ông ta lại sợ nỗi đứng ra phải làm ông ta bằng đi để tính phải ý cả chúng cũng như cái nhan sắc hẳn hoi cả hai đứa con gái ư ông, Norah và chị gái - sao những đứa trẻ đáng thề muốn đại công thêm ông ta kiếm?

Đi đến bên giường, qùy xuống, tươi cười sát gần hai gương mặt bé bỏng giống nhau chần chẫn, bẽn lẽn, ửng ửng đỏ đỏ như ửng hồng chùi chùi cả đôi mắt.

Đúng là đã kể xong vang lên các nhịp pách ồ ồ cả
bài ~~Robon~~ *Robon*.

À này giỡn bắt người kể cả Norah mà đi chị đi nhá ra nhạc chuông để thoại đi động cả mình và thò tay vào trong túi váy, chợt thấy máy thì thấy đó là một cuộc từ nhà gọi đi, người nghe đưa nó lên ngang tai trong khi ông kí tỉ nhmịch cả căn phòng có vẻ để thay đổi đặc tính, đang trầm mặc, nặng nề uể oải bỗng trở nên

đề chòng như thiế thân thiệ.

Như đ ng chờ đ những đ i bán qyế tuồng minh ẽ kiế
bọ trậ chọ tậ chay mình hay thuậ cho mình nhậ bọ không
bằng.

- Mẹcon đy!giọng lucie lãnh đ

- Chào con. Ôn hạ giọng chứ đợ không, mẹ nghe rõ mà, chị
đmà trán bồng ran vìbổbổđiệ githế

- Ô việ gì đ u. Đ con đng làm bánh ế vớ Grete này. ắt
bọ con ra rạxem pim.Đ con chơi vui cạ.

- Tuyệ chị thờa.Đo mệhom nào.Mẹgọi au nhé

Đi ậđ thoại, tuồn nó vào trong tú

Hai đ bé gái giả vờ như đ ng ngủ mí mấ rung rinh, mờ mờ
chặ

Dung hửng, Norah vuốt má chúg rồi đg đ , chào Kay ,
cùng bớa kớpòg, ôg ta cầ thậ kớở lại.

Đi cáu kh nghĩ rằng ại một đầ nấ bớ chị dờng như không
thiế đ nổi với con mình một mớ lậ hệ giản đn mà trù mấ, chị
nghĩ một nguờ ể mình bị đ tiếp bằng cái nhìn hung tợn như thế
không đng mặ có những bé gái xinh xẻ ả, chị cò nghĩ đ ai
hay ậ gì cải tạo đợ nguờ đn ôg này bớ muố thế t nhất
cũng phải rút tung trái tim ôg ta ra.

Nhưng trong đ đ đ theo au ôg ta men nguợ cái hành
lang u ám và cảm thấy, đ này, đ ề nhè nhẹ cả chiế đ
thoại cầ tay va vào đ chị tự thú nhậ, hận hợ, bồn chồn, rằng
con bợ mình đ vớ bớ càng gia tăng bớ thứ mà chị cho là về

phấn khích thái quá trong giọng Lucie và rằng những chỉ trích gay gắt chị không thể hoặc không dám ném vào đabb, người đến ông cũng chị từ một năm nay, sẽ xoáy thẳng vào lưng ông bố đứng lần lượt đứng ngay đằng trước, vội vã, bm kôm, bé pị, trong cái hành lang não nuột.

Đi chị bác lại trong tâm trí căn hộ thân thương ở Paris biểu tượng ấm cúng và bình dị cho sự bẽ bở cả chị, sự thành đạt âm thầm cả chị, nơi chị đã ở a đabb và Grete con gái anh về sau nhiều năm ông một mình cùng Lucie và bỗng đâu ở cả phía bãi và chấp chững trong khi để đi tiêu thối thú chị mua (trả góp trong ba mươi năm) căn hộ ba phòng ở khu Giỏ Vàng là khát khao tinh thần thoát khỏi chính nỗi hoang mang mà cả đời bố chị là hiệ thân với đời cánh thu về đời áo sơ mi, người giờ đây trông già cả, xộc xệch và lạc lõng trong cái hành lang não nuột.

Ồ chị cảm nhận được rõ mồn một trong giọng Lucie: lãnh tụ lể thoắt, gấp gáp - chắc chắn này căn hộ đang là ân oán trình diễn những màn ân oán thần thánh cái thứ tình cha con mà chị thậm ghê thể hiệ qua thái độ cả đabb ngang nhiên không chịu áp đặt hai đứa bé bảy tuổi bất kỳ sự bó buộc hay uy quyền nào, qua sự khơi mào đợ bình luận chí ché, hồ hởi mà tổ chức, một cảnh bày vẽ bố nó mà anh thường không đủ khả năng, khả vị hay sự nhể nại thợ hiệ tứ cùng, thành thử bột làm bánh mì hay bánh ga tô chưa bao giờ đợ đặt lên bếp và ngay giờ chờ anh lại để xuống một trò khác hoặc một cuộc dạo chơi, bằng chất giọng thoắt cái cũng trở nên lãnh tụ lể thoắt, gấp gáp mà bộ trẻ nhại theo và làm chúng phấn khích để mở cuối cùng ăn ra gào khó ăn vạ,

nắc bần từng chấp vì căng thẳng và cũng vì Norah nghĩ, được Linh tính u ám mách bảo rằng cả ngày đi ỉm tiếng cười đã là hết thảy nhưng lại rõ ràng, giả tạo, kỳ kỳ

Ồ chị cảm nhận được mới rõ làm sao trong giọng Lucie - và chưa gì chị đã bồn chồn vì không có mặt ở đây hay nỗi cho đến nỗi bồn chồn đã chới như khi ngày chị đi đến mỗi từ một gập và chị đã gập chập nó lại, cò bây giờ chị để nó thả trôi hoành hành, không phải vì khách quan có gì nguy hiểm nếu bỏ mặt hai đứa bé vào tay trôi nom cả đống mà vì chị tức thờ ơ nghĩ rằng các giá trị cuộc thanh bạch, đạo đức cao trọng có thể chị đã quy tước căn hộ bé nhỏ cả chị, các giá trị phải đi đến và trang hoàng cho chính cuộc đời chị và gây dựng nền tảng cho tuổi thơ Lucie, đang bị phá bách tan hoang trong lòng vắng mặt chị, bằng một cơn bão chán không lạnh, thành thạo, bờ người đến ông mà chẳng thể gì buộc chị phải đi về nhà, ngoại trừ yêu và hy vọng.

Giờ đây trong nỗi thất vọng bề bồng chị không còn khả năng nhận mặt tình yêu, chị không còn trông mong một cuộc sống gia đình ngăn nắp ấm áp, hài hòa.

Bị đi mở toang cửa và cái ác đã ghé chân, tươi tắn và ồ ồ hiềm và ngang ngạnh.

Tiếp nối những tháng năm cảnh giác triền miên, khi chị rời bỏ bố Lucie rồi mua căn hộ này, sau hàng năm ròng khổ khổ vun đắp một cuộc sống đến gò hoang, chị đã mở cửa cho sự triệt hạ nếp sống ấy bước vào.

Bị thất vọng hồ hởi.

Bị không bộc bạch được điều gì.

Dường như chẳng thể gì có thể để tả thành lời hay có thể cảm thông trong nhân ái chị phạm phải - cái lỗi lầm, cái tội ác chống lại chính các nỗi sợ cả bản thân chị.

Đi mẹ tôi chị gái và vài người bạn chị nào ai có thể hình dung bằng cách nào Anna và Grete con gái anh, hai kẻ ế thương và ngỗ ngược, đang mất và chỉ chu, lại đang cùng nhau ra sức kéo bẫy hoại cái thế vững chãi mà cuối cùng cuộc đời Norah và Lucie đã tìm thấy, trước khi Norah thuộc lòng mở cửa, như thể quá nhiều ngời vợ sau rồi để làm chị quáng mắt cho cái ác duyên dáng kia.

Đi thấy đến đọc làm sao!

Đi thấy mình thật xấu hổ và mệt mỏi!

Đi thật đáng hổ thẹn.

Nhưng đều là những từ chị có thể tìm ra, để rành rọt để làm họ thấu tỏ nỗi buồn rầu con người chị cảm thấy cách đây hai hoặc ba ngày trước một trong những màn gia cảnh phơi bày trước mắt cùng cách gian tà trơ trẽn của Anna và sự thương trong suy nghĩ mà chính bản thân chị rơi vào, trong khi chị khát khao một bộ phận tình dục đúng đắn, trong khi chị khao khát một bộ phận những điều ói quái đến và hề thấy hơi hướng chúng là lánh xa thờ cò ồng một mình với Lucie, quyết không để nào chà đạp a con bé bỏng cả mình ra trước sự ô nhục, đời bại?

Ấy thế mà chị đã không hay rằng cái ác có thể chiếu tỏ một cái nhìn trù mị, có thể để cùng một bé gái tuyệt diệu và ban phát tình yêu - ợ vẫn là tình yêu cả Anna, không đượm, mê mông và mờ ảo, chẳng làm anh mất gì gì chị đã tỏ

Norah là người trở về để tiêu như hàng vắng thế chị cho Grete và Lucie ăn và chuẩn bị cho hai đứa họ xong xuôi thì đi ra khỏi phòng, để lại Norah ở lại xong đi, bình thường cả ba người đều rồi anh mới thức giấc.

Và hai đứa đang thức đấy giày thì anh giờ trò chòng ghẹo chúng, giặt một đôi giày để làm nơ tuột ra, thộp một chiếc giày rồi bỏ vào tủ giày để ghế bành cùng tràng cười khanh khách trên người, bắt đầu giờ giấc cũng như nổi hổ hoảng cả bọn trẻ thoát tiêu thích chí đuổi theo anh khắp nhà nài nỉ anh thôi ngay mấy trò nghịch ngợm, méo máo mà vẫn gương cười bỏ hoàn cảnh để coi là nhẹ nhàng và khôi hài, và Norah đã phải can thiệp và ra lệnh cho anh, như cho một con chó bằng chất giọng nhẹ nhàng vờ vĩ nh, run rẩy vì con giặt cổ nà chị chỉ để với đi, mang trả giày không chặn trễ để anh bọn trẻ với một vẻ yên lặng kiêu cho Norah và cả hai đứa bé gái bỗng đều mang vẻ thất vọng, tí tiệ cả mấy ả vệt giờ để một chủ nhân thích thú mua vui mà bỗng chốc gì

Để giờ thì mình sẽ phải chạy đi chạy đến mới không trễ cuộc họp để tiêu trong ngày nên Norah lạnh lùng phản đối đi đi bày tỏ ý muốn bắt bọn trẻ đưa bọn trẻ đi họ nhưng bọn chúng lại ủng hộ và kích lệ anh, chính anh, nên Norah đành buông xuôi đột nhiên chán ngán, mất tinh thần, và cả ba cùng những áo măng tô những giày, những khăn để gặt ra trước cửa, ở anh vội đi, ra với họ bỗng phòng và hờ hững nhưng trong mắt Norah là theo cách có phần kiêu cường, gằn như để nện và ánh mắt họ giao nhau để lúc chị sẽ ruột ruột nhìn đồng hồ và trong cái nhìn cả đi chị chỉ thấy sự ranh ma tàn bạo và gằn như là kẻ nghiệp tử trong

ánh lnh hoạt ngang tàng.

Mình đã về nhà kể chuyện gì thế này? Bị tự căn vặn mình, quay cuồng đi.

Đúng là anh ôn ấy chị, để chị vào phòng ngủ đang không tả, và chị lại tự vấn, thậm hại: A từng nấn nấp ở phòng ngủ mà tự nguyện từ bỏ đó đây?

Họ hì hụ ội trong đó tuyệt vời nhờ trẻ và hệ nhệ mình vào trong chiếc xe con lạnh cóng, bắt tội cả Norah.

Đến ngồi vào hàng ghế sau cùng hai đứa bé theo thói quen khó chịu cả anh, Norah nghĩ (chỗ người ở cả anh chẳng phải là ở hàng ghế trước, bên cạnh chị sao? và trong lúc làm nóng động cơ chị nghe thấy anh rỉ tai bọn trẻ là chúng không cần phải thấy đây an toàn.

- Thưa, vì sao Lucie ngạc nhiên hỏi tay đặt lại lưng chùng.

- Vì mình đã gần như à, anh đẹp bằng cái giọng bán khách, bị lý cả anh.

Đến tay Norah đặt trên văng bắt đầu run bần bần

Bị yêu cầu bọn trẻ chỗ thắt lưng ngay tập lự và con thịnh nộ chị cảm thấy trước đó làm giọng chị đứng lại và giống như được dành cho bọn trẻ một sự bất công mà Grete và Lucie cảm thấy ngay bốn hai đứa cùng nhìn anh về phòng.

- Thì đúng là mình không đi xa mà, anh nói Dù gì anh cũng không thấy thoải mái.

Norah cho xe chạy.

Giờ thì chắc chắn chị sẽ bị muộn, chị, người vẫn cố gắng để

không bao giờ như thế

Đi rom rón nước mát

Đi thật là một ăn bà ngờ ngợ, thăm thương.

Sau một hồi đi được, Grete và Lucie bỏ ý định chỗ thấy lung và Norah không thấy một lý lẽ nào vì anh luôn tìm cách giả cho chị cái mặt kẻ lệ m chuyê hoặc đi về và cùng đi ngao ngán về chính mình, tự thấy mình đi hè, chẳng ra thế hống gì

Đi những muốn tôi thả vào một chiếc xe buýt cho anh biết thế nào là khổ cần thấy đầy an toàn - nhưng anh biết thế rồi quá mà, không phải sao?

Vấn đề không nằm ở đi - thế thì nó nằm ở đâu, và anh ta muốn gì ở chị, người đến ông có cái nhìn sáng trong và ngạo ngạo bám cứng vào lưng chị cùng sự nặng nề như từ đi con đường yêu cả anh ta lại, anh ta muốn gì ở chị, người đến ông cần phải vào mạng sự chị các móng vuốt bé nhỏ không cảm giác cả anh ta, người mà chị đã mất khả năng, bất chấp các cuộc tập hậu cả anh ta, rồi rồi

Đó là thế khiến chị không muốn và không dám bàn trả với mẹ với chị gái cũng như với mấy cô bạn ở cô còn ở lại - sự tàn bạo cả những tình huống tương tự như trong suy nghĩ cả chị, sự vô nghĩ ấy cả một cuộc sống kẻ ấy là quá dưới vẻ bề ngoài trợ lực làm mẹ chị, chị gái chị, bạn bè chị bị qua mặt rồi như không, bởi không biết làm sao cái uy quyền mê hoặc cả anh và con gái anh ta.

Ở Norah đứng lại trước một trong những căn buồng nằm kế tiếp nhau ở hành lang.

Ông ta hểch thậi trọi mắi, rồi lậi ngay .

- Ông ấi, ông ta bán.

Koát một cử chỉ về phá hành lang ầu hứ và cứ như Norah
để thểi một d ưới căn phòng này:

- Ông phòng khác không còn giường nữa.

Norah bắt đầu trà.

Ờ tường nào cũng treo ảnh cầi thời ói rõ.

- Phòng 6ny , chị thì thào.

Chị họ hểi để không đẹp

Ông ta thở như ấi bể miệng há ra, lung tặi ười vào hành
lang.

- Hai để bắt là gì Norah hỏi

Ông ta ngắi bên cạnh, ra chiềi ngắi ngắi

Ông ta nhú vai.

Ồi bắi một tiếng cườ choắi vắi.

- Ông nhắi?

- Mẹ chúi nó tự ấi ấi, nhắi cái tềi qắi ắi, bố chịu không
nhắi.

Để lượi mình ông ta cũng nhệi miệng cười thiểi nắi.

Ngắi nhiềi tắi ắi, chị chặi thấy ở ông ta toắi ấi một vẻ tuyểi
vắi.

- Thếi an ngày , khi mẹi chúi đắi, thì hai đểi làm gì?

- Đắi ở trong phòng, ông ta chắi bắi.

- Ông ngày ắi?

- Chút nó cần gì có nấy mà. Đấy có thiếu gì đâu. Con bé ằng la, chăm b cho chút để nơi để chỗ.

Norah toan hỏi ta gòchị để làm gì

Ông, ừ có hiểu bố mình ừ để biết rằng ừ không thể chỉ vì niềm vui hội ngộ sau bao năm ằng ằng và rằng thế nào ông ta cũng cần ở chị một việc cụ thể ừ này ông ta có vẻ già cỗi, mong manh để mở chị ừ câu hỏi lại, bực bảo ừ khi nào ừ ằng ông ta ừ nữa.

Tuy vậy chị không ngăn đỡ mình bảo ông ta:

- Ông chỉ ừ đỡ vài ngày thôi ừ .

ừ chị nghĩ để ừ cùng hai ừ bé gái đang bán khách và bực chị ừ lại.

- Không đâu, ông ta ừ bổn đng hoạt bát hẳn, con ừ ừ lâu hơn nhiều ừ , việc tuy ừ ừ cần thiết Thở hạ con ngày mai nhé

Ông ta ừ ừ trong hành lang, bước ừ chũn, ừ đến ừ ừ ừ xuống nhà bên ừ, hai bên hông to bè ừ ừ đỡ ừ vài quả mọng.

Ông với ông ta tan ừ thứ hương hăng hắt ừ ừ cả những bông hoa ừ, những bông hoa nở bung bị giẫm ừ đỡ một bàn ừ hờ hững hoặc bị chà nát một cách cay ừ, và tổ hôn ừ khi cở chiếu vấy ừ mặt ra chị nâng niu trái nó ừ giường ừny ao cho những bông hoa vàng chấm ừ nổi rất nhẹ trên nhà cô ừ xanh ừ nhìn vẫn ừ vẻ ngây và tươi mát và không có vẻ gì nhang nhác những bông hoa ừ rã tàn mà thứ mùi tội ừi và

buồn tủi đem bọc mang theo.

Đi thấy chiếc túi xách dẹt cả mình nằm dỏng trên giường.

Khoác áo ngủ ngồi trên giường em trai phủ ga in biểu tượng những câu lạc bộ bóng rổ Mỹ chị lướt cái nhìn ngán ngẩn trên nó tủi com mốt bày la liệt những món đồ vật ám bụi cái bàn trẻ con thấp tẹt, những quả bóng rổ chất đống ở một góc phòng, đã phá vỡ hoặc bị thủng.

Đi nhận ra mỗi món đồ, mỗi vật dụng, mỗi bức poster

Em trai chị ba mươi lăm tuổi, tên là Ony và Norah đã bằng đã nhiều năm không gặp anh ấy rằng anh vẫn rất mực thân thương trong lòng chị.

Phòng Ony không xê xích mấy may kể từ thời anh là một cậu trai mới.

Làm sao có thể sống như vậy được?

Tròn gối trên đệm mà chị vẫn ở lạnh vì điều này

Màn đêm mền thẫn, lắng bờ phá sau phố khuya cả ô cửa sổ nhỏ hình vuông.

Từ cả bên trong lẫn bên ngoài ngõ nhà không một tiếng động vọng đến chỗ chị, có chăng là, hắt hắt nhưng chị không đàn chửi đờ, tiếng xào xạc thừa thớt cả những cảnh tượng vĩ đại gai gại lên mái tóc.

Đi vội vã thoải mái nắm lấy nhà mình.

Không có ai.

Đi là nhớ ra Lucie có thoáng nhấc việc đi xem phim ngoài rạp chuyện bây giờ làm chị thấp thỏm đứng ngồi không yên vì đang là

thứ Hai và bỏ trẻ phải đi đến họ, và chị phải gồng mình chống trả trở cảm về thăm họ hoặc tình trạng hỗn loạn ghê người vẫn vây bắt chị mỗi lần chị không có mặt để xem, chỉ xem thôi bởi không phải lúc nào chị cũng có thể can thiệp để xảy ra chuyện gì

Đi tính những việc này vào phần các kiến quyết chứ không phải yếu tố của mình.

Chị phải tự cao tự đại đến mức cho rằng chỉ mình chị biết thu xếp ổn thỏa cuộc sống của Lucie và Grete, chỉ mình chị có thể, nhờ sự mạnh mẽ từ lý trí mình, từ sự buồn bã bao trùm cả mình, ngăn đỡ tai ương vụt qua ngưỡng cửa.

Đang phải chị đã mở tung cửa để cái ác tươi tỉnh và nhu hiếp ấy thối

Địch duy nhất bù đắp các tác hại của sự thất bại nghiêm trọng đã nằm trong chiến lược trường kỳ, chăm chú của cả hai chị.

Ấy thế mà, đại bại gục cả bộ chị đã ra đi

Ngồi trên giường ốm yếu, chị thần trách mình về điều này.

Chị là gì một đấng chúa già ch già, o vớ con gái chị?

Giờ thì sự tồn tại của bố chị quan trọng gì chứ khi thế cân bằng của cuộc đời chị mong manh như tờ giấy?

Đó là vô ích nếu như ngay lúc này anh đang ngồi trong rạp chị vẫn bám sát động cả anh.

Đi lại một tin nhắn phản chấn giả tạo.

Đi lại trông thấy khuôn mặt anh nhẹ nhõm, con mắt anh trong trẻo với ánh nhìn lơ lửng thật trọng, đường viền hơi quá mềm mại

cả dĩ mỗ và vẻ tổ bợg ếì trà trê kuô mặ gó cạnh và chị càng hiể rõ hơn rằng chòg ấy nho nhấ ế chiến trọ bng tin noi chị ế mớ chị ế kông ế n ế trướ các ếu hiệ gờ gợ trong cuộc ế i người ến ôg cù g con gái từ Hambourg ế này, trướ các piê bản mỗi ề anh ế a ra lại chệh nhau một t về nhữg ý d đưa ế anh qạ Pháp trướ màn song anh pủ ề n ế thiế chuyê cầ ở trường lậ hay việ Grete kông một ề gặ mặ cũng chẳng bao giờ nhấ ế mẹ nguờ anh kắg ếh, ở lại bê Đó.

Giờ thì chị biể rằng đab sẽ chẳng bao giờ trở thành lậ ế hay bất cứ cái gì kác, rằng anh ế chẳng bao giờ đ g gó cho đg nghĩ a vào tiê pa trong nhà đ ấ này ấ nọ vấ nhậ đợ, anh bảo ề từ bố mẹ vài trăm euro mà anh tiê ngay tấ lự kể ko a truong, vào nhữg mó mỹ vị và nhữg bộ qầ n áo thà thãi cho bọ trẻ và chị cũng biể cuố cùg chị cũng tự thú nhậ rằng đn giản chị ế ế về nhà một nguờ ến ôg cùg một ế trẻ mà chị pả i bao bọ, mà chị kông thể tóg kự và ế đn chị ế đòng cùg.

Duyệ ề như thế

Thỉnh thoảng chị lại mơ mộng rằng một tổ nọ chị về nhà và chỉ cò lại mỗi mình Lucie, nhí nhảnh và hiề hà như hồi nào vấ vậ , kông có con ịch pát rống tuếh d đab kớ xướg, và Lucie thông báo vớchị hai nguờ ề ề một đ không trậi.

Đ chuyê ề như thế Norah biể mình ế kông bao giờ đ ế tóg kự qạ kớ nhậ.

Hồ ế, hồ ề koay xớ a o ch

Người ta đều thêm một việc như thế

Để có một màu mỡ có thể giải thoát chị khỏi họ bỏ g thối
chị và Lucie, đồ ki chị mơ tưởng, khỏi cuộc sống chung đống vớ
cả khả ái và ác tâm ở tình tén này .

Ông, chuyện là như thế rồi k có gì.

Đi đống đi, mở hành lý lấy túi đống ở vệ sinh, bước ra ngoài
hành lang.

Đi tịch lâu lắng để chị như nghe được tiếng nói rờ rờ.

Đi mở cánh cửa mà chị nhón máng là cửa nhà tắm.

Nhưng há ra đó là phòng bố chị, nó trống trơn, cùng cái giường
rộng cỡ nguyên nếp và vẻ bất động cả không khí cùng dĩ thứ
khác khiến chị nghĩ căn phòng không còn được sống nữa.

Đi men ở hành lang ra phòng khách, đến đứng gang qua.

Đi ra vào không khác.

Ách chặc từ đời là ngợ và cảm nhận được tà váy ngủ đơn man
nơi hơn đời gỗ chị bước ra trước hiên nhà, để chân trần trải nệm
xi măng hăm hăm nóng giần là những cánh hoa vô hình rụng
xuống từ cây buong để thụ mà cuối cùng chị cũng đi m người
mất trôi là trong một hy vọng hão huyền là sẽ không nhìn rõ
được gì sẽ không phát hiện ra trên chạc cây đến thối vệ ánh,
ánh đèn tinh lạnh sẽ phát ra từ cơ thể gãy gập xuống cả ông bố
mà chị ngỡ như đang nghe thấy tiếng thở đều ở và không hề hơi
thở là não, và cả những tiếng nấc nghẹn ngào, những tiếng rên
tuyệt vọng không ngừng.

Động để bắt rử, chị toan cất tiếng gọi ông ta.

Nhưng bằng tù nào đây?

Đi chưa một lần ở đây từ “đó” một cách vô tư và cũng không hình dung nổi mình đang rời cái thân mình chỉ biết bàng hoàng.

Ý muốn gọi tên ông ta tắt nghẹn trong cổ họng chị.

Đi trông ông ta đã lớn rất khác phái trên chị hồi đầu, không nhìn rõ được khuôn mặt ông ta nhưng nhận ra được tông màu cũ mờ đi vào cảnh cây bụi rậm.

Ồ chị, người đàn ông tàn tạ kia, óng ánh muôn ngàn tia lửa bực

đi đến xấu mồn nhấc lưng làm sao!

Đi những mong mau mau trở về ngôi nhà thân lương này, ông lại có cảm giác một khi đã thuộc lòng trở lại đây và biết cách tìm vị cái cây bố chị vẽ ở trên, chị đã đến trách nhiệm cả mình xa quá mới cảm thấy cái nhìn đã khác đi rồi.

Đi quay lại phòng ông, từ bỏ ý định đi tìm nhà tắm, e sợ quá đi mở ra một cánh cửa phơi bày một cảnh tượng hay tình huống dở tuột chị vội vã ăn năn.

Lại ngồi trên giường em trai, chị tăng tăng lên thoải mái động trên tay, tư lự

Đi có nên thử gọi về nhà bà nữa, mà là cái nguy cơ đến thứ bảy trước chúng ta về

Hay thiếp ngủ trong tâm thức tội lỗi là đã không rờ rịch gì nhằm ngăn ngừa một bất trắc nào đó xảy ra?

Đi mong làm sao được nghe giọng Lucie một lần nữa.

Một ý nghĩ rùng rợn xoẹt ngang qua chị, bóng gọi đến nỗi chị

qê mất các từ ngữ cụ thể nhưng cảm nhận rõ toàn bộ sự ghê rợn của chúng: ngộ nhỡ chị không bao giờ còn được nghe giọng Lucie nữa?

Và ngộ nhỡ trong khi lao bỏ để nhà bố chị đừng chọn mà không biết giữ hai pe, hai lối sống khả hữu với chị nhưng bố ông này mặc nhiên gạt bỏ bố ông kia, giữ hai mối quýe luyểe ganh đua nhau một cách bạo tàn?

Không trừ trừ thân nữa chị bám ở nhà mình rồi, d không ai nhắc máy, ~~động~~ cả ~~động~~, vẫn ~~vĩnh~~.

* * *

Sau một giấc ngủ chập chờn ngắn ngủi chị trở lại khi trở về hồng ánh, xỏ chiếc váy màu b và đi rồi ra tìm nhà tắm mà rõ cuộc chị cũng thấy ngay bên cạnh phòng ông .

Đi đứng đợi chờ cho đến tận phòng hai để bé gái.

Đi nhem hàng để cả.

Đi lại trở về ngay ra.

Đi hai để bé gái, để tỉnh giấc, ngồi thẳng đốn đờn chặn, chiếu vào chị cái nhìn khả nghi từ hai để mắt giống nhau như đi.

Norah mỉm cười thì thảo với chúng từ xa những bờ ngộ ngào chị vẫn thường rủ cùng Lucie.

Hai để cháu mày .

Một để nhỏ về phá Norah, một tia nước bọt thấm hại bắt xuống tấm chăn.

Đi lại phòng mang trợ má, chớ bắt chước để đi tiê.

Norah đứng cựa lại, không bực mình mà chỉ thấy thấp thỏm không yên.

Bố tự hỏi mình có nên làm gì cho hai đứa bé cô độc này không, và trong tư cách nào, người chị cùng cha khác mẹ một người mẹ theo nghĩ chung chung, một người bố tự thấy có trách nhiệm để vượt mọi trở ngại?

Và chị lại cảm thấy trong lòng là một con dê giết vô ích trước bố mình, gã đàn ông kinh sát sau bao thất bại ê chề vấp rớt trên vợ về và cho ra đời những đứa con ông ta không biết làm gì các khả năng yêu thương và ăn ở người khác để hạn chế thì chớ lại như để bị vấp lệch cho bà mẹ già mất đi lâu, người Norah chưa một lần gặp mặt.

Ông ta, dĩ nhiên, đã từng tỏ chút tình âu yếm với con trai độc nhất cả mình.

Nhưng ông ta cần một gia đình mới làm gì chứ người đàn ông không niềm thương cảm, thui chột, đứng đưng ấy?

* * *

Khi chị vào căn phòng thì ông ta đã đang ăn, ngồi bên bàn y như tổ hôn trước, trong cùng bộ trang phục sáng màu bạc phén và, trán cúi gần xuống đĩa, háp háp háp để cháo yếm mạch, để nỗi chị phải chờ ông ta ăn xong, thành hình người ra sau như và gắp thức tốt bụng, thở phì phò và náo nức, mới nhìn thẳng vào mắt ông ta mà hỏi

- Giờ thì bố có con nghe xem có chuyện gì nào?

Chị, sáng hôm đó cái nhìn cô tránh hơn thường lệ

Vì ông ta biết chị đã phát giác ông ta trêu cây bưng to cỡ cô
kẻ ư?

Nhưng có gì điều ỡ lại làm rối bng ể vô ể chưa từng cậ mấ
vĩnh hũg tự thêc hỏ đnh hơn gấp bội pà?

- Mặc dù ta ~~đ~~ ẽ giọng rề

Đi nǎoNorah:

- On uóg g!T r!à, c!à p!e

Bị kẹp nhẹ nắm tay xuống mặt bàn trong lúc nghĩ, bà nghĩ, bà thần, đã đến giờ Lucie và Grete phải đi về nhà họ mà không thì ế ế, ế ngủ quên, đã đi ế quãng cả một ngày trời vào bụi ngày đó chẳng hay chớ và xô hỏng hỏng không, nhưng chẳng phải chị mới chính là kẻ đi hạnh, chỉ chu, kẻ quá trớn, chẳng phải chị mới chính là mục đến bà riết róng đến như cái vai chị vẫn trách không là mưu tính trộm là lòng chị ư?

- Ở bên nhà Masck và hỏ và mỗ chi một tách ã rồi

- Ế t cuộc thì bố cũng cho con biế con ấ ầy làm gì chứ chị
bình thản hỏ mấvấ kôg rồ bố

Masckvôi vĩa đkỏ

Thế là bố chị bắt ừ thở phì pò và kó nhỏ ể nỡi Norah
chòm ừ kỏghé và lại gả ông ta.

Ồi ờ g ờ bng ngóng, nếu ọ thì ấ ấ bng rú lại câu hỏi
cả mình.

- Ông phải gặp , ông ta bề bào.

- Sny đang ở đâu?

- ~~Q~~ubeus

- Nhưng ~~Đubeu~~ cái gì ~~mở~~ chờ

ông ta làm thỉnh không đẹp

ông ta thở đã bố đầu rồi, rữ rữ trên ghế bọg trương lên và ngậ ngạ trong thứ mùi xi rô ngò ngọ cả những bông hoa nở bung bẻ

ừ rồi chị trông thấy, rọg rờ những giọt nước mắt chảy đi trên má xám bạc cả ông ta.

- Là nhà tù ông ta thoát.

Đi bất giác thụt lại một bước, gầ như nháy mắt.

Đi thẳng thốt

- ~~Đi~~ làm gì ~~con~~ ~~thế~~ phải chăm b cho em là mà!

- Nó mới là kẻ phạm tội, chứ có phải bố đầu, ông ta là o thào, gầ như không nghe thấy được.

- Tội nào? ~~Em~~ con đã làm gì? ~~Ông~~ ~~hạ~~ ~~đá~~ tội bố phải chăm b cho em, nuônấng em nên người là mà!

Đi trải chỗ cả mình, buông pịch người xuống.

Đi nuốt ợ một hơi cạn tách cà phê đắng chát, bỏng rẫy và vô vị.

Tay chị run ~~đ~~ ~~bộ~~ ~~đ~~ nỗi chị ~~đ~~ cái tách vuột ra rơi ~~đ~~nh choang xuống mặt bàn thủy tinh.

- ~~Vậ~~ là lại thêm một cái tách vỡ nữa, bố chị nổ ~~Tổ~~ ngày bố phải mua bát đĩa mới trong cái nhà này.

- Thêm con đã làm gì?

ông ta ~~đ~~ ~~đ~~, họ ~~h~~ ~~đ~~, ~~kuô~~ mặt già nua hé hon tàn tạ vì không thối nổi ra ~~đ~~

Ông ta oàng oạc như rạ:

- Mascha con ấ Dubeus

Ông ta đã giẫm lùi về phía cửa hành lang, bờ rờ lể như để tìm cách để không để chị nhận ra.

Móng chân ông ta đi ngoằn và vàng ệ.

- Thế ra là vì chuyện này, chị bình tĩnh nhỏ mà ở đây không có ai? Mà mong người đã bỏ cả phải không?

Lưng bố chị vấp vào cánh cửa, ông ta đã ẩ mở nó ra từ phía sau lưng, rồi lùi trong hành lang.

Trước đây chị từng trông thấy trên một đồng cỏ Normandie một con dê già bị bỏ rơi vó mọ đi ngoài cở kiể nó gầy như bị giam lỏng tại chỗ.

Chị, ông ta, muốn thì vẫn còn có thể cùng tăng chạy nhảy.

On hậ với ai rờ gộp giữa trí óc chị.

Đã ai hay là gì có thể lường thứ cho bố chị việc không giữ được trên khuôn phép và ông ấ.

Đến ba mươi năm trước, khi ấm ấ rờ bỏ mẹ họ cùng nước Pháp nơi ông ta chôn chân trong một vị trí bàn giấy vô vị, ông ta đã bất ngờ ra đi mang theo hoặc nó thặng ra là bất cứ ấny mới ấ năm bỏ chẳng ấ nào mẹ họ chịu ấ ông ta giữ thặng bé khi ông ta nhận chìm Norah, chị gái và người mẹ vào nỗi tuyệt vọng mà bà chưa bao giờ thoát ra, ông ta đã cam ấ bằng một bức thư bỏ lại trên bệ bếp là ấ trôi g chòng thặng bé hơn chính cuộc đời mình, hơn chính các ấ vụ làm ăn và tham vọng cả mình, và người mẹ đều khổ ấ ấ ấ ấ bám cứng vào bờ há ấ tự

thuyết bọ mình rằng Ơn y ẽ có một tương lai xán lạn cùng
những cơ hội mà rồi ra một thợ làm ẽ tần thường như bà chắt
muôn ẽ chẳng cần năng trao cho ẽ.

Norah không thể nào hồi tưởng mà không ẽ tìm cái ngày chị
đi học về và bắt ẽ thư cả bố

Hồi ấy chị tám tuổi, còn chị gái chị ẽ chín, và trong căn phòng
ba ẽ trẻ ở chung, ẽ ẽc cả Ơn y ẽ biết mất - q ẽ áo ẽ
trong ngăn tủ cái tú ẽgo cả ẽ, con gấu cả ẽ.

Ý nghĩ ẽ tiên chị nảy ra là giấu biế ẽ thư và, bằng một
phương cách huy ẽ ẽ nào ẽ ẽm nhận cái hiệ ẽ về ẽ ra ẽ
cả Ơn y và bố ẽo cho m ẽ không nhậ ra bất c ẽ gì

Thế rồi, trở ra ẽ bắt ẽ cả mình, chị banh qanh vớ vẫn trong
căn hộ ch ẽ chội tổ ẽm, choáng váng vì ẽu ẽ và hoảng ẽn,
ẽg ẽng ẽnhậ ra rằng ẽ ẽ về ẽợ hoàn tất, ẽ ẽ phải cam
chịu ẽ ẽ nh viế ẽ chuy ẽ ẽ rồi và phải cam ẽg mà chịu, và rằng
cái giờ k ẽ k ẽg k ẽp này, tuy ẽ không ẽ gì có thể ẽm cho nó
chưa từng xảy ra.

Su ẽ chị bắt tàu ẽ gần tớ ẽ tiện cấ ẽo chỗ mẹ làm
việ.

Hồi tưởng ẽh xác ẽ từ g chi tiế ẽ thờ ẽn chị báo vớ bà
chuy ẽ ẽ rồi, chuy ẽ ẽ phải i cam ẽg mà chịu, ba mươi năm ẽu
chị vẫn không ẽ.

Ơn ẽn chị cũng chỉ có thể ẽi g ẽ, ẽ ẽ k ẽu m ẽng ẽng
cả mẹ k ẽ bà ngồi trê giường Ơn y , ẽy ẽg bàn tay d ẽ d ẽ vuốt ẽi
cho ẽ ẽng tám k ẽn ẽủ giường bằng ẽ xanh d ẽng ẽon ẽợ
nhấ ẽ nhấ ẽi gi ẽg chỗ ẽ như gỗ chu ẽg: thằg ẽé nhỏ thế

ốg xa mềm ao đợ, nớnnăm tuổi, cò bứu mà.

Đã nơi hôn trước, hôn a u bố họ đã gọi về để chị hí hửng, cò mẹ họ nhận để nấu cay ớt bừ theo để hòa hoãn và gần như là nhỏ nhẹ ợ rằng gần đến ông cảm ghê ợ để đi để công khai là ế cái để mọi mớ qan hệ nế ông ta thấy chính bà là ế yêu ách.

Ông ta cho phép Sơn nỗ chuyện qua để thoải nhưng giữ máy lại khi thấy bệthoáng nghe giọng mẹ là kó.

Thời gian cứ thế trôi và tình cảnh cần ông không để, chất để, xé ruột xé gan hà bã ng vào chất lệ tháng ngày, tan chảy trong nhịp ốg ề ề ể bị bị khuấy ề vì một bức thư vụng về theo để thả thuê cả Sơn mà Norah và chị gái miễn cưỡng hỏi âm cũng khuôn áo như thế ao cho, mẹ họ tính toán, bố họ thấy rằng có cho phép học nhiều hơn cũng chẳng hại gì

Trong cơn khổ quả, người phụ nữ lành hiền, ngây đi ấy để tỏ ra thể hiện và giao hoạt để cay để nhường nào.

Để tiếp tục mua áo quần cho Sơn, xếp gọn ghẽ trong ngăn tủ cả con trai.

- Đó ngày tháng bảy về bà bảo.

Ông, rồi Sơn ế không bao giờ trở lại, Norah và chị gái để rõ chuyện ngay từ để, để quố trong bụng ông bố có trái tim để đng, tình cảm hờ hợt chuyện gọi phép xung quanh vào khuôn ý chí lạnh lùng cả ông ta.

Một khi để quyết định là Sơn y nghiện nhiều thuốc về mình h, ông ta sẽ bỏ bừ tất cả những gì có thể cản trở ham muốn có cậu con trai độc nhất để.

Ông ta sẽ coi sự khổ nghiệt cả cảnh đời này với ông là khổ con, nỗi khổ cả mẹ cậu là không tránh khổ nhưng chỉ nhất thò mà thôi

Ông ta như thêm một bất nhẫn và khổ kiếp

Norah và chị gái biết hỏi mẹ vẫn còn mong ngóng ngày ông trở về rằng bà không lòng hể được nhả tâm này.

Ông nhất quyết không chịu để hàng bé về Pháp nghỉ hè

Ông ta là như thêm một bất nhẫn, khổ kiếp

Năm tháng trở qua và sự nhẫn nhịn đều ở cả mẹ họ chỉ được bù đắp bằng được một bữa cơm Norah và chị gái để thăm em trai.

- Sao anh không chịu cho thằng bé về thăm bố tôi chứ mẹ họ gào lên trong dịp thoại, mặt mé xệch đời mếu máo.

- Vì tôi biết cô sẽ không để nó ra đời hẳn là bố họ sẽ đáp trả như thế ung dung, tự tại, có lẽ còn thoáng khó chịu bởi chẳng gì cả những giọt nước mắt những tiếng gào.

- Ông, tôi thề.

Nhưng ông ta thề biết bà nói dối bà cũng biết thế và, uất nghẹn, không thể thốt ra một lời

Việc bố họ sẽ chẳng bao giờ buồn để mất tới hai đứa con gái, việc ông ta sẽ không có định gì nghỉ hưu giữ rịt hai đứa a lại bên mình rõ như ban ngày nên người mẹ cho phép Norah và chị gái để đi của hai chị em đi như những đứa gái điếm để cho nỗi ách nào mệnh mang cả mình, cho tình yêu phải nào nhạt nhòa hình bóng hướng về cậu con trai mà họ hoài ông bố mới gửi về một

bức ảnh, chụp tôi, bức nào cũng mờ muối như bức nào, trên đó
lưu lại rang ngời để một kẻ tổ một vẻ để gây
choáng váng cùng tựa áo xa xỉ cả cả.

Đ ngôi làng nghỉ mát bố họ mua lại khi nó còn xây dở rồi ở
chỗ toàn bộ theo đũa hoa, để làm cho ông ta vô cùng phát đạt.

Ở Paris trong một chu trình vận động để xúg nhưng theo
chiều ngược lại như thể để bất hạnh thì phải rơi tụt đáy mỗi thố
mẹ họ ngẫm trong những vấn đề tiền nong, nợ nần, những kẻ vô
hỏi lại trả vớ các chuyện

Đ họ đều đều gửi một tờ tiền và mỗi lần là một khoản khác nhau
kể gì cũng là m người ta tưởng là ông ta đang cố gắng hết sức
trong khả năng cả mình.

Đ như vậy, bất nhẽ, kung kiế

Ông ta đều biết để ông cảm và ăn năn và, d cả thờ thờ ầu
không ngày nào không bị cái để giày vò giờ đây ông ta quyết chí
vờ vẻ và trí thông minh để bé cả mình làm việc cả bự chỉ
nhằm vun vén cả nả và quyết uy và ông ta không cảm thấy có nhu
cả phải tự nhủ ông: Mình xúg đang vỡ nợ chẳng bao giờ
ông ta có thoáng qua gọi là một mối hồ nghi về tính chính đáng cả
những để quyết ông ta được hưởng, cả sự sang tá chớg vánh
để về

Đ mẹ họ thì để, phân vân, tuyệt vọng, để cố giữ các
tính toán mà bà muốn chính xác và để ra nhưng không thể chính
xác và để ra vớ mới thu nhập ba cọc ba đồng cả bà.

Đ phải đi nhà, mấy mẹ con chuyển sang ở trong một căn
hộ hai phòng trông ra bên sau trên phố Pyrenees để học tử cả

Ông không còn được chất thân quần áo nữa.

Hai cô thiếu nữ mười hai và mười ba tuổi đã đi tìm chân vào ngõ nhà tranh thang cả bố nói bố để bài hoải, cảm động để ở người cũng theo mình nỗi buồn rằng xơ cứng, phải chăng, để né cả nơi chúng đang ở và thoát ra từ mái tóc cụ người không chú ý đến, từ bộ váy vải bò mua trừ hao khi còn rộng thùng thình để mặc được lâu, từ đó xăng đến khổ, tứ thì làm nảy nở trong lòng ông bố một nỗi ghê sợ không có cơ vấn hỏi, nhất là vì cả hai chị em chẳng có ai ấy làm xinh xắn và cùng chi chít những mụn trứng cá, bùng phát những khi bề ngoài rồi để biến mất cùng thời gian nhưng bố họ theo cách nào đó vẫn luôn thấy hiện diện.

Đó bố họ là như thế một người mà vẻ xù xì làm choáng váng và gợi lại nỗi sợ.

Nhưng vì thế Norah nghĩ, ông ta đã thương yêu ông để trợ khả năng cả mình.

Đến trai họ hiện ra trên ngưỡng cửa căn nhà, không rơi rụng từ cây bụi rụng vĩ còn mỏng mảnh và thấp bé tẻ mà tựa xuống từ lưng con ngựa là cậu và thông dưng cuồn cuộn một vòng quanh vườn.

Đến đứng ở một chân xích đu phía trước, vẻ trang phục của cậu là vài thớ màu kem, từ một chiếc quần ngựa thợ thêu mũi khâu.

Không có mùi hoa hồng nào vây bắt được người mảnh mai, mềm mại và thanh tao cả cậu, không có ánh sáng từ thường nào phát ra từ trong lòng ngựa trẻ trai chín tuổi hay cả cậu.

Đến chỉ đến gần là đứng ở, tay vươn về phía các chị, tươi rộ hạnh phúc, rạng rỡ cậu lấp lánh và nhẹ nhõm bao nhiêu thì các

chị cậu nhặt xỉn và ỉu bấy nhiêu.

Và trong số quãng thời gian lưu lại ở khách sạn, bị chê cười chê eo, hai chị em nên nấp một cửa sổ xa hoa mà bình thường chẳng dễ nào họ hình dung ra nổi, còn ông thể hiện một sự ân cần và giản dị thật cùg.

Trước mặt ông bình luận, hồ hãn, cậu để đáp lại bằng một nụ cười nhu mì và một vài câu qua quýt, rồi ông bắt theo lối khách hai chị em ghé thăm bằng lẽ là cả bình luận lẫn câu hỏi chưa bao giờ nhận được một đáp trả ể ể ể ể.

Đến nỗi thỉnh thoảng hai chị em chuyê về về

Đi nhìn cả cậu mất hút vào khoảng không, mỗi đợ cậu kể chuyện

Nhưng biểu hiện ở không thể đi đâu, bóng cái cậu lại trở thành cậu bé nhí nhảnh, hiền hòa, không chủ tự phụ cậu bé mập mà, lành như đất mà ông bố ấp ủ trong một cái nhìn tự cao tự đại và rõ ràng và ông ánh cậu với hai cô con gái bằng lẽ mà ưu tư và chắc chắn, Norah bỗng đoán, mình sẽ hành động không ngoan khi không nghĩ ông lại đau lòng, khi đó cậu ra khỏi ảnh hưởng tế nhị của mẹ thứ để biết hai cô bé sẽ thương thành hai nữ tu trò đùa, hướng hồ ông ta lại chưa có và sẽ chẳng bao giờ có con với người đàn bà xinh đẹp mà trẻ ra để bù, mà thô bỉ mà ông ta rước về gần gũi hai hoặc ba năm trước, vắng vắng khắp khu nhà những đứa trẻ không chán chường thì gấu gấu cả một nỗi u uất đang ở không ở

Về đến nhà ba tuần sau đó Norah và chị gái thở phào vì thoát khỏi một ổ ố ố mà ông trung thành với mẹ buộc họ phải bài xích

(Mẹ đã ng gặ kó kẩn về tài chính,” hai chị em đã tìm thấy can đảm thổ lộ với bố khi hay tin Sony được đăng ký vào học một trường tư thục danh tiếng, và ông ta đã đáp lại: Ô các con, ai mà chẳng gặp kó kẩn tài chính là chứ và đâu ông vì phải bỏ Sony lại mà đi

Đúng sống trên hiên nhà, một chân nhích lên trước và chân này thì từ đầu đến chân bỏ trong trang phục cả thủ bó gối, bó gối nách, cật gượng cườ nỗ lực từ biệt vẫn cứ đi hiên, mượn mà, k bụng và bụng tưng như thế để cho một sự run rẩy kể làm mờ đục cả run run.

Để họ cũng ở để thanh thoát và vươn thẳng, cái hông mảnh mai hơi vẹo sang một bên, đỡ cái bó gối thừa thừa cả cây pượng non tơ.

Ông ta và đi tay lên vai Sony là cật như co rút ngay người lại, cố thu mình nhỏ hể cỡ làm Norah chợt giật. Khi sự bố, trước khi leo lên xe ô tô của Manour lái, rồi lại gạt phăng cái ý nghĩ chẳng ăn nhập gì với những điều mình mới thấy tai nghe trong suốt quãng thời gian lui lại đi

Quả tình là bố họ con người không kiêu ngạo ngẩng ấy, lúc nào cũng tỏ ra ân cần với Sony.

Thật chí ông ta còn bọc bọc một vài củ khoai yếm.

Đã vậy Norah vẫn gắng mượn tượng sự thất thê cả cật em trai năm tuổi khi thấy mình trở trở trên mảnh đất xa lạ, đầu tiên là một mình với bố trong khách sạn, kể đến là trong khu nhà thuê cấp tập mà chẳng mấy chốc đã được một lũ họ hàng ù ù kéo đến ở và khi đã đến để xác tín rằng cuộc đời mới của cật đang mạnh

nha bố để và không ở nào có chuyện quay về ông bà mẹ và các chị, trong căn hộ chật chội ở quận mười hai cho đến khi đi vắng là cả thế giới cả nhà.

Thương em vô hạn, chị thấy cậu học ông ganh tị với bà trước việc cậu đi được bổ sung nợ lại còn có hẳn một chú ngựa ở trong vườn nhà.

Và cuộc sống cả ba mẹ con họ sống chật và tăm tối, thanh bạch mà đang hoang thổ nhiên mang về thơ thối và đang thềm muốn với cuộc sống cả nhà, cậu bé bị giam lỏng được chăm bẵm nuôi chiề.

Mẹ họ háo hức chờ tin, để nhận câu chuyện ừ đi mà hai chị em thuật lại theo nhìn nhận cả mình trong một sự cảm ứng rưng rờ

Đi bà phủ phủ xuống mà rề rĩ, nhấc đi nhấc lại: Thế là mẹ mất thằng bé rồi, mất thật rồi! cứ như thể nhà giáo dục và cuộc sống sang tụt xuống được hưởng ể đo xoay giữ bà và thằng bé một hố ngăn cách không thể vượt qua, kể cả khi bà có gặp lại nó đi chăng nữa.

Đã thời hành vi cả bà đi khác.

Bỏ tiền làm để nơi bà nhỏ nhả rỗng rã hai mươi năm và bố để vắng nhà ban đêm và để cho hồi đi cả Norah để chị gái chẳng ai may mắn ngờ vợ thì nhiều năm sau họ vẫn hiểu ra mẹ họ chẳng để nhận làng chơi và để chính là, bất chấp về hờ hờ bà bỏ ra, hình thức để biệ cho nỗi là muộn trong ông bà trứở.

Norah và chị quay lại nhà bố mẹ vào nhà

Không bao giờ mẹ họ còn để tâm đến hai chị em trông thấy

nơi đây.

Bà tạo cho mình một khuôn mặt đáng sợ và kỳ quái, phủ phấn nền mịn màng và bất kỳ nào cũng phải tay mà rằng: Ôi dào, đáng gì mà phải bận bịu!

Bà mới này, vẻ quả quyết cay đắng này đã giúp bà gạt đi nỗi buồn mà bà tìm kiếm và bà kể cho vợ giám đốc một chi nhánh ngân hàng, cũng lý hô, người đi giờ vẫn là chồng bà, một người dễ mến và không hề có một thu nhập phải nói là rất khá, thể hiện một sự tổ chức nhất định với Norah và chị gái, thậm chí còn đưa cả ba mẹ con cùng đi thăm ông bà nể tiếu theo đúng cả bộ.

Một chửa gần con trai một là ông bà ra đi

Ở bảy giờ ông bà đã mười tuổi.

Và hay tin mẹ họ tái hôn là bố họ ở tư ngở ở nhà bà cùng người chồng mới đi chơi và tự bỏ tiền đi phòng cho họ nhiều tiền lên tại khách sạn sang nhất thành phố chẳng khác nào, Norah nghĩ, ông ta ở bằng đi khi mẹ họ làm lại cuộc đời mới hết sự bà làm là chiến đấu lại ông .

Và tất cả bộ họ hội ngộ như thế như một đại gia đình đoàn tụ êm ả, Norah và chị gái, mẹ họ và chồng bà, ông và bố họ tại phòng ăn cả khách sạn, trước những món ăn tinh tế bố họ và người chồng không hề đi thì không hẳn nhưng trên tinh thần tranh luận về thế sự trong nhà con trai và bà mẹ ngồi kể nhau, la sang nhau những cái nhìn lên là, sự sống.

Ông , như thường lệ vẫn xúng xính trong một bộ cánh vải thô màu trắng, làn da mịn màng mềm mại, tóc húng hắng kể châu Phi.

Mẹ họ khoác gương mặt mới đanh lạnh, miệng ếch ếch mái tóc nhuộm vàng hoe hoe và Norah thấy rõ là bà cân nhắc, khi hỏi Sony chuyện trường học và những môn họ cần ưa thích, sao cho không mất tiền văn phòng hay ngữ pháp để bà cho rằng Sony có họ thứ hơn bà, tinh thần bà, và bà ấy làm hồ sơ và kể về việc này.

Ở họ quan sát hai người về mặt nguy hiểm như thể rõ cuộc đời họ cũng thuyết phục được hai kẻ thâm thù hòa giải với nhau.

Không lẽ dĩ thời sự Norah tự hỏi bàng hoàng, cảm thấy là thể ông ta đang tâm niệm?

Không lẽ ông ta tự thuyết phục được mình rằng chính Sony và mẹ chúng ta đã từ chối nhau gần đây năm trước?

Ở họ một hôm cách đây lâu lâu, trong một cuộc thoại đã đáp trả mẹ họ khi buồn bã để mẹ bà bảo ông ta mình sẽ vay mượn mua vé máy bay để thăm con vì ông ta không chịu cho thằng bé về nhà bà nghỉ hè. Hết cô thò mặt là tổ chức cỗ thằng bé ngay rồi cả lũ cỗ tốt trước mặt cô cho cô coi.

Nhưng ông ta thuộc bại người có khả năng tự cố gắng mình chăng?

Bây giờ ông ta ngồi ở chủ tịch bàn ăn, duyên dáng, oai vệ lịch lãm để tao nhã và dĩ nhiên lạnh lùng ấm áp tình yêu và niềm lạc hãnh khi ông ta để chúng ta kuôn mặt đáng yêu cả Sony.

Norah để ý thấy em mình không một lần nhìn thẳng vào bất kỳ ai.

Đi nhìn nhẵn nhụi, vu vơ cả cả lối từ kuôn mặt này sang

không mặt khác không để lại ở đâu và cậu chú tâm, khi có người nói chuyện với cậu, nhìn chằm chằm vào một điểm vô hình trong khoảng không, nhưng không vì thế mà thờ ơ mím môi hay ngừng bộc lộ trên mặt một biểu hiện quan tâm hình thức trước tất cả những điều ảnh hưởng đến ông.

Để tránh để bị cái nhìn của bố bắt được, tùm ấy, Norah nghĩ.

Ngay cả khi ấy, khi ông bố ngăn cậu còn cậu nhìn sang hướng khác, Sony vẫn có vẻ thu mình lại, co về tận nơi đâu thẩn cả bản ngã nơi duy nhất cậu có thể trú ẩn khỏi mọi phán xét hay tình cảm có thể đến với mình.

Để trao đổi vài lời qua quýt với chồng cả mẹ rồi với mẹ nhỏ ở chỗ này vì bà đã chạm đến phần nhỏ những gì bà đem đến tiếng nói.

Đến trưa lễ thứ, họ chia tay và đi về chỉ còn vài ngày nữa bà mới rời đi Sony và mẹ không gặp lại nhau từ nào nữa và bà sẽ không bao giờ gặp Sony nữa.

Đến họ đã là một chương trình thăm thú hào nhoáng, thuê riêng hướng dẫn viên cùng lái xe cho mẹ họ và chồng bà rồi còn tặng hai người thân máy ảnh trong một băng-ga-đầu thuộc ngõ làng nghỉ mát của ông ta ở Dara Sam.

Nhưng mẹ họ kén từ mọi thứ gửi trả cả hướng dẫn viên xe cô rồi đi ngày về sớm hơn.

Đến không rời khách sạn nữa, cứ vậy đi từ phòng ra bể bơi và cười tùm tùm kể cả Sony, máy móc và xa vợ thân thiết như không, còn Norah và chị gái nhận trách nhiệm đi chơi đi

ông chồng cái gì cũng ung và chẳng bao giờ than vãn lấy một lời về bất luận điều gì và buổi tối cuối cùng, không biết từ đâu, hai chị em đưa ông ta đến nhà bố ăn tối và hai người đến ông hàn huyên đến tận hai giờ sáng, từ từ để ông lui về phòng ngủ.

Norah cảm thấy một cơn giận dữ ngột ngạt vì chuyện đó.

- Ông ta đã mà mớ cháu, cô bé nổi với chồng cả mẹ trẻ ông vẫn trách ạn, cùng một tiếng cười gằn nhếch nhếch.

- Sao cháu lại nổi thế làm gì có bố cháu, ông ấy ế mà thế còn gì.

Thế là Norah tự mắng mình ngay vì suy nghĩ ác ý bực bảo để bố mình có thể dễ dàng trăn trở ở bên bạn cả người chồng ấy chứ và cô bé chỉ còn thần trách cả hai người đến ông đã coi như không nổi ông tái tấu thần cả mẹ cô tự nhiên nảy ra cái ý tưởng chế tiệt là để ông chồng ở nhà bố mình, có lẽ với hy vọng ám muội về một cuộc đời đẽ đẽ ội mà chung cư này và mẹ sẽ được trả thù còn bố họ thì bẽ bàng, và tàn nhẫn cả ông ta bị lột trần và được chính ông ta thú nhận, trong khi chẳng phải cô cần hiểu rằng ông chồng lý tưởng này không thuộc về người ở mình rơi vào tình huống nào?

Đến tận hôm nay, mẹ họ chưa một lần gặp lại ông, chưa một lần trao đổi thư từ hay đi để thoại với cậu, và cũng không bao giờ nhớ nhấc điện thoại.

Bữa chuyển về sống cùng chồng trong một căn nhà ở khu phố nhỏ nhất ven đường và với Norah, thỉnh thoảng vẫn đưa Lucy về chơi với bà, mẹ dường như cười không ngừng kể từ chuyến đi đó một nụ cười nhu hòa, như là tách biệt khỏi gương mặt bà, như là kể

Đề ề nh trước mặt bà, nụ cười bà tuột đạt cả Sơn và che
chối, cho nỗi lòng cay đắng cả bà.

Norah tiếp tục chuyển cho mẹ số tin tức từ nhà được từ Sơn
hoặc từ bố - Sơn đã đi họ ở Luân Đôn, Sơn quay về sống ở nhà
bố vài năm sau đó - nhưng chị thường có cảm tưởng rằng mẹ
miệng vẫn mỉm cười để vẫn giả gù căng thẳng ra để không nghe
thấy.

Vậy là Norah càng ngày càng tiếp tục chuyển Sơn với bà, rồi thì
hỏi không tiếp gì nữa khi sự thể là em trai chị, sau quá trình họ tập
xuất sắc, đã đi về nhà bố sống một cuộc đời không sao lý giải nổi,
ăn không ngồi rồi, thượng, cổ.

Bao, chị đã bao giờ thất bại khi nhớ Sơn .

Bằng phải đứng ra chị càng năng để thăm em hơn hoặc bắt
cập về chơi ư?

Bằng phải, để tiền tài xông xênh thuộc bộ đồ dùng, cập vẫn
chỉ là một cập bế thương ư?

Ồ chị, Norah, đã tự buôn chải để trở thành luật sư, bao động
cập và sống khổ ải chẵn.

Không ai chà tay giúp chị và cả bố để mẹ chưa từng thể hiện
cho chị thấy hạnh phúc về chị.

Vậy nhưng chị không còn thấy oán hận mà còn tự trách mình để
không, bằng cách này hoặc cách khác, để cứu giúp Sơn .

Và lý ra chị đã có thể làm gì?

Một ác quỷ đã thượng đế bụng cập bé năm tuổi cả chị để rồi
không chịu buông cập ra nữa.

lạ chị để anh đi?

Vợ là thân một là chị tự cất vấn mình, từ hàng ghế sau chiếc Mercedes đến tuy nhiên mà Maseck lái đi và vẫn nhìn thấy qua gương chiếu hậu trong xe, khi xe từ từ ăn bánh đi xa dần trên con đường vắng hoe, bố chị bắt đầu đi bộ bờ rào, có lẽ đang chờ còn lại một mình để đi về bằng một nhịp vỗ cánh nặng nề, đỡ bóng cây xuống vỉ, trên cành cây để tưởng bị đi tông cả ông ta trở về vỏ và mài nhẵn bóng - vợ là chị lại tự cất vấn, vào nhàu nhũ tờ giấy bố chị đưa cho, những giấy tờ hành chính chi chít dấu má: chẳng phải chị để anh đi, vì anh là anh chàng đó?

Để Mercedes nhấp nháy ám muội còn ghế thì vương vãi ở vạ bánh mì

Trước đây ông hàng xóm nướng nhè cho chàng ấy cả thả.

Norah nhào người về phía Maseck hỏi nguyên nhân anh vướng vào vòng tù tội.

Ông tặc lữ rồi cười kìa một cái, và Norah hiểu rằng câu hỏi cả chị làm ông khó quá mới và ông không trả lời

Đi cũng gượng cười ngược ngạo.

Anh chị lại hỏi ông ta nhé?

Đi rằng ông ta đều phải người có nghĩ chuyện đi với mình.

Tâm trí chị bùng bùng, bán bán.

Ngay trước khi leo lên xe, chị để thử gọi cho anh mà không được, và dĩ nhiên cả để thoại cố vấn ở nhà cũng reo trong khoảng không.

Bị thấy nó có khả năng bỏ trẻ đi họ, cũng nó có khả năng cả ba vẫn đang ngủ mê mê ở nỗi tiếng chuông, khả khoản, không có họ được.

Vậy đang xảy ra chuyện gì đó chứ?

Bên chị có gì bên chôn.

Bị cũng sẽ thích thú biết bao nếu từ này được ở mình h trong bóng nhện nhong vàng rờ và ngát hương cả cái cây để tước la.

Bị vuốt tóc ra phía sau rồi vắn thành búi nhỏ gần buồng trể trảng xuống gáy và, khi vươn cổ nhìn bóng mình trong gương chiếu hậu, chị nghĩ chưa chắc ông đã nhận ra chị bởi chị chưa có hồi họ gặp nhau tám chín năm trước, hai nếp nhăn hằn hai bên khó miệng cùng cái cằm bệ hơi chảy mà chị nhớ là thời trẻ đi vùng vẫy quyết liệt để chống lại, trong mặt cảm tội lỗi mơ hồ rằng các xếp thịt chảy ệ làm bố chị tức giận và rồi chị đã bỏ mặt cho nó thể thể nảy nở mà không để nỗi quá ăn năn hối lỗi, thậm chí có cảm giác mãn nguyện khi kích là đang khác, trước ý nghĩ rõ ràng rằng một cái cằm như thế sẽ tấn công trở lại vào gu ham thích sự mảnh mai cả con người thanh thoát lại, bởi chị đã quyết định để mình tự do, quyết định bước qua mọi ưu tư chần chừ chiềng ông bố chẳng quyết định.

Và giờ thì ông ta, ông ta trở thành cái gì bị nuốt chửng giữa phố mới sáng nhin.

Bị hiểu rồi, chấp chửng hoảng bạn.

X chạy ngang qua trung tâm thành phố và Maelck giảm tốc độ trước những khách sạn lớn mà ông lấy giọng trang trọng để thì

cho chị nghe.

Norah nhận ra cái khách sạn nơi mẹ đã cùng chồng nghỉ mấy ngày, hỏi cậu họ trò xuất sắc này có vẻ đang ở trước những thứ bất bao chữa.

Bị chưa từng tìm hiểu tới nơi chốn các loại đã đưa này về nhà bố trú ngụ sau khi họ xong khoa họ chính trị ở Luân Đôn, và nhất là vì sao anh đã, dường như là vậy, chẳng làm gì với cuộc đời hay tài năng cả mình.

Đi hỏi đi chị nhận thấy rằng anh may mắn hơn nhiều so với chị, người phải về họ và làm thêm tại một tiệm ăn nhanh, và không cho rằng ngoài đời ra mình còn có nghĩ avụ chăm b cho cân bằng tâm lý cả em trai, cậu thiếu niên được cưng chiều hiếm có.

Một ác quỷ đã thường là bực cậu để rồi từ đó không chịu buông cậu ra nữa.

Hầu là cậu, thật ra, đã chịu đựng một sự trần cảm đau khổ - cậu bại hoại nghiệp đang thương, chị thầm nghĩ.

Đúng lúc đó chị thoáng thấy Alab, Grete và Lucie, ngồi bên hiên cái khách sạn nơi ngày xưa tất cả bọn họ đã cùng ăn trưa.

Bị nhấc má, lạnh toát xương sống.

Khi chị mở cửa, Masck đã cho xe rẽ vào một phố.

Homen ở bên, mũi của cậu nhô vào tậ trong xe.

Masck không nổ thêm từ nào nữa và khuôn mặt ông, mà Norah nhìn nghiêng, khoác một vẻ dễ dãi, qau cọ gài như bị tổn thương, như thể khi bắt ông lái xe để Eubeus người ta đã làm mất mặt chính bản thân ông.

Ông đi xe trước các bức tường xám xịt của nhà tù

Hai đứa đi vào hàng cùng một đêm các bà đứng ở trước, trong cái nóng khô rang, hiu hiu gió và thấy ai nấy đều bị tú tay xách nách mang đi và hệ chị cũng làm theo vợ bịch ni ông Masck để đưa mà bảo, để đi về kinh kinh xá phạm, là trong đó ông đi ăn và cà phê cho ông.

Ừ, vì còn phải chờ chị và phải để cả xe mở cho không chế ngạt, ông ngồi vào trong xe theo bố miễn sao người ta không nhìn thấy mặt ông.

Làm gì để nổi phải hỗ trợ như thế chứ sự này chị đi cự nự ông.

Nhưng rồi chị tự mình tự hỏi chẳng còn chờ

Ông buồn nôn xoắn ngược đi chị.

Bố người chị nhắc thấy ngoài hiên cái khách sạn ở là thợ chất là ai?

Đúng là chị, Norah, và chị gái hồi bé được một người lạ mặt nào đó hát chằng?

Không đâu, chị chắc chắn đó là con gái chị và Grete cùng với anh, hai đứa lại còn mặc bộ váy nhỏ kẻ sọc và đội cái mũ tiệp màu mà chị nhận ra không nhầm đâu vì đã mua cho hai đứa hồi hè năm ngoái cùng với chị vẫn nhớ nổi ăn năn đội đi ngay khi bước chân ra khỏi cửa hàng vì đó là những trang phục có vẻ thanh lịch thái quá đối với các bé gái, những thứ chị gái và chị chưa một lần được khoác lên người

Ông quên rồi sao ông là bạn chị gái chị?

Su qãng chò ề thê bê ngoài, chị ấ một cái bàn trnh hộ chiế và các giấy tờ bố chị ấ đă chđg nhậ chị có qyề vào thăm Ớny .

Bị cũng chà lư ra cả túthợ pển.

- B là lậ ư? một cai ngợ mặ bộ đng pợ ư rách hổ chị.

Ông ta cômấ đngà, qấ ề, mímấ máy la ịa.

- Kôg, kôg, tồa chị cậ ấy .

- Ấy cớhi bà là lậư.

Bị đprành rợ

- Tồa lậư nhưng, hôn nay , tồchỉ ấ thăm em tồthồ

Ông ta pân vân, ăm ời nhđg bôg hoa vàng l ti ỉn xuyế chiế váy màu ị cả Norah.

Su đ chị đợ ấ vào một pòg ữ tuợg nhờ nhờ xanh, ngăn đ bở một hàng chấn ơng ấ trong đ ấ tề tự đg đ các bà các chị ấ cùg chị chờchợ ngoài và hề

Về ị gầ chấn ơng thì chị trôg thấy Ớny từ pắ bê ịa căn pòg bươ vào.

Nhđg ngườ đ cùg anh à chạy về pắ chấn ơng và ị tở rộ ề nhđg âm thanh rào rào kiế chị kôg ao nghe đợ câu chào cả Ớny .

- Ớny , Ớny!chị gào tuợg ề.

Đoáng mảy choáng mặ chị bấu chặ vào hàng chấn ơng.

Bị tiế át ị các mấ chấn ơng pủ bị nhợ nháp ể trôg cho rõ ngườ đàn ôg ba mươi ăm tuổi em chị mà chị vấ nhậ ra,

hầu dưới làn da tàn tạ, ổ chỗ nổi eczema, khuôn mặt thon gầy và cái nhìn trù mếu, thoáng buồn, và khi anh mỉm cười với chị thì dường như là cái cười rạng rỡ nhưng xa vời chị thấy hiểu được muốn thuở nơi anh và làm công họ chị thấy nghe bởi chị từng có kinh cảm và giờ thì biết rằng nụ cười ấy chỉ nhằm lưu giữ trong bí mật và vẻ ngoài một nỗi thống khổ không có cách chi thoát.

Đu anh đem tua tóc hai bên má, cạo tóc tai thì gương mặt thành bẽn lẽn trẻ con.

Đúng xuống đây, chắc thế này nằm nghiêng khi ngủ

Đời tươi, vẫn luôn miệng cười tươi, anh nói chuyện với chị nhưng tiếng ồn ào đêm chị không nghe thấy gì

- Ông! Em bảo sao em nói đi! chị gào.

Ah gai gai hai bên thái dương và vầng trán mỗ thét vì eczema.

- Em cần kem bôi cho nó khỏi phải em bảo chị thế không?

Ah có vẻ ngăn ngừa rồi ừ ừ theo kể chị có hiểu em thì cũng chẳng hiểu gì và hiểu em thưa là câu trả lời cũng đơn.

Ah ừ to ừ giờ một từ nhất.

À này thì Norah nghe rõ một tên chị gái họ

Một con hoang bạn qua vợ ông tâm trí chị.

Đi trên cả bụng chị ấy nữa ác quỷ cũng đã khiến chị thương em.

Đi cảm thấy từ này không thể nào mô tả cho Ông hiểu hay gào ừ với anh rằng chị gái họ vướng phải, như chính chị bảo thế quá mất với ruợ, vấn đề trên thợ tế nạn giải tỏa mới chị không

tìm ra lối thoát nào khác ngoài việc đi nương nhờ một cộng đồng bí hiểm rồi từ đó năm thì mười họa mới gửi về cho Norah khi là những bức thư cuồng tưởng, phản kích, vô vị, và là những bức ảnh cô bày chi, gập guộc để phát hải, tó tai lượm thuộm và bạc xỉn, cò mổ dờ bặt vào trong miệng, đáng chú tâm thiêu rụi trên một miếng mủ vuông cẩu bả.

Mẹ cô hỏi: "Sao không về nhà ông? tất cả chuyện ấy là tại bố để cô cầm tay mấy mẹ con chị em mỗi năm?"

Không, chị sao có thể làm thế chị sao có thể nổi giận với khuôn mặt ngơ ngẩn lạ, với hai con mắt lạ trũng sâu chế rệu bên trên đôi môi như bị bó ròn nhô ra khỏi miệng.

Độc viếng thăm thú.

Đội cai ngục để các tù nhân đi

Norah ngó đồng hồ, mới chỉ có một nhúm phút trở qua tính từ khi chị bước vào phòng tiếp khách.

Mẹ cô về tay về nhà ông, và là vợ anh: "Mẹ sẽ quay lại thăm em" trong đó anh đi xa đi, bỗng ngỗng, rồi về một cái quần cũ căng gang để gối và một áo bông ở bả.

Ah ngoài đời và làm động tác đưa thà là miệng.

- Có đấy, chị lại gào là, có để ăn cho em đấy, cả cà phê nữa.

Trên đó là rồi người

Norah bú chặt vào hàng rào để sự nề buồm tay sẽ ăn ra bất tỉnh.

Đúng lúc đó chị đứng người cảm thấy mình đang đi đi mà

không nhậ ra, nghĩ a là cái cảm giác truye ấ chị từ đợ nướ
ấm chảy ợ ợ ợ bắt chân, xuống tậ ợ xăng đến nhưng chị
không ao chế ngự đợ nó và ngay cả nhậ thứ về việ ợ tiể
cũng nằ ngoài khả năng cả chị.

Kh hoảng, chị rồ khở hàng chán ơng.

Kông ai, trong đợ người ộn xộn tá về ợ ra, có vẻ lư u tâm
ấ chị.

Một đợ t ợg ợ giậ chố g ại bố chị ộng ồ trào qa người
chị hung tợ ấ nổi rằng chị ợ vào nhau ợ ợ

Ồng ta ấ làm gì ợny thếa?

Ồng ta ấ làm gì cả mấy me con chị thếa?

Nơi nào cũng là chủ nhân ông, ông ta đợg bệ án ngữ từ
người trong ố họ vớ qyề miể trừ tuyệ ợ và, ể cả có thành
ma rồi chẳng nữa, ồ nhiê ần tợ làm hại họ làm họ nghiêg
ngả.

Ợi bảo Ma ợk hả mình trướ khách ạn ợ.

- ợc cú ợ và ợ ợ chị nộ cháu ợ về nhà, cháu ợ ợ taxi.

Ợi ngược chín người mù kai cả nướ tiể thoáng chố ấ
bang ợ chiế xe Mercedes

Ma ợk chẳng nớ chẳng rằng, hạ kh ợa trướ xuống.

* * *

Ợi nhệ hỡn nhậ ra là hiê khách ạn không một bóg người

Ấy vậ mà bóg đợg ợ trẻ và ợb vấ đi ợg vương vấ,
một ợ ản chiế k ợ đo nhưng ấ nế từ ợ hiệ ợ ợ muu
chướ và vui vẻ cả họ ấ mớ một hơi gió và kễ vờ ầy chị là

chị đã ngước mắt lên để thấy trên đầu chỉ là bóng ngượng ánh cả một con chim lớn màu nhạt, bay lạch và chệch vật, làm ập xuống mái hiên hơi lạnh cả một quãng tối tăm xỉn thường.

Một con giẻ lại nhỏ lên trên ấy chị rồi xuống để cùng với con chim bay qua.

Đi bước vào ảnh khách sạn, đưa mắt tìm quầy bar.

- Tôi có thể uống được Ganer, chị không nhân viên kia.

Ah ta gặp được Norah tiếp về phía quầy bar, giẫm để xăng đến chỗ nhợt nhạt tím tím màu đỏ có họ tiếp cảnh sát bóng vàng cùng pong cách với hai mươi năm trước.

Đi gọi một tách trà rồi đi vào nhà vệ sinh gọi rửa mặt và bàn chân.

Đi bật quạt bị giật trong bồn, vẫn lạnh rồi hơi một hồi đỡ máy hong tay tượng cho khô.

Đi ở đây đang chờ mình ở quầy bar chỗ chị để ý thấy có một máy tính nổi mọng dành cho khách.

Đến rồi nhấp trà để trì lại thời gian bắt đầu các tra cứu cần thiết và từ bàn mình vu vơ ngắm nhìn các nhân viên quầy bar đứng theo dõi trà cà ở màn hình treo trên quầy, chị nghĩ không có ố phận nào dành cho mấy đứa con cả bố chị, con người độc ác ấy, nghiệp ngã bằng việc được ông ta ưu ái.

Đi Sny chính là để trả giá đắt nhất cho việc được hoài thai từ con người.

Về phía chị, ồ, đang nhiều chưa có gì hoàn tất, có thể chị vẫn chưa hiểu được dành cho mình, cho chị hay cho Lucie, cũng có

thể con quỷ thương trên bụng chính bản thân chị, chị vẫn chưa
nhậ ra là nó ấy , chến chệnh chừn chừn cả mình.

Bị ăn g k ba mươi pú ế nổ và tìm thấy ngay trong pà
lưu trữ ở tờ *Ánh Đông* một bài báo đi về Sny .

Bị ợ ỉ ợ lại bài báo và càng ợ cùg nhữg từ ngữ ấy thì
cảm giác kh hoảng cả chị càng tăng ề.

Bị áp úg, tay bung ấy ề: ạy Đá tở Sny , ạy Đá tở
Sny , ban ề kôg ể khả năng nhậ ra em mình trong ề ghê
rợ ả rồi gầ như cợ chắ g ể bám vào các chi tiế ngày tháng
năm ỉn h, ể ể nhậ ợ ng, cảm ngặ kôg cho chị hy vọng
rằg ể ể một nguotrùng tê trùng họ

Mà ai kác có thể có nguotrồ bố ợ nhắ ể trong bài báo
ấy?

À kác có thể có ngay giấ một chuyệ rùg rợ như thế về
ể mé vô tậ mà bài báo nhắ ể như một ể tnh ể mặt kô
cùg?

Ờ than trào ề ể lữ chị: Sny tội nghiệp Sny kổ kổ
cả chị, mà chị nuố vào như một miếng ờn trể ể bởi một pụ
nữ ể mất mạng, mà Norah lại thường bảo vệ các trường hợp có
pụ nữ chế ể như thế chứ kôg rủ ờg trá ể trướ ể đo
pủ cả họ ể chúg có ngời áng và ể hiề, có ể nhữg thắg
bếg thương bị một ác quỷ trăn trên bụng từ thuở ể năm.

Bị cả thậ đg trang chủ cả tờ báo lại và rờ máy tính, giờ
chỉ muốn quay lại nhà bố mau mau chúg chúg ể hỏ ôg ta cho
ra nhế gầ như ợ rằng nế chị ề đng ôg ta ể vĩ nhviể bay
mất đng.

Đang đi ngang qua hiên khách sạn thì chị thấy ngồi chính tại cái bàn ban sáng là anh, Grete và Lucie đang chờ đợi bà vụ nước biap (*).

Họ đã chưa nhìn thấy chị.

Hai đứa bé gái, mặc bộ váy lễ ọ trắng để cộc tay vai bằng, xếp ly ngang ngực mà vẫn mua xong chị đã ân hận (không phải chị đã nghĩ bố chị sẽ tán đồng bà chợ này, tán đồng cái ham muốn mơ hồ biến mấy đứa nhỏ thành những con búp bê ngón tay hao cả ao ơ và đi chiếc mũ tiếp màu, chuyển trò rôn rã, thỉnh thoảng lại tung về phía anh một nhạ xé mà anh đáp trả với cùng một giọng thờ ơ và nhínhảnh.

Và đó là mẹ Norah nhạ ra ngay và vây bắt chị trong một cơn náo nức: vẻ nổi thê thái trong đôi mắt của cả họ

Đã nào bà bán khách thiết hành mạnh mà chị ngờ là anh koi mào và nuôi dưỡng chỉ bằng là vì có mẹ chị, Norah, còn một chuyển róc róc ề đầu vào đây cả khi chị đã khuất?

Dường như chị chưa bao giờ biết bao giờ từ trẻ trong vẻ bình yên chị đang thấy đây, đang ôn áp dụng này.

Đi bỏ g phố hồng cả cái ô che nắng phản xuống làm d họ ở cùng một sắc màu tươi mát, hồn hậu.

Ồ chị tự nhiên sáng ác ý nó chị đã tự nhiên đưa chẳng?

Bị tiếu lại gần bàn, là một chiếc ghế ra, ngồi xuống giữa Grete và Lucie.

- Anh Lucie và reo là và nhìn đi thom má chị.

Ồ Grete thì từ:

- Chào cô Norah.

Hai đứa lại tiếp tục bàn tán về một nhân vật hoạt hình mới xem ở quán trong phòng khách sạn.

- Em nên thử thứ này đi ngon lắm, đồ ăn vặt và đồ về nhà chị có bán cả anh.

Đưa gì chị đi thấy anh râm nâu, tựa như ánh nắng càng làm sáng hơn mái tóc nhạt màu anh nên nhìn xuống cổ và trán.

- Em chuẩn bị đồ cả hai đứa đi anh bảo bọn trẻ

Đứng rồi kéo bàn và bả vai bả cổ nhau đi vào khách sạn, đi tóc vàng, đi tóc nâu, trong một vẻ thân mật mà Norah chưa bao giờ tin là có thể trở về bởi vì tuy tâm địa ý họ thật nhưng hai đứa vẫn ngấm ngầm tranh đua chiếm vị trí để tiêu trong lòng Norah và đồ ăn.

- Ah này, em trai em, Ông ấy, Norah vội nói

- Chào cơ?

Bị hít thật mạnh lấy hơi nhưng vẫn không ngăn được mình vỗ về trong những đôi mắt ướt mà tay chị không để rơi đi

Đồ ăn lấy khăn giấy lau má cho chị. Ah hôn chị vào trán, vỗ về lưng chị.

Ông nhích chị tự hỏi sao chị lại có thứ cảm giác thường thấy khó hình nghĩ a, khi họ ân ái, là anh miết cuống, là anh trả nợ tiền ăn tiền ở cho anh và con gái.

Đúng ngay tại lúc này, chị cảm nhận nơi anh một sự dịu dàng mới sâu lắng làm sao.

Bị ghì chắt anh.

- Ông đang ở trong tù chị thông báo, giọng gấp gáp từ
quãng.

Đánh mắt nhanh để chắc chắn là hai đứa bé vẫn chưa quay lại,
chị liền anh nghe chuyện Ông, cách đây bốn tháng, đã để cô để
chế từ ghê cô gái bố họ cưới về mấy năm trước, người Norah
chưa bao giờ gặp.

Bị nhớ hồi đó Ông có báo tin cho mình về để cưới rồi về ở ra
đó cả hai bé gái anh đã bỏ bố họ không nghĩ là cần thông báo
với chị.

Nhưng Ông không cho chị hay việc anh có quan hệ với người
mẹ kế cũng như việc cả hai đã tính chuyện, theo bài báo trên tờ
Ánh sáng, cùng nhau bỏ đi chưa bao giờ anh kể với chị rằng anh
yêu đến cuồng dại người phụ nữ cùng độ tuổi mình là, và rằng cô
ta đã từ bỏ anh, cắt đứt quan hệ và muốn thấy anh rời khỏi nhà.

Ah đã nhìn chằm chằm trong phòng cửa, nơi cửa ngủ một mình.

- Em biết vì sao bố em không ngủ lại ở Norah nữa em biết ban
đêm ông ấy đi đâu.

Ah đã ở cô ta trong nhà nhem, đứng nép sát vào cửa, trong
bóng cửa cho con đứng ở một phòng khác.

Khi cô ta bước vào, anh đã từ phía sau nhảy xổ ra, tròng quanh
cổ cô ta một sợi dây phơi bọc chất để rồi để lại cho đến khi cô ta
tắt thở.

Tiếp đến anh cần thật để thi thể cô gái đi xuống, rồi trở về
phòng mình ngủ một mạch cho đến sáng.

Toàn bộ chuyện để anh để tự mình kể lại, để thiếp ý với vẻ nhỏ nhắn hiền hậu mà bài báo nhấn mạnh theo báo chí.

Đám chăm chú lắng nghe trong bữa tiệc nhẹ nhàng vì đã chìm đắm cố.

Ah vậy quả Jean cùng với mi xanh dong nhạt nắng bắt mù bột giặt thanh khiết

Norah im lặng hổ hoảng trước ý nghĩ có khi chị sẽ đi đến nhà mà không hay.

Đêm giấc choáng váng, ngu ngơ để phải nộ chị cảm thấy khi đọc bài báo lại thấy, ngùn ngụt nghệ thuật ngang bước che khuất gương mặt Sny - dy mình bố họ không phải là thủ phạm sao, kể quen thói thay thế vợ này để vợ khác, quen thói đưa về sống cạnh tấm thân ảo hóa, tâm hồn cả cõi một cô vợ trẻ nữa và, theo một nghĩ a nào để bị mua về

Ông ta lấy quyền gì tiến đạt cả những chàng trai ba mươi tình nương thuộc về họ ông ta lấy quyền gì mà mở từ số nguồn mở tình là nồng nàn ấy, kể kể kể rồi ông ta leo trèo để chà đạp lên bóng thân cành to nhất cả cây bưởi vĩ?

Grete và Lucie từ khách sạn đi ra, mỗi người khoác theo một ba lô

Đúng ông lại gần bàn, chờ để ông xuất phát.

Norah ngẩn nhìn gương mặt cả Lucie, đêm ấy, nhưc nhỏ và như thấy gương mặt thân thương lại không còn ý nghĩ gì với chị nữa.

Nó đây, các nề thanh thoát cả nó đây, nước đã râm nắng, cái

mũi nhỏ xinh, các b   tó   buôg   vờ   xuôg   trán nó ấy , nhưng tình
yêu trong lòng chị không nhận được nó

Đi và thấy rung động và thấy, trong vai trò làm mẹ bị ảnh hưởng, xa vờ

Mà chị yêu ế n ấ đố con gái mình ấ chứ vậ thì cái gì ấ?

Phải chăng đời giản chỉ là chịch tử nhợ vì cảm thấy đ đ nổ
au lun g chịch, bợ đợ ợ vấg mặ cả chịch, một mố hà hợ kăng
kế giữ đ đ và bợ trê

- Nào, ~~đab~~ bán, mình ~~đthộ~~ anh thanh toán rồi.

- Đều cơ? Norah ngơ ngác.

- B anh không đại khách ạn, ấ qá.

- Àđ nhiên rồi.

- B anh ế nhà bồm đợ mà nhĩ?

- Vâng, Norah đã gọi bố mẹ.

Ah hỏi hai đố bé xem chúng đố an đố đố đặc ang cả hai
 ba đố mà không bỏ quên thứ gì chưa và Norah buộc phải ghi nhận
 rằng giờ thì anh biết nỗ năng với vẻ đố đố cương q ýế mà chị
 vẫn muốn thấy anh có đố.

- Thế còn trứng bại với chiao? Chỉ như vờn buột ra.

- ~~Bà~~ nghỉPhụ sinh rồi mà, ~~đab~~ đạthoảng ngạc nhiên.

- Ừ không nhẩy .

Đị run rẩy, đổ bộn.

Máy chuyê này vẫ lưn nằm trong tầ kè sát cả chi.

ab có ăng nốchị kôg?

- Ôi em, chị nỡ chưa bao giờ thờ ợ ư con gái. Và giờ thì tự dưng có hai đứa!

Bị bắt một tiếng cuờ gương ở gương ngườ trước mấy gương mặt nghiêng trang vì có một ông bố như thế và vì phải đi cùng ta.

Đi một tuần ở nhà chỉ là tàn phá và đau.

Bị gặp ở chú nó kẩn, trong taxi, để chỉ đến xác nhà bố chị nằm ở đó.

Bị chỉ biết là chỉ ang áng, tên ku phổ đến E mà hai mươi năm nay biết bao nhiêu ku đến cư để xây dựng nên chị không sao nhìn vị đó, để nỗi có ở chị nghĩ, khi lại chỉ ai đứng cho lái xe, anh và bạn trẻ cho là chị bị ra tù ở tại cả ngôi nhà ở người nữ nó

Bị áp tay Lucie trong tay mình, để bóp chặt rồi lại vuốt nhẹ

Bị cảm thấy, bán bạn, tình mãi từ đời thờ như ý đã - chị không còn ý thức được về nó, chị thấy ngượng lạnh, bồn chồn, tất tưởi đến không cùng.

Khi cuối cùng họ cũng ở lại trước căn nhà, chị lao ra khỏi xe và chạy bỏ để trước hiên nơi bố chị và xuất hiện vẫn trong bộ quần áo nhàu nhĩ, các móng chân đi ngoắc vàng vọt thừa cũng vẫn từ đôi mắt màu hạt dẻ

Ông ta nắm tay tôi, bà sau Norah, vợ con mãi ở nghĩ lại anh và hai đứa đang đứng ở cửa sổ nhìn.

Bị hỏi ông ta, người có rún lại, xem họ có nghĩ lại trong nhà

đợ không.

- Đấy tó nâu là con gái con, chị nỡ

- Thậà, con có con gái à?

- Vâng, con có cho bốn anh cháu cò gì

- Thế cậ ta, chồng con ấy à?

- Vâng.

- B con cuồnhau thậ rồi chứ

- Vâng.

Nữ nỡ dĩ mà ông già ấ ấ, biết rõ thố ề kuôn pốp ám ảnh ông ta ấ mới nào.

Thế là ông ta nhờ cậy an tâm, và chà một bàn tay thân ái cho đabb, rồi cho Grete và Lucie, ken về để cả bộ váy chúg mặt bằng giớ g xã giao, mon trớ, nhàn nhạ mà ông ta ở đợi khi ấ các vị khách d ịch qan trọng nhất ấ thăm ngôi làng nghỉ dưỡng.

Sau bữa trưa trong đại một ầ nữ ông ta cam chịu nhạ hình tham ăn tự uống, chớ chớ lại bậ ngẩ ra sau nghỉ ấ hơi, miệng há hỏ, mắlm ừn, Norah ấ ông ta vào phòng Ớny .

Ông ta tỏ rõ vẻ ghê tởn khi phải bước vào ấ nhưng, ấ ấ vì thứ ăn, không thể làm gì khác ngoài việc thả bịch người xuống giường.

Ông ta thở hứ một con vậ ấng hấp ố

Norah tự ngườ vào cánh cửa.

Ông ta trở vào một ngăn ấ tử Norah ấ nó ra và thấy trê chông áo pốp cả Ớny bứ ảnh ông kung cả một cô gái trẻ

- Thế thì có vấn đề gì nào? Ông cần một luật sư, đó là điều duy nhất quan trọng.

- Ông còn thương ông không đấy? chị bà là bà, không sao hiểu nổi.

Ông ta cúi người hai tay bưng lấy mặt

- Đấy con trai này, ông ta thì hiền, là cả cuộc đời

ông ta ngồi ở bé bị và già nua, đến giờ cô thì tệ bạc, và Norah bắt giặc nhận ra rằng một ngày kia ông ta sẽ thành tro bụi ông ta, người chị vẫn nghĩ đến trong oán hận, người chị ngỡ là chẳng chuyện gì đáng để chạm tới

Ông ta ngồi bên người, nặng nề ông đi

Mất ông ta lướt từ ông bố già nơi góc phòng đang tắm ảnh Norah đang cần.

- Đến bà này, bà là một kẻ xấu xa, chính bà đã ve vãn nó nó thích gì thì nó làm hành vi của nó.

- Ông không nên quên, Norah rồi, cô ta mới là kẻ mất mạng chính?

- Sony, nó sẽ bị bao lâu? Ông nghĩ sao? Ông ta hỏi về bạn tốt cùng. Nó không đến nỗi phải ngồi tù mười năm chứ? Đấy thế không?

- Cô ta chế rồi bố em đã bóp cổ cô ta, cô ta đã vô cùng đau đớn, Norah ào ào. Hai đứa bé gái, hai đứa anh em ấy, bố đã bảo gì chúng?

- Ông bảo gì cả, bố có bao giờ nói chuyện với chúng đâu. Ông không thấy này.

Ông ta ra để ngoan cố bắt cả.

- Sao cơ, không đây là sao?

- Sinh ngày, bố cho hai đứa ra đi rồi, về bên nhà chúng nó ông ta và nó về hát hàm về phá ảnh vợ

Norah, thôi nhie, không chịu đựng nổi việc nhìn vào ông ta nữa.

Bị thấy mình như không còn bất cứ lối thoát nào, ông ta như tấn công lấy chị, thật ra là tấn công lấy tất cả bộ họ từ khi ông ta bắt có con, đổ hắt vào cho con đau hung bạo cả mình.

Phải nhờ sức mạnh cả ông quyết tâm chị mới tự đứng dậy và tìm được cho mình chỗ đứng trong một văn phòng luật sư sinh hạ Lucie và mua căn hộ, nhưng chị sẽ cam lòng cho đi tất cả để chuyển đi xuống, để con chưa từng bị giết khổ tay họ khi anh mỗi năm.

- Một lần con sẽ bảo bố bố vẫn nhớ rằng con sẽ không bao giờ bỏ rơi con, bố chị phán.

Một vài bông hoa vàng đây bắt ra tấm ga, từ trên vai ông ta rơi xuống và bị tấm thân thủ của ông ta bắt.

Đấy giờ thì Norah thần hồn con quỷ ngồi trên bụng con y phải nặng để cõnào rồi?

* * *

Đến ăn tối hôn đi ăn và bố chị đang trò chuyện rất tâm đắc thì Norah nghe thấy ông ta:

- Khi Norah cả bố đây...

- Bố nó gì thế con có bao giờ ở trong căn nhà này đâu! chị

Đ.Đ.

Ông ta xé một miếng thịt to từ cái đĩa gà quay, giữ trong tay, thong thả nhai, nuốt rồi nói giọng thản nhiên:

- Không, bố biết chứ Ý bố là ki con ông trong thành phố này, ở GrandY off.

Thế là chị cảm giác có một túm bông má ngang cổ họng, tai chị bắt đầu kêu o o.

Giọng ab, giọng bố chị, giọng hai đứa bé đang tán gẫu vớ vẩn bình thường thái quá, như đang dần trở ra xa, trở nên gần như không nghe rõ, chỉ còn là những âm thanh ong ong bao xa.

- Thờ ơ bố chị nạt nộ, con chưa bao giờ ở GrandY off hay bất cứ chỗ nào trên cái đất này.

Nhưng chị không chắc mình đã nổ ra hoặc, nếu đã nổ thì đã có ai nghe thấy chị.

Đi húc hắc và cao giọng nhấc lại:

- Ông chưa bao giờ ở GrandY off cả.

Chị như mảy may ngạc nhiên thích thú

Đi nhìn cả ab, d d chuyển từ Norah sang bố chị còn hai đứa bé cũng đã ngừng ăn, để nỗi Norah thấy bắt buộc phải thân vào, rưng rưng cái vẻ an ủi hòng làm nguôi cơn giận của mình:

- Ông chưa bao giờ ở ở đâu ngoài Pháp cả, bố biết thế cơ mà.

- Mắc bố chị gọi to.

Ông ta ra lệnh bằng vài câu ngắn gọn và Mắc đã tìm một hộp giấy rồi đặt bàn cho bố chị bưng đồ uống.

Ông ta lấy ra một bức ảnh nhỏ hình vuông và quay nó về phía Norah.

Giống như một bức ảnh bố chị chụp hình ảnh trẻ để có chủ đề hay không, trông muôi muôi.

Ông ta ăn xếp áo cho mọi thứ để nhún về mờ mịt và qua đó không thể nhìn thấy gì cả.

Ông ta trông trẻ và đang đứng trước một căn nhà nhỏ tường màu hồng và mái tôn xanh dương.

Ông ta mặc một chiếc váy xanh và trên những ngón tay vàng.

- Đây có phải con em, Norah nở thở phào nhẹ nhõm. Mà là chị con. Ở toàn nhà bỏ con với nhau, mà chị ấy thì lớn tuổi hơn con chứ.

Ông ta không đáp ông ta chà tấm ảnh cho anh, rồi cho Grete và Lucie xem. Phân vân, hai đứa bé lẻ về phía chị một ánh mắt mờ lung.

- Anh cũng tưởng là em cơ đấy, anh nó cùng một tiếng cười sặc sỡ. Hai chị em giống nhau quá.

- Ông cũng không giống hẳn đâu, Norah thì thảo. Ảnh này không thể thất bại.

Chị ve vớ tấm ảnh trước khuôn mặt đang cúi xuống, không để cả Lucie.

- Thế nào, có phải đây là mẹ hay không phải là mẹ nào?

Lucie gật đầu la ịa.

- Ông thấy chưa, bố chị nó con gái nhậ ra con là.

Nó rồi ông ta thì trộm chị, hơi lẻ xé, bằng tia nhìn nghi ngờ.

ngã và âm thầm cả mình.

- Em không biết chị em đã ở ở GrandY off à? anh hỏi với ý
thì rõ ràng là ông cứ cho chị - nhưng chị có cần, Norah nghĩ
thần, anh tỏ ra trong chuyện này đâu.

Phi quá!

Giờ chị thấy thế nào ngán.

- Không, em không biết rõ hiện tại để cho em biết việc chị làm
hoặc những nơi chị đi để truyề bá cho cộng đồng cả mình. Thế
chị con sẽ đi làm gì? Norah hỏi mà không nhìn thẳng vào mặt
bố

- Đây là con, chứ có phải chị con đâu. Ông phải biết là ông
đã đưa con đi đây chứ ít nhất thì bố cũng phân biệt được
các con mình mà.

* * *

Giờ thì kuya quyết để anh đứng ngủ lại, chị ra khỏi căn
nhà ngột ngạt, mặt đã biết sẽ không tìm thấy sự thanh tịnh ngoài
la bỗng ta ở trong rừng ngọ cây buong vĩ .

Và chị nghe mà không trông thấy ông ta trong màn đêm thăm
thẳm và tiếng lữ khúc phát ra từ cổ họng ông ta hay tiếng dế kêu ở
trên cành cây nhẹ nhàng mà chị vẫn nghe ra và chúg khúc
đi trong ó chị sẽ mới làm chị hiểu.

Đi đi g đi bất động trước hiên nhà, để chân trái giẫm trên
nền bê tông hâm hẩm nóng và ram ráp ý thức rằng đi tay mình,
để chân mình, khuôn mặt mình, thẩn hơn màn đêm, hắt ánh
bang bóng một vẻ sáng tà tà màu đỏ và rằng, có lẽ thế ông ta

thấy chị hề như chị thấy ông ta, chính ông ta, bm kom trong bộ quần áo sáng màu, khuôn mặt bị kẻ mắt chính cái bóng mình.

Trong chị ấi ra trậi quyết đấu giữ con thải mãi vì phát hiệi ra ông ta và nỗi ghê ợi cả i chung chia cùg một bí mật với con người.

Giờ thì chị cảm thấy ông ta ấi mãi hận hợi với chị vì ấi ợi phá vào bí ấi ấy, chị, người ông ta không hề chọn để ban báo về nó

Đó có phải là lý do khiến ông ta ra ợi làm chị rối trí với bức ảnh chụp GrandY off ?

Bị thậi chí cò không nhớ mình ấi bao giờ để chân để ku pónay chưa.

Bị tiếi dy nhất làm chị ấi bán, chị ấi ông công nhậi, là chị gái chị vậi một chiếc váy chắg khác gì chiếc cải chị bỏi mẹ ấi may cho chị chiếc váy màu b ấi hoa vàng l ti từ tám vậi chị mua ở cả hàng Buchara.

Không thể có chuyệi mẹ gạn may đợi để hai bộ váy từ mảnh vậi đ

Norah vào nhà, đợi hành lang cho ấi tậi phòng hai để ấi nh ợi nơi Grete và Lucie đợi Masck đã ấi ở

Bị nhẹ nhàng ợi cải và thứ mùi ấi áp tậi ra từ mái tóc trẻ thơ bắt giác làm trào đắg ông trùi mế ấi ròibị chị.

Thế rồi nó trở lui và rừ ợi chị lại cảm thấy b ợi vợ, chai l không thể tiếi cậi, như bị choán ngựi bởi ấi gì đ kắg kắg không chịu nhườg chỗ cho bất cứ ấi gì khác, một ấi cứ thế thải

nhỉ, không phân trầu, chiến hũ ấy chị.

- U cie, con yêu, chú gà tía bé bỏng cả mẹ chị thì thần, và cái giọng vô hồn này giờ nhớ nụ cười cả Ông hay cả mẹ chị bỏ nó như không phải từ cơ thể chị phát ra mà từ trước mặt chị, ăn phần lớn thuà anh ra từ không khí và chẳng còn gì là rung cảm ẩn trong những từ ngữ miệt chị vẫn nói

* * *

Bị hại đến nỗi vợ Ông, bị ngăn cách với anh qua một hàng rào mà họ phải, mỗi người một bên, từ miệng vào mũi mong nghe được tiếng nhau.

Bị bảo đã mang cho anh thuốc mỡ chữa eczema, thuốc để được chuyển về trạm xá cho anh sau khi kiểm tra và Ông bị cười bảo rồi anh sẽ chẳng bao giờ biết nó màu gì bằng chất giọng nhả nhả ở trung tâm của anh dội dòng câu chuyện là gì

Giờ thì chị nhận ra rõ ràng, bất chấp vẻ gầy guộc, những vết máu khô bộ ria bên sườn, không hiểu mặt cả em trai, chị gắng để trên gương mặt vốn là chính ông tổ là gương mặt thánh thần, những dấu hiệu của đau đớn, ám hối là đau.

Tuyệt không có gì

- Ông, chị không sao tin được chuyện này, chị bảo anh.

Chỉ chị nhớ lại trong một nỗi cay đắng nặng nề là chị chuyển nghe người thân cả tội phạm giải bày như thế với chị, thế này

Nhưng Ông, anh thật sự là một dạng tình bơ.

Ah và ấ lư ấ và gái.

- Ông sẽ bảo chữa cho em. Ông sẽ là luật sư cả em. Ông sẽ có

quyền để thăm em nhiều hơn.

Ah lại ấ lư ề, nhệ hàng, dẫ cào la la hể má lại trán.

- Ồi này, không phải em đâu, anh bình thường thôi không làm được việc gì cả.

- Ơn bảo sao?

- Không phải em.

- Em không phải là người của đây mà tở 6ny

Đúc rằng vào ông ấ chị cảm nhận độ vị giấtrê mỗ

- Thế hai ã giết cả hả ông?

Ah nhú nhú ò vai xương xấp.

Ah bị đả triền miên ừ tử anh bảo chị, vì một vài kẻ bị giam giữ trong ổ ngũ nghề cả trăm người chung đống cái phòng giam to rộng này, ngày nào cũng đánh thối một bà kẻ bà cả anh.

Ah chỉ cò, anh nhện miệt cườ bảo chị, mơ chuyê ăn uống
nữ mà thồ

- à ông ta, anh đẹp

- Өй?

Ah xác nhậ, lén ga lén bậi Ờm Ồ không

Ồ, nhận ra là thông gian thăm viếng để anh bắt nể gấp

- Ờ ị nhớ không, Norah, hồi em còn bé và mình còn ấu cùg nhau ấy, có trò chơi em mình chơi chung, chơi xố em là và đưng đa và ấ một, hai, ba rồi ấ em là giườ mà bảo ấy là đi đơng, và em phải bơi ấ ờ chi nhớ không?

Ah b kq koan koái trong cổ họng, ã ngả ra sau, và

Norah nhậ ra ngay, một cách ỡ ội, cậ bé miệng há hỏ mà chị
hằg ể trê chiếc giường pủa xanh dơng.

- Hai bé ớ ra ao rồi hả chị? Ah gặg hỏ

- Ờg ta gủ chúg về ờ ngoại rồi, chị nghĩ thế

Đị nỏk ản, hàm cừg ỡ ờ ờa.

Đang ỡ xa ờ, ờu nhữg ườg tù kác, thì anh ngoái ại, về
nghiên trang, thỏ ờ vớchị:

- Bọ trẻ hai bé ờ ỡ ấy, ờ con em chứ kờg pải con ờg
ta. Ờg ta biế ờ chị hiế rồi ấy .

* * *

Đị ải buớ hồi ầu, dờ nắg trưa gay gắ ợ và hẻ nhà tù
kờg cảm thấy có ỡ hơi sủ ra gặ Maek ờng ợ i chị trong
xe.

Mộ thứ, rỏ cuộc, vấ theo đờg trậ tự chị nghĩ ,pán chán một
cách ạnh ờg.

Ớ cừg chị cũng thấy mìn h như ờng nhìn chòg chọ vào
mắ con qỷ ỡ thượg ờ bựg em trai, chị nghĩ :mình ỡ bắ ờg
ta pải kác ra, nhưng ờ chuyệ gì mớ đợ chứ và ai có thể pạ
ợg ờ ỡ bị tuớ đặ bao năm trờnay?

ờ chuyệ gì?

* * *

Maek ỡ theo một con đờg kác ộ trìn qen thuộc, ờ
chị nhận ra mà chẳng ỡ tâm gì nhiề, nhưng kì ờg ta đợg xe
trướ một chái nhà nhỏ màu hồng mái tô xanh dơng, tất còg tấ
rồi co tay ờ ờ gổ chị qyế ờh ỡ kờg ỡ thên câu hỏ nào,

ế không g tiếc một bước nào về phía cái bể có lẽ đang giăng ra không chừng.

Đây giờ thì chị, vì ông cũng như vì chính bản thân chị, phải là một nhà chiến lược mạnh bạo và khôn khéo.

Ấy tất nhiên ông không vượt mặt mình được nữa.

- Ông bảo tôi chỉ nhà này cho cô Masck thông báo, vì đây là nơi cũ ngày xưa.

- Ông ấy nhận đây, là chị cháu, Norah đến chính.

Sao chị lại từ chối xem căn nhà nh?

Đã rồi với chính mình, Norah liếc nhìn mấy bức tường màu hồng cũ kĩ, rồi hành lang hẹp đã đi ở mặt tiền, những căn nhà lân cận kiên nhường chờ đợi con nít đứng trước.

Đã xem ảnh nên chị không ngần ngại tâm trí mình, chị nghĩ, nhận ra chỗ này.

Nhưng liệu không trở nên nơi xa thẳm hơn ư?

Không phải, phía sau những bức tường màu hồng kia, có hai căn phòng nhỏ lát đá xanh thẫm và, lùi sâu hơn, một góc bể bé xíu ở dưới vườn cà ri?

* * *

Đi nhận thấy, rồi cả bề tổ bố chị và anh thích thú tranh luận với nhau và, kể cả không thể giả dờ quan tâm đến bọn trẻ bố chị vẫn gò mình chỗ chỗ lại nhảu mặt với hai đứa một cái, coi như để mua vui cho chúng, rồi theo đó là những âm thanh gây cười từ miệng phát ra.

Ông ta có vẻ ửng ửng khoái, gần như là vui vẻ như thể là, Norah

nghĩ, chị đã cắt cho ông ta gánh nặng khỏi từ tình trạng tù
đầy cả ông và ông ta chỉ còn việc chờ chị giải quyết tình hình,
như thể chị đã lãnh trách nhiệm để rồi ông ta đã viết
đạo giải thoát nó

Đi cảm thấy, trong đó ông xử cả bố chị vợ bỏ trẻ gần là
một thái độ nhún nhường bản thân chị.

- Mắc đã chỉ cho con xem căn nhà chưa? bỗng nhiên ông ta
hỏi chị.

- Ờ, chị đáp ông ấy đã chỉ cho con ngõ nhà chị con ở ngày
xưa.

Ông ta cười nhạt, cảm thông, từ chối.

- Ờ biết ông ta tiếp ở con ở GrandY off làm gì bố đã nghĩ
và nhớ rồi.

Đi xây xẩm mặt mày, thấy mình đã ghé chạy trốn ra vườn.

Ờ chị nhìn mình và, nghĩ đến ông, để lại những mảnh và ngò
vợ, những muộn phiền và chán nản.

Ông ta có nỗi gì cũng không nhìn nhò nữa, bởi chị đã bắt ông
ta khóc ra.

- Ông ấy sẽ già bố hơn, đừng thế ông khoảng, bố không nhớ
rồi, hai tám hai chín tuổi già rồi.

Ông ta bật bạch với giọng thuộc bài học nhất.

Ừ như ông ta muốn phá bỏ mọi hi vọng để giữ họ

đồng và mấy đứa trẻ tại đây và Norah cảm thấy rằng trước
ba người là cử chỉ nhỏ nhẻ cả bố chị, uy quyền tuổi cha chú và
tàn dư từ lòng thái độ nhún nhường đảm bảo cho ông ta một uy thế mà

chị không còn nữa.

Giờ thì ông cả về in bóng ta và nghi ngờ chị.

Không phải học đảo?

Và không phải là tất cả mọi nguyên tắc giáo dục cả chị đang bị phản bác, trong vấn đề nghi ngờ chấp quyết cả nó?

Đến nếu họ cho rằng chị đã dối trá, giấu giếm hoặc quên đi theo lẽ thật sự cụ, chị càng mang bộ mặt tội lỗi vì đã dối hồ và tặc ca, trong cuộc sống họ chia sẻ cùng nhau, một sự nghi ngờ gần gũi chu chuyển.

Nhưng học đảo?

Một hơi nóng ửng trườn đi chị, len lách giữa mông chị và ghế

Đi vòng quanh tà váy.

Tuyệt vọng, chị chà mấy ngón tay ướt vào khăn ăn.

- Muốn biết ông bà cạnh ông và bố thì như thế nào, bố chị nỗ lực giảng dạy, nên con thuê nhà ở GrandY off, bố đoán con muốn tự lập thôi vì từ nào bố lại không chịu đi con về ở cùng. Ông bà cũng không lâu ỉn, nhĩn con đã trưởng thành, bố không biết nữa, những mối quan hệ rắc rối như ở chỗ con bây giờ người ta tổ ngày lễ lễ tâm sự hồ tiếu, vẽ ra đi mọi bại vấn đề và mở miệng là nỗ lực vỗ thương, nhưng mà bố thì bận trăm công nghìn việc ở Dara Sam, vả lại đây cũng không phải là cả bố chuyển tâm tư tình cảm. Không, con ở lại không lâu ỉn, con thất vọng thì phải. Đều không rõ ỉm. Mà ông bà hỏi đi không được sang ỉ và cả em cũng làm con thất vọng.

Bị không cử động, cố không để bị chú gì trong sự khó khổ của mình.

Bị gác chân lên thanh ngang dõng ghề

Kuôn mặt chị nóng ran, gáy bỏng rát.

Bị không ngẩng đầu, không gì giữ nguyên mặt cúi xuống và nán lại cho đến khi ai đấy đến rồi rồi bỏ bàn, sau đó chị mới vào bếp tìm giẻ lau nhà.

* * *

Tối hôm đó chị ra ngoài hiên trước khi bóng đèn đi xuống, bỗng thấy bố mình ở đó đứng thẳng, bất động trong sự chờ đợi nhẩn nại, bất chợt từ từ nháy mắt.

Ông ta vẫn sáng bóng như thường trong áo sơ mi trắng.

Ông ta lễ nhàn bộ váy màu be mà chị đã là phải, bỗng nhiên rồi nở gập ghềnh như là một nụ cười:

- Ô này con đi đâu đấy, con biết mà.

- Ông bảo con là bố đã bỏ cổ dè Norah rồi ông đứng trước ông ta và nở ra.

Không một thoáng run rẩy, không ánh mắt sang hướng khác, ông ta phả nào lắng đọng hẳn đã chìm trong tiền thớ về màn đèn đang tới và ông hăm hở cả chính mình đứng gập lại nơi trú ẩn tối ẩn trên cây pơng.

- Sony rằng anh là d nó cuối cùng ông ta cũng cất lời, như thể bị gợi nhớ về một thời tại đây chán ngán. Nó chưa bao giờ và không bao giờ nữa khác đâu. Bỗng nhiên nó

- Nhưng sao lại thêm nó cho chị là là, nghe ngạo.

- Bố già rồi, con gái. Ông có hình dung nổi bố ở Rubeus không? Thờ nào. Mà theo bố biết con có ở đâu. Ông biết gì chuyện ai đã làm gì nào? Không gì hết Sny đã thú tội, họ kết cuộc tra hỏi rồi, và thờ

Giọng ông ta càng lúc càng thấp xuống, inh hiu xa xăm.

- Ông trai tội nghiệp cả ta, ông ta ào ào.

* * *

Trong buồng ngủ biết thành phòng làm việc tạm thời chị đã trở không biết bao nhiêu hồ sơ đống đống cả Sny

đồng và hai đứa bé gái đã quay lại Paris còn chị về ở trong căn nhà tuồng màu hồng mái tô xanh, sau khi đã thỏa thuận với ông nghiệp trong văn phòng để bảo chữa cho Sny

Và thỉnh thoảng chị ngước mắt khổ tập hồ sơ khoan khoái nhìn căn phòng nhỏ màu trắng trổng trơn và chấp nhận ý nghĩ là chị, mười năm trước, có thể đã từng ngủ trong chính căn phòng này, bởi giờ đây chính thứ thờ nhà khả năng để với chị còn đơn giản hơn là chối bỏ nó trong khi hãi và tứ giã, từ mới chị không chú ý để mình bị xâm chiếm bởi cảm giác quen thuộc có khi còn đến từ việc chị đã nấn trãi trong mơ để chị đứng ở trong thờ tại.

Bị ở ở một mình trong ánh sáng chói chan tràn ngập căn nhà xa lạ, ngồi trên cái ghế kim loại bóng bẩy cứng đờ và lạnh toát, và cả cơ thể chị đang chùng xuống nghỉ ngơi và tâm trí chị cũng đang bị nghỉ như thế

Bị hiểu chuyện đã xảy ra trong nhà bố chị, những người này

hay những người lạ chị dễ hiểu như thể chị đã là một người bạn cùng phòng.

Đến nay đã nửa giờ, phần lớn: Tôi trở trong phòng và tôi trong cái hồ giữ tủ quần áo và góc tường và tôi chắt trong tủ đựng để tôi lấy ở ngăn tủ dưới chắt rửa bát trong bếp, một mảnh vải từ đây phơi quần áo ngoài vườn. Tôi biết cho bạn trẻ đi ngủ xong cô ta sẽ về phòng một mình vì tối nào cô ta cũng làm như thế và tôi biết bố tôi sẽ không vào vì ông ấy thôi không ngủ trong phòng này nữa, tôi không thể nói ông ấy ngủ ở đâu, tôi biết nhưng tôi không nói được. Để có nghĩ là tôi đã tính toán hoàn hảo hành động của mình, tôi biết là tôi sẽ tiến về phía tủ quần áo và thật dễ để tôi thò tay lấy quần áo của cô ta. Cô ta khá cao nhưng lại mảnh mai và không khỏe, cánh tay cô ta gầy và yếu, cô ta sẽ giãy giụa một thời gian tôi biết thế. Tôi đã từng ghì chặt cô ta vào lòng trong căn phòng này để biết là sức mạnh của tôi là vô biên bên cạnh sức lực yếu ớt của cô ta, tôi thường ôm cô ta mà. Cô ta gầy nên mỗi khi ôm cô ta tôi gầy như có thể chạm vào vai mình. Thế nên mọi sự dễ dàng như tôi tự lừa. Cô ta bước vào, đứng cả lại, đi về phía tủ và tôi vươn người về phía cô ta và đã làm tôi thất vọng cô ta không động ọ ẹ, cô ta gắng sức lấy quần áo từ vòng quần áo nhưng lại yếu quá rồi. Nhìn người cô ta đứng xuống, tôi nhắc cô ta đi lên giường. Tôi ra ngoài, đứng cả, về phòng mình. Tôi bơm căng hết chỗ bơm rồi vì tôi nghĩ chắc còn lâu mới có người bơm chúng ta mà tôi thì thấy sẽ chịu hơn khi chúng được bơm căng đúng cách. Tôi đi ngủ và ngủ một thời gian lâu giờ bạn trẻ không còn làm tôi tỉnh giấc. Bạn chúng đang phòng mẹ

và tiếng chày gào ã ãnh thớ tớ Một b ầu, cảnh át ế và
tớ kể lại toàn bộ chuyện đ như hôn nay tớ ể ông nghe. Động cơ
cả tớ meghêđ và tớ chúng tồye nhau ba năm rồi. Ta bằng
tuổi tớ và ấy là à ề tiê tớ đm ông ye một người Tồ ye
cô ta k ông gì trê ờ ánh đợ. Kí bố tớ ấy vợ và đ a cô ta về
nhà, tớ đ pải ông cô ta ngay. Duyệt thậ kó kẩn , tớ thấy
mình tội ỉ và nhớ bả. Nhưng cô ta đp lại tình cảm cả tớ rồi
chúng tớ bấ ề qan hệ Vợ tớ đ là à ề tiê, tớ đ ợ ế
tậ b ấy , trước đđochưa đm bao giớđt thấy của xinh p và
vui tươi, tớ hạnh phú tột bậ. Ồ ta đh bằ và tớ đnh ninh rằng
đ là cả tớ tớ đ quý luyế vợ bọ chúng vô cùng, tớ hạnh
phú như thế vì bố tớ kông pải buồn tủ chuyện gì cả, tớ kông
cò ợ ông ấy nữa, cò ông ấy kông can thiệp vào chuyện cả tớ
Nhưng cô ta lại bấ ề mệ mỗ vì tớ Ồ ta kông đ khả năng ye
thương tớ số pầ ờ cò lại giống như tớ Ồ ta kông hài ông,
bấ ề ghé cái mặt tớ Ồ ta bảo tớ pải ra kỗ nhà, tớ đ chỗ
khác mà ếg. Nhưng tớ đ đđ đợ và làm gì đợ và có ai ể
ye thương đy? Trong ngõ nhà cả bố tớ ở nhà mình và tớ theo
cách k ông thể đđ ngược, hô pố vợ vợ cả bố và con bố chính
là con tớ ểng đng, các bí mặt cả bố cũng là cả tớ vì thế tớ
kông thể hấ ể bở và ểchẳng có là tớ kông biế

Và cô gái trẻ Khay Demba, mười tám tuổi, thì nớ Tồ đang ở
trong bếp thì nghe tiếng hai đđ chúng nó kó ần ề. Tồ ra kỗ
bếp và đ về căn pòng có hai đ đđng gào thế đú g ở cạnh
giường, đđ thẳng, cò mẹ chúng thì nằn đđ, tớ thấy má bà ấy
mỏ và màu kuô mặt kông giống như bình thường”

Đồ bố họ Tô là người đã tự tay gây dựng cơ đồ và tỏ cho rằng mình có quyền hành đệ chú đời. Nhưng mẹ tôi không tác ết cần đi, quanh tôi ai cũng tay trắng, chúng tôi sống ở nhờ bố toan và khéo vun vén nhưng đời hằng ngày không xứng với những nỗ lực trí tuệ ngày ngày bỏ ra. Tôi đã đi họ bên Pháp vì tôi là một gã thông minh ánh sáng rồi tôi trở về cùng Sơn con trai tôi lúc nó năm tuổi, và tôi lao vào làm ăn. Tôi mua lại một ngôi làng nghỉ dưỡng đang xây ở ở Dara Sam và tôi đã làm cho nó trở thành một nơi năng động lui tới và sinh lời nhưng rồi may mắn lại ngoảnh đi và tôi phải chia tay Dara Sam và, như tình trạng hiện nay, tôi phải sống ếm bạc tẻ tẻ, chuyển đi làm tôi bận bịu ế thờ và tôi chẳng còn nhiều kiên nhẫn, còn chẳng bao lâu. Tôi về nhà mình thì được tiếp đãi bằng những tiếng gào thét ấy. Nếu Sơn con trai tôi khẳng định nó là tác giả cả hành vi đi tôi nghi ngờ mình thể tất cho nó bởi tôi vẫn luôn yêu thương nó như con trai tôi và như nó vốn thể chính bản thân nó mà đi thỉnh thoảng người ta lại đi ra tiếng vào: Ông trai anh chẳng sợ dựng gì để trí thông minh cả nó cả, nhưng nó đã sợ dựng thứ nó có thể hoặc muốn sợ dựng và đi không phải là chuyện cả tôi Tôi ghi nhận là nó nỗ và tôi nghi ngờ mình. Vợ tôi đã phản bội tôi chứ nó thì không. Đó là con trai tôi và tôi ghi nhận và thông cảm việc nó đã làm, bởi tôi nhận ra bản thân mình trong nó Sơn con trai tôi tốt hơn tôi nó vượt qua mọi con người tôi biết về sự cao ể trong tâm hồn, nhưng tôi nhận ra mình trong nó và tha thứ cho nó Tôi nghi ngờ mình trước những điều nó khẳng định, tôi không nỗ gì thêm, không nỗ gì khác, và nếu đi nỗ cả nó có thay đổi tôi cũng sẽ thuộc lòng y như thế Đó là con trai tôi và tôi đã nuôi

nắng nọ chỉ vợ thôi. Vợ tôi, tôi không nuôi nắng cô ta. Tôi không hiểu cô ta và không thể tha thứ cho cô ta và mối hận trong tôi sẽ không bao giờ cạn trước mắt bà này bởi cô ta đã sỉ nhục tôi trong chính ngôi nhà của tôi mà chẳng nghĩ đến tôi.

* * *

Đến tận, khi bóng mát đã xuống làm dịu phố xá, Norah đã thăm ông .

Ngày nào chị cũng ra ngoài vào cùng một giờ để chế nhạo nhanh nhẩu cả bước chân đến hồ để đi ra đến đây.

Và chị đã xếp ở trong những câu chuyện hồ ông , biết trước anh sẽ chỉ trả lời chị bằng nụ cười và, về ông quyết tâm bao che cho bố anh sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng muốn chứng tỏ cho anh thấy rằng chị nhất định, chị, sẽ cứu anh và như thế sẽ hiên ngang đối diện với ông ta.

Đi hào hứng bước đi trên con phố thân quen và tâm trí chị thư thái, cơ thể chị không còn làm chị bất ngờ nữa.

Đi chào một bà hàng xóm đang ngồi trước cửa nhà, mở miệng: Mình có những hàng xóm sẽ thương thật đấy , và nếu người này hay người kia, nếu ông bán bánh mì người bạn hay bà già bán nước xôi để ngoài phố tán chuyện với chị về bản thân chị cứ như họ đã biết chị mười năm trước thì chị cũng không lấy thế làm tổn thương.

Đi chấp nhận điều đó khi cần, vô duyên cỡ như một điều kỳ bí

Tương tự như thế chị cũng thôi cần vì sao chị không ngờ được rằng trong chị tình yêu dành cho con sẽ hồi sinh ngay khi chị

đến tận cùng việc chị có thể làm vì Sny, ngay khi chị giải phóng được họ Sny và chị, kể những con quỷ đã ám trên lưng họ khi chị tám tuổi còn Sny mỗi năm.

Đó là như thế

Và chị có thể nghĩ trong bình tâm và biết ơn đến anh đã đang chăm sóc cho bạn trẻ theo cách của anh mà, có lẽ xứng đáng với cách của chị, chị cảm thấy rằng Lucie không xứng đáng bị chửi bới.

Bây giờ có thể nghĩ đến gương mặt rạng rỡ của Sny em chị khi, ngày xưa, chị chơi trò tung cầu trên giường, chị có thể nghĩ đến điều đó không vì thế mà bị giày vò

Đó là như thế

Bây giờ chăm sóc cho Sny, đưa anh về nhà.

Đó là như thế

Đến

Ông ta cảm nhận rất rõ một hơi thở khác hơi thở mình, một hiện hữu khác trong vườn ươm. Độ vài tuần nay ông ta biết mình đã đến được trong hào hứng của mình và không hề hấn chẳng phải nó ông ta chờ đợi để bị mất đi điều gì đó để biết đó là ai, bởi vì không thể là ai khác. Ông ta không bức mình vì trong sự im lặng tối thiểu của cây pơng vĩ trái tim ông ta đã uể oải còn trí óc ông ta chây lười. Nhưng ông ta không cảm thấy buồn mình: Norah con gái ông ta ở đó rất gần ông ta, vẫn vẽ giấy các cành cây trĩu hoa nồng mùi hương non chua chua, chị ở đó tổ chức trong bộ váy xanh lục, giữ khoảng cách thật trọng với ánh nhìn tinh của bố và chị để làm tổ trên cây pơng làm gì nếu không phải để thiết lập mối hòa hợp cuối cùng? Trái tim ông ta uể oải, trí óc ông ta chây lười ông ta nghe thấy hơi

thở cả con gái mà không cảm thấy bận mình.

* Một món ăn truyền thống cả nước là bánh chưng, rất phổ biến ở
Phi, người ta nấu bằng bột nếp thành tấm (như hạt gạo) và
để mỗi ngày nay ăn kèm thịt và rau hẹ.

* Một món ăn nguội có nguồn gốc từ Ấn Độ, thành phần chính là tấm
mì và mù tạt, thường ăn kèm rau cải sau trở thành một món xa
sỉ phổ biến ở vùng Đông, vốn người ta thay đổi tùy theo từng
vùng phương.

* Một thức uống, màu đỏ rất phổ biến ở Brazil và một vài
nước Tây Phi khác, pha từ một bài hoa thuộc họ cam quýt không

Rồi cả buổi sáng, bác nào tàn d' cả một con mộng mị âm u và mơ hồ hệt mặt, ý nghĩ đơ đặng ấy gã, rằng gã đặng ăn nổ với nàng như thế mới phải, vì b'ch cả chính cái thân gã, rồi cứ qanh d' q' bại mãi trong tâm trí ưu phiền cả gã ý nghĩ biến thành sự tình trong khi nguồn cơn cả trậ cái cọ gã còn chẳng nhớ rõ đ' đ' - con mộng mị âm u và hệt mặt mà đ' bại trong gã chỉ còn là một d' vị trần cay c'.

Đáng ẽ gã không đ' nổ năng với nàng kể đ' - giờ thì tất cả những gì gã còn biết về vụ cái cọ là v' , làm gã không sao tập trung nổi cũng là v' , m' d' gã chẳng mong thu đ' từ đ' chú b' nào, lát nữa, khi về nhà gặp nàng.

Đ' gã tự hổ mà b'g d' rồi như tờ v' gã v' về l'ng tâm mình sao đây khi các l' niệm cứ g' d' p' b' ra ti' g' lại gi' h' chỉ còn tro' khác b' lần cả gã, mu' đ' mu' thu' như những con mộng mị âm u và hệt mặt trong đ' đ' có nổ tr' nổ bi' , có quyết h' ngu' xu' thì v' là b' đ' , bất d' bất t'ch?

Và làm thế nào, gã lại tự hổ đ' ấg tâm và trở thành ngu' cha m' m'c' đây n' không xoa d' nổi b' l'ng tâm mình, gã ẽ làm thế nào đ' đ' thương m' đây?

Đáng ẽ gã không đ', ch' rồi, nổ năng với nàng như v' , chẳng th'g' đ'n' ôg nào có y' làm thế

Ông b' , thứ đã thứ gã đ' bu'et q' m' đ' ba đ' ẽ mà một

thằng đàn ông có ham muốn mãnh liệt nhất là lại được yêu như
thuở nào chớ đi phát ngồ, gã khó lòng tìm lại, cứ như thể những
điều ghê gớm đó (chính xác chúng là gì mới được) đã bùng phát
trong tâm trí gã, phá tan phá hủy hết mọi thứ khác.

Vậy có lẽ không khi gã cảm thấy mình đáng trách như thế

Phải chi, gã mơ màng, chứng minh được trước tòa án nội tâm
cả chính mình rằng gã có lý do xác đáng hẳn hoi nào để mở trên
mình vào một cơn giận mãnh liệt như thế thì gã sẽ hối tiếc con
bộc phát cả mình có chùng mợ hơn và toàn bộ tâm tính gã sẽ
nhờn nhả đi.

Ấy vậy mà nỗi hổ thẹn chình ình ra đấy, cuộn cuộn, ku ấy đó
và hỗn độn lại chỉ khiến gã giận dữ.

Đao, gã ước gì có một thanh thân và ánh rằm sao!

Ở gì thời gian càng qua đi có gì tuổi xuân tươi trẻ càng vượt
trở gã càng có cảm giác chỉ duy cuộc đời là khác, hẳn hể những
lẽ khác quanh gã, là để tiếp tục nhiên trên một cơn đờng ngày
một quả ng què, chưa chi đã được ánh sáng cuối cùng soi rọi bằng
những tia nồng ấm từ ngọ khiến cho họ toàn bộ cánh đàn ông
quanh gã, bị gác và thâu nạp trước cuộc đời một phong thái ung
dung tự tại, âu cay tinh tế mà thấm ẫm thứ nhẹ nhàng thứ không
rằng một hiểu biết căn bản để để vỡ họ đời ấy cái bụng mướt mát
bằng 1 mái tóc óng màu và một vẻ đẹp hoàn hảo? *Oh mình
lại âu ếm lên cùng, bởi mình đang say mê ghen.*

Gã, vậy, hình dung được hiểu biết để thuộc bại nào, mặt
gã như đang nhọc nhằn tiếp tục trên một ổ mìn nơi chẳng tia sáng
cuối cùng nào xuyên thấu được những bụi cây rậm rạp

Gã đã rằng mình thấu tỏ từ lâu thản tình trạng bản bạn và ở
bị cả mình, sự vô nghĩ ác cần bản cả thứ làm gã ế vậ mà ế
vậ, cái trợt giác này, gã không ế khả năng tậ ợ cho có bị
chỉ vớt vơ bề cuộc ờ thợ, cuộc ờ trê ờ ai cũng có qyề
in ầu.

Thành thử gã tự nhủ gã, R ợ Desas vẫ chưa mon men tiếp
cậ ợ c, bất chấp tuổi bố mười ba, vẻ khoan hà thông ợng và
ang cả, vẻ cuờ cợ bình thản gã thấy thắm ể từng cử chỉ ờn
giản nhất, từng ờ nỗ tần thường nhất cả những người ờn ông
khác, tất cả, trong mắt gã, ờ u chuyệ trò cùng con cái vớ vẻ ờn
tĩ nh và tự nhiê, ờ báo chí theo kẻ qan tâm nhạo cợt, thích thú
nghĩ ờ n bở trưa cùng chú g bạn ngày ờu nhậ ể ờ mà ờ xôn
trò họ sẽ tiêu pa phóng tay, hào hứng, không bao giờ phải gắg
guợg che giấu việ mình vừa thoát khổ trậ cãi vẫ không biế thứ
bao nhiê, khổ một con mộng mị âm u và hà mạt. B mị nh đang
syg ờ g ờ.

Đã có ờ trong ờ ợg trao cho gã, chưa bao giờ

Mà vậo chứ gã tự ờ vậo?

Việ gã ờ cư xử ờn cở tại một thờ ờn nào ờ và trong một
tình huống nào ờ ờg ờ nhất thiế phải tỏ ra xúg tần vớ thắm
cảnh hay niê vui, gã muố cợ nhậ ể, nhưng thắm cảnh ờ là
gì niê vui ờ ngợ chỗ nào trong cở ờ chậ hợ gã ờng ểg
cùng gia ờh, và ờu là những hoàn cảnh cụ thể gã không biế
đơng ờ trong vai một thằng ờn ông viê mẫn?

Gã như thấy rõ mòn một rằng vẻ mỗ mệ ờ sự cả gã (con
thịnh nộ cả gã cũng chẳng ờn lai láng hơn ờu, ờnta ờ cuờ

gã mà bị lại, cái kẻ tự cho là mình say lệ trong khi còn thịnh
nộ cảm hễ gã ở là người thân làm họ mò mẫm hơn hể thấy thì
đồng là gã chứ chệch dĩ dĩ u độ, không phải sao, Ruy? này
anh từ việc gã cố lái cho đồng hướng cổ xe kổ kổ cả họ cả
hững mộng mị âm u, những mộng mị hà mạt cả họ

Gã dĩ bao giờ độ dĩ ếp cho ông mong muốn làm dĩ nơi
dĩ chỗ chưa?

Như bao giờ thận chí chưa, chưa bao giờ độ chú mừng
hay kh trọng hay ghi nhận.

Đi hộ cho Anta, người như lơ ngám ngẩn dĩ riêng là lung
gã mọ chuyện xô hổng bồng kông, tai bay vạ gió gã phải thà
nhận rằng chính gã dĩ mau mắn dĩ trước mọ phán xét kẻ này khi
tự âm thầm cảm thấy mình phải lãnh trách nhiệm về mọ bất hạnh
rõ xuông dĩ họ

Đến những là may mắn hi hữu, gã có thói quen dĩ nhận vớ
về hoài nghi, kông mặt thiết tin tưởng tỏ rõ gã chẳng dĩ hể nghĩ gì
dĩ cuộc tạt ngang chớp nhoáng cả vậ dĩ qua nhà họ dĩ nổi
chẳng ai có may mắn tưởng phải mang ơn gã về việc ấy.

Đao, dĩ dĩ nào phải dĩ kông biết

Gã cảm thấy dĩ dĩ trên mặt mình về ngời vợ gã như ngán
ngẩn dĩ gã đề nghị Anta, chẳng hạn thế hay Djbril dĩ ăn quán
hoặc lướt một vòng ca nô và gã thấy ếp lại là một vẻ b ngại hay
thoảng hoang mang (ở thẳm bé con quay nhìn dĩ hướng khác, dĩ
tìm ánh mắt mẹ kông dĩ khả năng, nó hiểu những dĩ định ngẩn
dĩ cả bộ chiến tnh hai gương mặt xinh xẻo, giống nhau như dĩ,
cả vợ và con trai gã, và thế là gã kông sao ngăn độ mình cự

nụ họ và ông, qat vào mặt họ. À các người không bao giờ thả mắt sao? Ờ cho ki ở gương mặt xinh đẹp cả hai con người duy nhất gần đây trên thế gian này ấi lại, không bực bội ờ gì ngoài một vẻ ơ thờ ngán ngẩn đối với gã, đối với tuổi trẻ những gì gần có thể khơi ra đáng làm họ và ông, ông ể tách khỏi họ gần đến ông cả nhàu và trái tính trái nết mà một bà rủ ám họ phải tạm thời chịu đựng như những mảnh vụn vương lại từ một cơn mộng mị âm u, từ một cơn mộng mị hè mát. *Một từ bài để vómì như đã để cả rồi*

Gã đứng xe bên vệ con đường ngày ngày ể gần ể thả cả hàng Manila, ki ể vượt quá cái bùng binh ở giữa để mở mồm hô ho tuống để màu trắng ể khô tạc một gần đến ông khả thân lung vòng cong, ể cụp tay vươn ra phía trước như đang chờ đợi trong sự ể và nhể nhìn những tia nước đọng ểh ể là ông hề ể ể anh ta.

Sông ánh ể theo sát từng công đoạn xây dựng để pun nước trong ể chặn rãi vòng chiếu Nevada cũ mèn quanh bùng binh rồi mở qe về phía cửa hàng Manila và con hiế ể ở ểh cả gần biến thành sự bối rối lúc nào không hay, rồi thành nỗi bực rừ ki gần cho là mình nhận ra một sự nhang nhác thân ể giữ khuôn mặt bức tượng và bản mặt gần (ở cái trán phẳng phở và vuông vắn, ể mũi cao nhưng hơi hếch, qai hàm nhọn miệng rộng, cái cằm xương xương cả những ể tự ể biến rõ từng bước chân từ khoáng ể ể mình về đầu, thứ nào ông một thì khô hài hước ki người ta cam ông ể tá mặt tổ ở cửa hàng Manila, không phải sao Ed y Desai và gần thấy sự bối bối càng gia tăng khi nhìn ra

bộ phận hình d ờ ệ mà tay nghệ sĩ, một gã R Gauquean ốg
banh quanh ầu ờ trong vùng, ấ tạc ấg chỗ tiếp giáp hai chân
nhân vật buộc ấ cảm nhận mình là ấ tượng nhạo báng trước
vẻ tương phản ấ thảm thương giữa thái ờ nhu nhược, chịu trậ
và hai túbù ngoại cỡ

Giờ thì gã tránh ấ cái đánh mắt ghen thuộc về p á bứ
tượng kì ỡvòng quanh bùng binh trong chiế Nevada cũ nát.

Nhưng một phần xạ ác ý ấ kì bề ợ cái nhìn gã về p á
kuô mặ lạnh ấ cả nó kuô mặ to rộng áng ấ a tràn trề
nam tính ợ ấ chú xuống, rồi về p á hai hò bi bất cân xứng và
gã đi ấ cảm thấy hằ họ rồi cảm ấ ấ vợ Gauquean ấ ấ
vậ , còn bán ớ bứ tượng cho thành phố ấy ầu chừng một
trăm nghìn euro.

Tin này nhậ chìm gã trong cảm giác tửc ợ.

Đắg khác nào, gã chấ mắ, Gauquean ấ bị ợg giấc ngủ
hoặ ớngây thơ cả gã ấ ấ gã vào một bức ảnh kì ấ ấ
kiế Gauquean ấ ớ ấ càng pong lưu cò Desas ấ chậ vậ
ại càng thêm pầ kố kớ ấ bịch - cứ như là Gauquean ấ gã
ra khỏi một cơn mộng mị âm u ấ tồg gã vào một cơn mộng mị
hề mạt.

- Một trăm nghìn euro, anh thật ấg ao tin ớợ, gã thú nhậ
vớ ấn ta, cười nhạt ấ che giấu ợ ấ não cả mình. ấg, quả
thợ, anh ấg thể nào tin ớợ.

- Q an trợ gì chứ ấnta ấp việ ấy có tướ mắt cả anh cái
gì đâu, người khác xoay xở giỡ giang thì ấ ao, vớ cái thổ ẩm
ách nàng ớnh ra gằ ấy là ra ấ qan át mặ ợ ớ i cái nhìn

ngạo ngược, rộng lượng, hào hững, bỏ mặt đi trong những ý nghĩ ti tiện và tị hiềm bởi chuyện đó nàng chẳng muốn chia sẻ với gã nhiều hơn những chuyện khác.

Dĩ vậy nàng không thể ngăn gã hỏi tuồng, và gợn lại với nàng giọng khả khoảng, về những tháng năm chia ngọt sẻ bùi chưa đến nỗi xa xôi khi một trong những niềm vui thú thân thương nhất cả họ là, trong căn phòng chật chội, ngồi trên giường vai kề vai như hai người bạn đồng chí hướng, bó tách bình phẩm không chút khoan dung nếp ăn ở cũng như tính nết cả bạn bè hàng xóm và từ sự nghiêm khắc chung cả trộn với một ác tâm để ý thức khơi ra những trận cười mà họ không bao giờ có thể hay đến họ họ toàn tính với người khác, chỉ thuộc về những chuyện bài trò tâm địa ý họ đạo đờ bề cạnh tình nghĩa mà áp chế.

Giờ thì gã muốn ở nàng nhớ lại, nàng, người giả dối tin mình chưa bao giờ cùng gã vui đùa - nhưng để đều phải là, không đều, ý tuồng sáng láng nhất cả gã, với cái giọng van vỉ ngoài ý muốn, hạ mình xin xỏ để rồi nàng chấp thuận nhận ra là dĩ nhiên thể thế nào thì cũng không còn nữa để rồi từ có và có lẽ để chế hễu rồi người bạn đồng hành khả ái mà có thể gã đã từng như thế vì dĩ nhiên cả chính gã.

Và gã cứ mãi lừa gạt với cái để không sao chịu đựng nổi là, bởi lẽ tội ngấm ngầm thất rít lấy cổ họng gã - dĩ nhiên muốn thuở cả gã - gã càng vùng vẫy để thoát khỏi thứ đang để chặn yế hà mình, đang hủy hoại mình, càng lúc bấy giờ cái để nặng trĩu thì gã càng nổi bực và càng tăng thêm nỗi oán hận.

Trên thực tế họ mất sạch bạn bè từ lâu và cả hàng xóm láng

giềng cũng ghenh vớ gã.

Bà Desas bắt cả, gã cho rằng mình có quá đỗi mớ bận tâm để còn phải bận khoản về những thứ trong thái độ cả gã, làm bận ý mất ông, nhưng gã không còn được cùng Banta chê cười ai để cả khi bản thân nàng vẫn còn khả năng muốn làm thế chẳng nữa.

Họ cô độc, vô cùng cô độc, đó là thế gã phải buộc lòng gờ thà nhậ.

Dường như Banta càng quay lưng lại phía gã thì bạn bè (chính xác họ là ai, tên gì họ đã biết từ lâu rồi) cũng càng xa lánh, như thể tình yêu nàng mang đến cho gã, như một kẻ thứ ba rờ rợ cháy giỡn hai người là thứ duy nhất xứng đáng với mớ quan tâm và ưu ái cả họ và một khi chúng nhân để ý ấy đã bay hơi thì Banta và gã, nhưng gã là chính yếu, rồi cuộc cũng đổ ra đời mới họ tất cả đem bạn ấy, với trọn vẹn chất thô mộc trong sự tàn thườn và khổ khổ cả mình.

Nhưng Bà Desas thì khác.

Gã chỉ cần vợ và con trai - dù cho, như gã kể xong rằng tự thú cần con trai ít hơn cần vợ cần con trai ít hơn cần sự an toàn huyền hoặc và quý giá rồi cả vợ về khai mở một kỷ và bí ẩn từ cá tính và vẻ của Banta.

Có chăng là gã thấy nhớ trong sự hiệ lộ cả những cái bóng vô dạng vô hình từng ấn vào vai bà bạn, cái nhìn thiết chí và thân ái khiến gã an tâm rằng Bà Desas là một kẻ đáng mến, để gã, được cô vợ đến từ một nơi xa xôi hay còn gáy yêu thương không ả ý - hỏi để gã là chính mình, Bà Desas đứng theo lẽ gã tự nhiên nhậ, hiệ hữu, chứ không phải khuôn mặt chờ và lạc lõng

trời ra từ một con mộng mị âm u, một con mộng mị hè mặt nào đó mà không buổi bình minh nào có thể xua tan. *bi giờ ra sao, năng người bạn là vai cá mà nì nhấ ý mế nhòng ấy*

Gã nhìn đồng hồ.

Đã còn năm phút nữa là vào giờ làm việc ở cửa hàng Manib.

Gã đã bị trước ca bin để thoải mái nhất trong khu, chợ vợ bà em con đường nhỏ vui tươi và đến từ vạch đỏ đã giữ đèn g nho trái rộng ngút ngàn.

Trời đã nắng gay gắt

Không một hơi gió không một bóng râm cho đến khi tới được chỗ những cây ổi xanh cao vút phá xa xa bao quanh tà lâu đài trông nhỏ, cái nơi đã khổ cả đời im lìm.

Đã hãnh diện cả gã đã biết mấy khi gã giữ thiệp với Santa miề quê này, nơi gã cất tiếng chào đời nơi họ sẽ an cư lập nghiệp sẽ ăn nên làm ra, và nhất là khu nhà mẹ gã có quen ở ông bà chủ này, những người ăn xuất bại vang Graves tuy dễ hào mà dễ, hiệ giờ không còn khả năng nên thưởng nữa.

Gã biết, một cách bỡ mớ, vượt lên trên mọi hy vọng duy ý rằng niềm thích thú cao ngạo gã cảm thấy từ chỉ cho Santa tà lâu đài bé nhỏ u tối từ đến bước và gần như bị thối nòng trên đó cho đến tận bờ rào, chỗ mấy cây ổi xanh, vin vào mõ qan hệ mơ hồ giữ mẹ và ông bà chủ nơi này (chết bà, tính cho gọt, chỉ làm thay người giúp việc quen thuộc cả họ vài tuần lễ để để át àn ạt, trời từ việc gã chết mất một ngày la tài sản này sẽ thuộc về họ Santa và gã, theo cách nào đó nó sẽ thuộc về họ mà d gã chưa biết bằng cách nào.

Việc ba con chó khổng lồ từ đây sau đây đi xỏ ra hàng hồ bao về phá họ không lung lạc được niềm tin ấy, ẽ rằng ki ờ xâm chiến ấy gã chỉ là một con hoẵng bạn trà trệ

Ồ Rudy Desas cũng không phải là kẻ quả cảm ấn mà. ~~Bên~~
~~đám~~ ~~mì~~ ~~nào~~ trở

Đã phải mấy con chó doberman tuột xích để muốn tròng
bạt gã vì những ham muốn ngông cuồng và bị lý vì bàn chân ở
hũ mà trong ynhĩ gã đã để lâu đời sao?

Hồi cõ người chủ vô hình rí rắt chặ đng ù chó lại nhưng
Đã đã kể giặ lự tay chà ra trướ ănta như muố ngăn nàng
nhào vào cổ ba con gái và

Gã ã thấy mình thật vô dụng và hão huyền trước buổi sáng mà xuân ấm áp ấy, trong sự thình lểg yên bình, chỗ chàng buồn xuống ki ỉ chớ ã rủ ã cò họ ã quay lại xe, gã thấy mình thật nhỏ nhặt và run rẩy bên cạnh ãnta, người ã ràng mình cũng cò kông.

Nàng không trách mình đã đi vào tình thế nguy hiểm, không phải vì nàng nhân hậu, mà vì nàng nhân hậu thật mà vì ý thức về hiểm nguy chưa chạm tới nàng, gã thần nghĩ, có phải như vậy mới là can đảm, còn mình chỉ là một kẻ lè lẽ ỉn h? *Đã bảo giờ cứ ngó ra là còn đầy ắp mìn nh mìn nhấy có một người ăn cạnh*

Gã lế nhìn qua ké má kuô mặ bình thản, ỡ má to nâu cả vợ đng ngó xuống hàng nho ợ hai bē ố ữ mà nàng b ểh k ua ợng bằng ờ một cái qe, cãnh pỉ nhỏ nhặ ờ ứ mấy con chồn ỏ bao ố.

Cái gì ở nơi nàng cuống lại sự thấu hiểu, gã tư lự bất an mà gần như thán phục - trong vẻ tự nhiên cả thái độ bình thản ở một phụ nữ trẻ hề là trí thức, trong sự vô tri nàng như đang rơi vào, thế mà nàng vô giải mã ngạo ngành mọ sự về chính h sự thể ếm cả mình.

Gã nhìn bờ má nàng mịn màng có gò rộng và cao, cặp mí rợn đến, cái mũi chỉ kẻ nhỏ ra và tình yêu gã đang là người phụ nữ bí ẩn này làm gã kinh sợ

Đàn nàng thật lạ lẫm, có lẽ quá lạ lẫm với gã, và gã ra sức chứng minh mình không bị cô giản vào vẻ bề ngoài, mình không đơn thuần là một cự giáo viên trung học trở về sinh sống tại quê nhà mà là một chàng nam nhi đợc sắp đặt cho sự thể hiện một sự mạng với vẻ khoáng đạt.

Với gã ẽ là dĩ, với gã, Desas gã ẽ hàm ơn mà chí thú với chuyện ấy, nếu chỉ phải ếm trách mỗi cái nghĩ avụ yêu thương Santa.

Nhưng gã có cảm giác rằng như thế là quá ít ỏi với nàng, mặt dù nàng không biết thế và rằng, đàn nàng ra khỏi thế giới thân thuộc của nàng, gã nợ nàng nhiều hơn vô kể ẽ với một căn nhà thô kệch còn cổ chốt làng quê đợc c cầ mãi trả tiền mua chịu, ẽ với cả cuộc sống gắn liền với nó sự ếm bạc kiếu gã ẽ ẽ trong người

Và giờ thì gã lại đứng bên vệ con đường nhỏ vui tươi này, nhiều năm sau ngày mấy con chó sly nữa ẽ xé xác hai người (nhưng chẳng phải về bình tĩnh nhcả Santa ẽ chặ đứng bước nhảy chồm ẽ cả chúng, chẳng phải chúng như ẽ rêu ử ử mà là khổ nàng,

Ợ sẽ cảm thấy nàng không giống những kẻ khác ư? vào một buổi sáng tháng Năm ấm áp êm dịu như sáng nay, có lẽ chẳng là Ợ tút bán ki để chỉ mở chôn ăn vào niềm tin già có ở tương lai, ở thành công, ở nguồn cảm hứng ngất ngây cả họ chờ giờ thì già biết chẳng có gì tròn trịa.

Họ đã rời khỏi đường trong chiếc Nevada rõ ràng mà từ này già đang chui ra bờ đường thế đấy, đã là một chiếc xe cổ điển, mang màu xanh xám để trưng cho thị hiếu chắt chắt cả mẹ già ki bà bán lại cho già, bỏ nó để đi lấy một chiếc khác và tuy thế đó là hồi ấy già không nghi ngờ việc sẽ mau chóng nhận được một thứ tương xứng hơn (một chiếc Ford hay Toyota chẳng hạn), già đã đi đến Santa Cruz nhìn nhận chiếc xe như một con vật nhút nhát bẽn lẽn nào gian xảo, ốm yếu nhưng khéo léo mà họ nhai nát tử tế bên cạnh những ngày cuối đời của nó thì cũng chỉ là bảo vệ.

Gã đã xử lý với chiếc Nevada theo lẽ xác bảo kinh khủng, nhưng cảm giác cả gã trước sự bề bộn của nó trước sự can thiệp chống chọi lại mọi thử thách đường cùng cách xe đã cũ nòng cốt để không cần gì, và cơ hồ trước cả sự thanh lịch và hy sinh quên mình cả nó cũng phải là một kẻ hiền hậu sao?

Đã có gì khổ khổ khổ hơn, gã bụng bảo dạ, việc cảm nhận chiếc xe cả mình, mình đắm thành thứ quái quỷ gì thế này và chờ đợi xuống đâu hơn không - ở đông nhiều rồi bỗng dưng là chuyện về sự vỡ lẽ của gã với Santa Cruz ban sáng, trước khi đi làm ở cả hàng Manilla và men theo cũng chính con đường xưa kia hằng hái quả đường nho...

Đích xác thì gã đã nói gì với nàng? Ờ gió ấm ờ vẫn vũ trụ

cả nhì nhấc cuống cũng đi.

Gã để cả xe mở đống trâu ở chân run rẩy. Tàn vó của nó rất cđhễ đã tàn phá làm gãy đứt.

Xả về chỗ cũ chui ra cho rồi.

Chế há háo?

Gã nhện một chiếc cuống mé mó nhạt thét - không, không ở nào ở Desas lại nó thể với người con gái mà gã đã để mong mỗi đêm bng yên mình.

Gã ngước mắt lên, kum tay, mồ hôi đã vã ra trên trán và bọ tóc vàng trên mái.

Vàng cũng là màu thể giới quanh gã trong cái buổi sáng nhẹ nhõm tinh khôi này, vàng cũng là màu các bức tường bao bọc tà lâu đài nhỏ ở gần la mớ đống những kẻ xa lạ giờ oi đất hờ (Mỹ bố gì ở mẹ nghĩ thể ở nào mẹ cũng ăn tin nuôi dưỡng xu hướng ta thán bất tận cả bà) mua lại và ở sang và những vẻ ánh màu vàng đỏ mí nháy nhố theo nhịp chớp mắt của gã - thà chúng trào xuống cho xong, những giọt nước mắt già đi mà gã thấy tràn trên mặt trong ánh sáng đồng tử gã.

Nhưng má gã vẫn kộ hàm gã vẫn cứng.

Nghe tiếng ồn ã cả một chiếc xe từ đằng sau tiét lại, gã bắt tứ kom người xuống sau cả xe, không muốn ra đầu chào người cần lái mà, ở đây, khả năng ở là gã có quen biết nhưng ngay tứ kẻ lại rung người bần bật vì trậ cuống rầy rĩ không sao nín được khi nghĩ rằng gã là kẻ duy nhất trong vùng còn ở một chiếc Nevada xanh xám và nó chúng thợ ở có mặt cả ở Desas còn chắt chắt hơn chính bóng dáng ở Desas mà từ một khoảng cách

nào đâu có hao hao một ai đâu.

Đi đường như ai cũng đi thuê một chiếc xe đầu đò ến thì cũng muộn hay muộn hai năm tuổi là cùng, trừ mỗi gã ra mà gã chịu không hiểu là tại làm sao.

Khi đã đi thẳng đi, gã nghĩ giờ thì gã không thể tránh được việc ở cả hàng Manie muộn ế nổi ế buộc phải tạt qua văn phòng ông ta cùng một lúc móm móm một chút.

Thật lạ, gã lại thấy như hải hên này.

Gã biết Manie mệt mỏi vì gã, vì những ế muộn lên miên cả gã, về căn cứ cả gã và vì thứ mà một người nhả nhả tự nhiên và làm ăn buôn bán của Manie chẳng như thế này. Nhận thấy rằng ợ giữ ế một mớ che chắn đợ lệ vào ế qyê căn bản cả ế làm công ăn lương rẻ mạt, và mặt dãi ếnh giá cao Manie gã ấy làm hài lòng là mình, gã, không nhận đợ ợ ếnh giá cao từ ông ta, từ ế người thợ đợ và ợ đ này, thiếu cả ông lại, trong phạm vi năng lực tổ hạn cả ông ta, có kiế, gần như cái, ế ếnh nhng.

Gã biết Manie ế quý trọng gã, có ki cò bỏ quá cho tính ki kó nhả cả gã ế gã tỏ ra là một tay bán bẻ kó kó, gã biết Manie không mế chuộng khả năng ếnh về cho cả hàng bằng năng lực ến giản mà vững vàng trong một ếnh vợ cụ thể và gã cũng biết rõ rằng trong mế Manie gã thợ ợ kó, kó ế kó, ế ếnh kó, ếnh chỉ ế bù lại ợ bắt tài cở ấy, chỉ cả ế ếnh cũng không nổ.

Manie giữ gã lại chỉ vì một đợ khoan đợ ế biế, ợ nghĩ, một đợ chiếc cổ ợ tạt - bở sao Manie lại thực ợ chiếc

cố gắng chờ

Ông ta biết gì về hoàn cảnh cụ thể của Bà nào?

Ồ rất tiếc Bà có bao giờ kể về ai, nhưng chắc ông ta, người đàn ông thô ráp đang mặc, tinh quái này, nhận ra rằng Bà, bằng vào cách xử sự của gã, là một kẻ ngoài lề và rằng, cho đến khi chuyện đó không còn khả năng nổi, việc bảo vệ gã thuộc về những kẻ như ông ta, Manile, những kẻ hoàn toàn âm thầm ẩn nấp.

Bà hiểu lý do không nỡ ra khỏi Manile.

Ông ta hàm ơn mà gã vẫn thấy hổ thẹn.

Quả xé đờ cho khuất mắt ta không cần mi, đờ con buôn xấu xa, đờ bán buôn.

Nhưng người ở ra sao hả Bà Desas khi Manile tống cổ người ra khỏi cửa về muộn phiền và ngao ngán thật bẽ bàng nhưng buộc phải để người hiểu rằng người đã làm không từ thứ gì để đi đến đây?

Gã chắc chắn mình nợ mẹ công việc chỗ Manile mặc dù chưa bao giờ bà thú nhận là đã đến nhờ vả ông ta (và, dĩ nhiên, cần xin ông ta, kẻ mà bà cự xuống, khoe khoe và đứng ở cái mũi đời tím tái vì nỗi ô nhục của cung cách đời và lý do buộc Bà phải tìm việc quá đỗi bẽ bàng thành thử gã không có đủ dũng khí gờ lại chuyện vớ vẩn.

Mình mặt xác Manile, thế đấy.

Sao gã lại có thể mất thời gian mơ màng lướt qua quanh Manile trong khi những từ chính xác nổ ra từ đầu gối mặt Banta mở ban ánh thì quên đi thế là ra gã chớ có bao giờ bắt lỗi vì

lý d gì đợ nớ vớ nàng, bở dờg như cái đ ể quay ngoắt
chống lại gã theo cách kử kiế nhất nế nàng ỡh bợg hoặ
tón đ ợ ịp bấ bẻ gã ở b ần tiếng nớ và như thế gã sẽ cố công
cố một đợ mà ể quả lại ra một nế.

X về chỗ cũ chui ra cho rồi.

Gã ể gở ể nhờ nàng nhấ lại từng từ những đ ếp chát
chá cả họà ể ể làm gã nổi kử.

Không thể nào có chuyệ gã ể nớ vớ nàng ể đ

Gã tin như thế gã nghĩ, bở gã có thớ l nào cũng cảm thấy
mình đáng trách hơn thợ tể cứ ợng có chuyệ lê qan ể
nàng là lại tự ể án mà nàng thì không thể có cả ợ nghĩ ể đợ
ý mậ mờ bở nàng pậ mỗg cánh chuồn thế la và, nớ cho
đợ, thất vợg tràn trề ểa - thất vợg ểa!

Ủ mớ nghĩ nàng ể tuân theo những b ờ kình kửg ấy thớ là
mò hồ ể rịn ra kếp mậ cùng cổ gã.

Ể, gầ như ngay tứ kấ, những con ớ lạnh lạn kếp người
gã.

Trong một nỗi tuyệ vợg con nế gã mong ao bứ đợ kử
con mọng mị bất tậ, con mọng mị đn âm và lạnh ể trong đ
anta sẽ bỏ gã ra đ bở mặ đ chịu không nhớ lại đợ, gã ể
gầ như ra ệh cho nàng làm thế trong ki không chuyệ gì ệ
xuống đ gã có thể tà y đh hơn - gã biế thế mà, phải không, bở
nàng đ từng làm thế nàng đ toan làm thế mà, không phải ao,
Bị Desa

Gã vội xua đ ý nghĩ này, k ớ không ao chịu nỗi là anta bỏ
nhà ra đ (gã tự bảo mình như vậ ể giảm bứ tần vó cả cái ợ

thể là sự phản bội không hơn không kém), thà nghĩ về tính lạnh lẽo đến tận cả giấc mơ bất tận mà cuộc đời gã đã biến thành còn hơn, trước sự sống tốt đẹp cả chính bản thân gã - cuộc đời đời thực, cuộc đời khổ cả gã.

Gã mở cửa ca bin để thoại, lách người vào giữa những gờ vách chằng ché vếch và nếvếguệh ngoạc.

Ông như phải ăn bánh trong chiếc Nevada quá tuổi, gã đã buộc lòng, mới đây, ông thuê bao để thoại ở động và quyết định này, mà gã có thể tận hưởng cho là hợp lý trôi vào cái ngân sách eo hẹp hằng tháng, dĩ vãng gã là không lý giải nổi, bị đi và bắt công bởi gã chẳng quen mà cũng chẳng bao giờ nghe nó có ai phải từ bỏ cuộc đời này, ngoại trừ gã ra.

Ở cả đám đông mọi người trong khu trại định cư dọc vệ đường, ngay bên lề đường nhỏ, trên sườn đồi mà chắc là, bị máy móc tự nhủ các cư dân mới cả tà lâu đời nhỏ mấy tay Mỹ hay bị đi phải nhìn thấy các mái toa xe caravan phủ rêu xanh rục rịch cả đám đông mọi người vẫn thấy đứng trên trên trước cửa hàng Manile, ngó nhìn bằng con mắt sắc bén và kinh khiếp những cái bắt tay trung bày, cũng đều có tư tưởng để thoại.

Thế thì cái gì gã tự hỏi tất cả bọn người ấy xoay xở để gì mà sống đời hơn hẳn gã như thế

Điều gì ngăn gã lâu cá như thế khác, bởi gã đều ở nổi cù là hơn?

Gã, bị Desas lâu nay vẫn cho rằng sự mãi cảm để biệt cả gã, tận vó tinh thần, lý tưởng, ăn mòn, và cả mơ hồ nữa, cả tham vọng trong gã, bù đắp theo chiều có lẽ cho sự thiếu hụt

mánh b' i, mưu chươ, bấ đ bấn koản một biệ ệ lể đ có
chứ giá trị nào kông hoặ có nợ cuờ và đng kinh bĩ ngấm
ngần như đ thú nhậ, cả một nhân vậ vai vế à mình mê thích
vỗ mông hay nhữg mó đ ể ể à kông.

Gã run ể nổi pải bắu ể thoại nhà mình tồba à.

Gã ể chuông reo, một hồi lâu.

Mấ gã lữ vợ vẫ, qà vách kh, pà trê tà lâu đi nhỏ tĩ nh
tại, mát ruợ và hanh vàng, trú ỷ kỗ cái nóg đở vòn à rận rập
mà gọ ghế cả nhữg cây ời u thấ, rồi thu về đh chặ vào tám
vách bằng kh trê đ gã thấy đ mợ như tù nhân cả chất lệ
này, bản mặ mình, trong ể và ểm ểp mồ hồ cùg đ mấ thất
thầ, màu xanh đ ểng tử tồ ển vì căng thẳng - trong ki gã
muờng tuợg rõ mòn một căn pòg nơi chuông ể thoại cứ ré
lê hồi mà vô hiệ, pòg khách đ đng trong căn nhà chặ chội
cả họ mà toàn bộ đg cứng trong ể chưa-hoàn-thiệ vô vọg,
nhữg chiế à thạch cao kông mạch nổ gạch lát xấu xí màu hạt
ể và giấ đ à mấ mó đ gổ tồ tàn: bộ ghế bành ể tràng ỷ
bọ vãi hoa bằng gổ đnh vé ni xin ại từ nhà một bà chủ cả mẹ
bàn vuờ trái khăn nhạ, tủ buộ pê bằng gổ thôg, giá ách nhỏ
chồng chất ngổn ngang, toàn bộ vẽ xấu xí buồn thẳm kông mấ
may đợ ể đg đng hay hăm hờ cả nhữg người cư ngụ
trong nhà ể rộ áng hay vỗ về bở ể ghế ể tậ xương tủy
về ểh toàng đng ểa, như tất cả nhữg thủác, chỉ mang tính
tạm thời, muờng tuợg ể đ thồ à ngày nào gã cũng thấy kỗ
tâm như ngay ử này, ki đang đg trong buồng ể thoại - gã
kỗ ở vì ể đ và uất ứ vì ể đ mấ ể trong giấc mơ bất

tê, giấc mơ ớn lạnh và ánh sáng chói thường trạ.

Nhưng nàng đang ở ở hình nào mới được chứ vào giờ này?

Hả là nàng, như hằng sáng, đã tháp tùng Djbril ra trạm dừng xe để học sinh nhưng nàng quay vào nhà lâu rồi mới phải chứ - vậy thì nàng đang ở đâu, sao nàng không trả lời thoại?

Gã gác máy, tạm lắng vào thành.

Ái mi cộc tay xanh nhạt ướt đẫm, gã cảm nhận được nó nhợt nhạt và hân hân đến vào bụng.

Hừ, toàn bộ chuyện này thật khó chịu, căng thẳng và hành xác, toàn bộ chuyện này làm gã những muỗm than thán khó trộm làm sao, kìa mà con gái đã xuống.

Có thể nào, có thể nào nàng đã... vin vào từng câu từng chữ trong những bài gã còn không chắc mình đã nói ra, mà trong trường hợp nào gã cũng chắc chắn là chẳng ở đâu nào mình lại nghĩ đến...

Gã lại nhấc máy lên, ột ngọt ết nổi ốt nghe trộm khổ tay gã đập vào máy cuối vào vách kh.

Gã đi từ trong tủ quần áo ra quyết định bà cũ ừ gần góc, tìm ở nhà bà lão Pulmaire mà đã biết rõ đã gặp bà già không biết bao nhiêu bà, mình cứ hỏi thăm theo trính hỏi

Bà lão thật ra chưa đến nổi lục kỳ chỉ ngang tầm tuổi mẹ gã là cùng, ông lại có những lối cách cổ hủ cả người già, ến độ ở cả bản thân lại một cách ộ lễ để hạ mình xuống ngang tầm những bình thường và hơi gợn guố gã vẫn trình bày vớ vẩn từ khi họ là xóm giềng gần cận, bà thì chắc ết cuộc thể ết vào

việc không muốn nhỡ hỏi về giờ

Bà nhắc máy ngay tứ kếu, đg như gã bỏn đán.

- Bc Pumaire oi, à cháu Bc Desasay .

- Ồ

- Báu chỉ muốn nhờ bác xem... bác ang bẽ nhà cháu có đợ không, xem mọi việc cốn cả không.

Và gã cảm thấy trống ngực gổn, để choảng trong bĩ cổ ấy cho giọng mình một vẻ hồ hững ể không qua mặt bà Bc Pumaire nổi ấy một giây và gã ấi ằng van vỉ cầ xin Thuợng để cả mẹ ông Thuợng ể nhân từ rớt cuộc đờng như có nghe thấy bà í nhiều và cho bà thả nguyệ, ông thay vào đĩ gã lại nín thở toát lạnh vì mồ hỏ bắt chặp không kóngột ngạt trong ca bin, bỗng dng bị cách ly trong một qãng thờ gian chế ểg (và tất cả mọi thứ xung quanh như đg ể, và như treo bng bĩ căng thẳng mà nảy bực ểm chồi cả những cây ời xanh và lá nhỏ và những ểm mây co cợn bẻn bang trê nền trời xanh ắng ểg như tở chỉ có thể kớ ể ng lại bằng tin báo rằng Bnta đg là đng ở nhà - và rằng nàng hạnh phúc và rằng nàng yêu gã và chưa bao giờ thờ yêu gã ư?

Không ầu, ể này thì bà Bc Pumaire ể chẳng nó vỡ gã ầu, phải không?

Bta hỏgã giọng ào ào, kẻ vớ nh ừ đng:

- Bc Bc chuyệ gì?

- Không, không có chuyệ gì ể biệ cháu chỉ bắn koả n... vì gợ cho nhà cháu mãi không đợ...

- Ờ gộp cho tốt đầu ấy , Ờ?

Ờ hai năm rồi mười bà ta chẳng việc gì phải ở chỗ Ờ cũng biết thế gã Ờ không dám bảo bà ta cuốn xe cho rồi trước khi bà ta chịu xê cái khổ thịt ở Ờ vô dụng từ nhà Descas nhìn xa ô cửa Ờ không mảnh che hay gõ chuông Ờ cô vợ Ờ qạ cả gã, cô nàng Anta từng một lần qạ thợ Ờ biết mất, trước khi bà ta chứng thực được rằng cô ta chẳng trở về hay ngã vật đâu ở trong căn nhà chật chội buồn thảm ở sang nhà chùng - chao Ờ sao mà gã nản lòng vì nhìn thấu ruột gan bà Ờ Pumaire này thế cơ chứ sao mà gã bị giọng bỡ ngỡ những qan hệ lạ này thế cơ chứ

- Ờ bắt gặp Ờ a bin.

- Ờ không dám à Ờ?

- Ờ! gã gào Ờ. Thế thì sao hả bác Pumaire?

Ờ đi một hồi, không choáng váng chẳng kinh ngạc, bà Ờ Pumaire đâu còn chịu những xao động non nớt như thế mà chất chứa một định Ờ nặng trĩu nỗi đau, nếu trong Ờ vẫn còn roi rợ chút thì trợ lực con người ở gã vẫn ăn năn.

Gã nghe thấy mình thẫn thờ trong ống nghe.

Và gã lại thấy Ờ Ờ trong lòng, như ban sáng khi Anta thách thức gã bằng Ờ Ờ hoặc bằng Ờ Ờ Ờ cũng thế, gã không rõ nữa (nhưng cuối cùng người ta có nỗ lực cho gã biết chẳng trong bao lâu một người đấu tranh vì Ờ Ờ Ờ còn cả định Ờ đến ông và cả bà Ờ làm cha, làm chồng, làm con, một người tổ ngày áp ngửa gấu không Ờ Ờ anh ta đã gây Ờ Ờ Ờ xuống, trong bao lâu người đến ông ấy có thể chịu Ờ Ờ Ờ việc là Ờ Ờ ngắn cho

bao chỉ trích bất d bất ịch, nó thành b hay nén ra bằng cái nh
cả một con mấ d xê chua cay và tàn nhẫn, nó cho gã biế
chăng anh ta cứ ngợ uỡ mỗ cuờ mà hứg chịu đ đ như thể
thánh thiệ cũng thuộc về nghĩ a vụ cả anh ta đợ kôg, cuố
cùng người ta ẽ nó cho gã biế đ đ chẳng, mà gã là ai chứ ẽ
đ bị bạn bè đng tâm bỏ mặ, con giậ nồng ấm, gầ như đ
ngộ gầ như thân ái, mà gã biế mình cần chốg chọi lại ơng
cũng biế thậ tổ biế bao nếu kôg ngăn trở nó tổ hành và kuây
kẻ biế bao - đ mứ có b gã ợ nghĩ : Ơn ờ g ộ qen
thuộc này, tất cả những gì cò vương vãi cho mình đ chẳng, mình
đ đnh mất tất cả ngoại trừ óchăng?

Gã gímiệg vào ống nghe nhợ ẫn xì

- Ờy giờ gã gào đ, bác có chịu xê cái bị thịt cả bác mà làm
việ cháu nh đ kôg!

Đ đo Pulmaire gác máy tấ lự kôg một đ một hơi thở cũng
kôg.

Gã đ mạnh chạc đ thoại mấy đ, rồi bấm lại ến hà mình.

Hiệ giờ gã họ cách ợ nghĩ như vậ ấy , đ cho nó vấ làm
gã kó chịu và tổn thương y như thể ơng gã ẽ nó bộc ộ trướ ý
muố rõ ràng cả đnta, thể hiệ qà toàn bộ thái đ cả năng, coi
căn nhà xiê vẹ kổ kổ là cả riêng mình gã chứ kô ng cò là
cả họ và kôg phải vì lý d này, gã biế đ đ kôg phải vì vẻ
tồi tàn kô cứ vắn cả ngôi nhà mà đnta, gã làm gì k ôg hiế,
ợy cho cùg chẳng biế ẽ làm gì mà vì chính gã đ chọ nó đ
tê cho nó vì chính gã, theo một cách nào đ đ áng tạo ra nó

Ơn nhà này , gã đ quyết ẽ chừ che hạnh phú cả họ

Giờ đây , mang theo đ con, thằng bé Djbril bảy tuổi chưa bao giờ gã thấy thật thoải mái ki ở cạnh (vì gã hiểu, mà không làm gì để thay đổi đ đ mình là m thằng bé kiếp đm), ānta rú kổ ngổnhà.

Nàng vẫn ở đây , nàng làm gì có cách nào khác ngoài việc ở đây - nhưng, đ tự nhủ nàng ghẻ lạnh với căn nhà, nàng từ chỗ mang yêu thương và ăn ó c để cho ngổ nhà cả chồng, từ chỗ bao bọc ngổ nhà tồi tàn cả chồng trong sự b toan buồn bã, đ tình mẫu tử

Và, nơi gương nàng, thằng bé ngủ tại căn nhà trong một tâm thức nhỏ nhoi vô tình, lư trê nề gạch đ chân nhẹ bẫng, đ k cò có vẻ bay là là mặt đất như sự tiếp xúc với ngổ nhà cả bố giống hệ việc, đ nghĩ ,nó thật trọng giữ khoảng cách với chính bốmình.

Đao, gã tự hỏi trong con nhớ buổi cả nỗi đau, và toàn bộ con giậ xé đ trong k chuông reo bùng bùng bêtai và phá bêtai là cánh đờng nho cùg những cây ồi và những cơn mây con nghịch ngợm như nhảy trong làn gió hây hây , chuyện gì đ xảy đ với cả ba người họ đ ra nỗi từ vớ đ con, những người duy nhất gã yêu thương trê đ (bởi gã chỉ có với mẹ một tình âu yếm mơ hồ, hình thức, vô thưởng vô phạt) nhìn gã như kẻ thù không đì tròchung?

- Vâng? giọng ānta cất đ thiết âm ấ, thiết não đ nỗi thoát tiêu gã tưởng mình vìnhần mà gọi cho bà ão Pumaire.

Gã đg người cổ họng ại.

Vớ ra ānta nổ như thế ấy ki nàng ở nhà một mình và không

nghe là đang tiếp chuyện gã bồ khi ấy giọng nàng ế chất chứa oán
hờ và vẻ đanh nghiệ kiể nàng run ề - vậ ra ềнта nó như thế
ấy khi nàng là chính mình, không lê can tở gã - vợ vẻ buồn rầ
mở âu thẳ, vẻ tuyệ vọg mở thăm ặm, cái âm ấ người nướ
ngoài lại chặhiệ ra mớu uể ằm ao.

Đi chùng xa nhất gã còn nhớ đợ, chất giọng thổ âm b' b'
vớ gã dyê ềng biể mấy, nàng lờ ra ể che ắp nó đ' và ể
không hoàn toàn tán ềng cái ý ềnh ằm như chẳng xuất thân từ
đầu ấy và thậm chí còn thấy nó hơi vô lý (bồ kuô mặ nàng rõ
ràng là cả một người ặ), gã vẫn lờ gấ nó vớ bà năng lượ
cả ềнта, vớ cái chí k' ăn đ' nghiệ huyể cả gã, nàng từ thuở
bé đ' tranh ều quả cảm như thế ể trở thành một người có họ
thứ và văn hóa, ể vùng thoát kỏ cái thợ tại bất tậ, ạnh ể,
đn ề cả bà cùng.

Đang phải nợ cuờ ể tàn nhấ ao khi chính gã, ồ , là ể
lại nhậ chìm nàng về cái nơi nàng đ', tự b' cánh ềnh và quả
cảm, bứ ra, trong khi ềng ể gã phải cứ nàng kỏ mợ thứ giở
giả hơn thế và hỗ trợ nàng hoàn tất chiế thắg trê nổi bất hạnh
đ' ềnh thành ở ku Ồbbane mớ đg, trong khi ềng ể gã phải,
chứ không chôn ểg nàng, vẫn trẻ trung và xinh ể cô ộc và
quả cảm như ềng ề, vào ểy cùng cả...

- à anh, ồ ểy .

- K oan ể, có người gọ cậ - giờ ể biể mình ềng nó chuyện
vớ ai, giọng nàng bớ pầ ủ ề như tự ềng đợ căng ra bồ
pản xạ cảnh giác, ngờ vợ hòng không ể b' ể một từ gã có cơ
sở ợg ằm bằng chốg lại nàng tại trậ ều khả tiếp theo, mặ

Đi nỏ cho đặng, gã nghĩ bụng, kìa chẳng bao giờ cái cọ chỉ ở
bên dưới chộp các trê công k ch cả gã bằng bốn tuồng thành hẳn là
ngoan cố một khuôn mặt xa cách và hơi ẻo ỏi, mỗi về ra, cần
bị xuống, cò gã, Đay, biết rõ rằng nàng giám sát từng l từng tí
chứ thế ở nỏ ra để mà để một câu nỏ cả nàng, có
thể kẻ giả trong bưng gã bưng là - gã, Đay, biết mình nổi
sợ chính là do vẻ ẻo chết mặt bay, ngang nhiên ở bộ lễ, rờ
giữa ở nỏ càng toát ra từ gương mặt lạ, và gã càng sợ ộ thì
nề mặt kìa càng dính lại và gã càng cúi đầu hơn vào để giả,
để mức nén như khắc ch vào khuôn mặt giả đờ không nao núng
những ở kìa gã hổ tiếu ở tuyệt vọng, dẫu ở ở lại nghi
ngờ như ánh nay, là mình ở thờ ở nữa.

Thật huyề hoặ, gã thần nghĩ, bở chẳng ẽ nàng không hiểu rằng chỉ cầ đồ bở từ phá nàng, đồ bở gây thơ ại khái nhưng thỏ bở vớ tình nồng nàn cầ thiế là gã lại trở thành Bự Desadủ tể ền ạm, ẽ mé, thiế ầ ó thợ tể thì rõ rồi nhưng tràn trề năng lự ợg và ham hiểu biế, như gã vấ thể có vẻ thể hai ba năm trước, chẳng ẽ nàng không hiểu ề đ.

Em yêu anh, **Đd** , hoặc Em chưa bao giờ thổ lộ yêu anh, hoặc có thể, vô cớ như thế cũng được, Em gan tâm để anh mà, **Đd** .

Gã thấy mình **đang**, **bổn** và các ý nghĩ của chính mình.

Nàng hiểu quá rõ ràng.

Đàm gì có thỉnh cầu nào, con thịnh nộ nào (nhưng chẳng phải ở
gã hai cái đ. trộn lẫn vào nhau sao? Ớ đ. nàng nổ những đ.
như thế

Gã tin chắc có bị thương cả g chân hạ cả tay, có bị đứt mất mắ

xuống nhà thì nàng ỡ vãi giữ ở bên lẩm nhẩm, không ở
nào công nhận mình nợ ân oán một đứn tình cảm.

Qua cửa thoại gã nghe tiếng bước chân ẵnta, hơi rớt, bước
hướng về cửa ra vào, rồi thoáng nghe giọng the thé chỗ bở bồn
chòn, cả Pumaire, tiếp sau là tiếng ào ào cả ẵnta - lẽ gã có
thể ở khoảng cách này, phân biệt được ở chân nắn cùng cở k
trở giọng vợ hay đ chỉ là âm vang cả khoảng cách cùng nổi hồ
thể cả chính bản thân gã?

Gã nghe tiếng cửa đóng rồi lại nghe đở chân trần cả
ẵnta ề rề tiế đ gầ, bước đở mỗ mệ rã rờ mà gầ đở và
thứ đở nàng đở có ngay, như thể cảnh tượng về một ngày mớ
trong ngõ nhà nàng ngang ngạnh từ chỗ vun vế (So tỏ lại phải
ôn hể mỗ việ ở đở thế hả? gã thường pấ nộ đở ẵnta) đo đở
vào cổ chân thanh thoát có lần đở không lảng bở, cũng chính hai cổ
chân từng bước đở thoăn thoắt không biế mệ là gì và kở trong
đở giày bở hay giày qầ vợ ám bự trê các con hể Obbane,
trê đờ đở trườ, nơi là đở tiế đở gầ nàng.

Đở cổ chân hời đở đờ như đở nâng cánh bở làm ao
chúng có thể thon thả như thế cứng cáp như thế hai cái qe thả
tấ kằm một pở vớ óg ánh, có thể chở rất mợ bnh ệ và nhẹ
nhàng tằm thân mình hạc xương mai, ăn chấ, rấ rở cả cô gái
trẻ ẵnta, làm ao chúng làm đở đở đở gã đở thích thú tự hỏ
nế không có ở hỗ trợ cả đở cánh bé nhỏ vô hình, chấ chấ
cũng chính là đở cánh làm lần đở ẵnta kễ pậ pòng giở hai
xương bả vai, chỗ ẵnta xuố g cả chiế áo hai đở xanh biế màu
trờ k i gã đở ngay pầ sau nàng ở cắng tin trườ trung họ

Mermoz ở ở lữ mình trong hàng giáo viên, và tự hỏi trong lữ
ngắn nhìn cái gáy trầu, ở vai nâu sẫm, rấ chấ và làn đ mỏng
mảnh pphồng...

- Bc hàng xóm, nàng thông báo cùng.

- À

Và do nàng không thể gì không nỗ lực hơn, bằng chất
giọng chậm chạp ảo não nàng đứng ở đợ, lý d bà ão Pumaire
ghé qua, gã đàn là bà ão, theo cách nào ở vì che chấ cho gã,
đ không đ động gì ở cú đ thoại, có thể đ pịa ra chuyê
nhà chuyê cả gì đ và gã nhẹ cả người ông đng thờ cũng bố
rối và bợ bội vì mối đng đ, có thể nỗ là thận thận sau lưng
anta, vớ bà ão Pumaire la.

Đã trong gã theo đợ phản ứng là niềm thương cảm sâu ở
vớ anta - bởi nề đh xác không phải d ối cả gã, thì cũng là d
gã ao, khi anta cô gái ở ướ vợ cổ chân ở cánh chắ cò
lữ là ở trê ở bù ở q ạch ấp xấp pố xá Obban e, đg là
túg bán và chồ chân giữ các kát vợ cả mình vì cơ man
những nghĩ a vụ gia đh thật nhưng đ gì đ nữ vẫn hướng về
trường trung học nơi t nhất thì cô cũng là cô giáo dạy văn - không
phải d gã ao, bởi gương mặt ở tình rắm nắng, mái tóc vàng nhạt
buồng hờ một b xuống trán, bởi những ở ở hoa mỹ koác giọng
ở nghiêm túc, những ở ở há non hợ biể cho một cuộc ởg ở
ở tiệ nghi, đi đợ trí tuệ thanh cao và hấp ở mọ bề, khi nàng
rờ bỏ chồn xóm, thành pố qê hương (ở ở ko rang, nóg
bỏg) ở thấy mình không công ăn việc làm (ở ra gã phải biể ở đy
người ở không ở hàng dạy văn mớ phải, ở ra gã phải ở ở và

biết chuyện đó mà đi đánh hạ quả cho nàng mới phải) chế giễu nơi hang cùng ngõ hẻm cả một tỉnh lẻ im lìm, về các bước chân trĩu trĩu trong một căn nhà tuy nhỏ hơn căn nhà đã rời bỏ lại bị nàng từ chối trao cho một ý nghĩ, một ánh nhìn, một cử chỉ chăm chú (trong khi gã từng thấy nàng tỉ mỉ và nhẩn nhai nhẹ nhàng hai buồng cả căn hộ xập xệ tường màu xanh dương, nơi nàng sống chung ở Obbane với cậu mợ và mấy người em họ tỉ mỉ nhẩn nhai thể cơ mà), không phải đi gã, Edy Desas thậm chí đi đôi cả gã sao, khi nàng mang về thất thế hoặc bị cùm trong màn song bày ra từ một con mớ bất tận, một con mớ ồn ào và lạnh lẽo?

Gã, cùng gương mặt rám nắng và sự thuyếchợt khấp khểnh cả tỉnh lẻ cùng những kẻ u cách ngạo ngạo và sự thờ ơ ánh mắt thường nơi đây màu tó vàng, vắng ả đi biệt..

- Em không muốn biết anh gọi về nhà làm gì à? cuối cùng gã cũng hỏi

- Không nhất thiết nàng đáp sau một hồi, giọng hể thắm ửng về trễ nải cợt nhả và uể oải đã làm Edy bối rối mà, gầy như trái ngược, ẻo lả, trong làn da trắng, hoàn hảo đến lạnh lùng cả khả năng làm chủ giọng phát âm tiếng Pháp

- Anh muốn em nói anh biết sao sáng nay mình lại tiếng bắc tiếng chì như thế nghe này, anh không biết từ đâu ra nữa, toàn bộ chuyện ấy...

Về lóng lánh đi biệt gã nhớ lại trong sự im lặng buong xuống kể từ một sự im lặng kể hào hể tựa hồ gã đang gọi đến một xứ ở xa xôi để chờ cho những giao tiếp ẻo lả và ồn ào cả gã cả tất cả các giây đồng hồ chặn chạp ấy mờ tỏ nơi nhưng đi lại chỉ

là hơi thở nấp nấp cả ĩnta trong ấ nàng ấ tính cách ấ ếp
tổ nhất nhần cứ vẫn nhữ g b ịch tương lai mà gã không hay
biế không ếm hình dng (thế là một bong bóng pấ nộ pông
căng ể n trong ấ gã, nàng có thể ể thiế tương lai nào mà thiế
gã ầy), pải, gã và hồi tưởng và póg tần mấ trên vạt nho
xanh có nhữ hạt bé l ti xanh ngăn ngắ trê nhữ cây ời xanh
pá cuố vạt mà nhữ người mua lại ku này, nhữ người Mỹ
hay ấ làm mẹ ấ mê và k ó chịu bở bà kăng kăng là ồng nho
kể gì cũng pải nần trong tay người Pháp ấ cho cấ tà thả
cánh kiế hàng cây trồg như bị pỉ báng, bị trồg pát vì ếm
vuon nhữ tán lá muố mát, rện rập vữg chấi che kuất mát
một pầ n kố ấ hồi nào xám xịt cò giờ lại vàng rượ và tươi mát,
cả cái thứ ấ cho cùg chỉ là một căn nhà ồ ộ mà nơi này
người ta koác cho đnh xung tô kh là ầu ấi, pải, gã nhớ lại,
về lóg ánh ấ biệ từ chính màu vàng tó mình, từ chín h ợ tươi
mỏcả mình...

- ể chịu thộ giọg trên ạnh cả ĩnta cấ ể.

Nhưng gã tin chấ rằng nàng chỉ ếp lại ao cho bị lê ự càng
t càng tồ rằ g làm ao mố ràng buộc giữ nàng và gã càng ồg
ồ càng tồ bất ể theo cách nào, d chỉ là ồ ờ qa lại ến giản,
ấ trồhàng tiề chíthắg thả dy nhất cả nàng.

Ồ ấ u, nế gã muố thành thậ vớ chính mình, nhưng mà gã
có thợ bợg muố vậ kô g ầy, gã mơ màng, mấ lại người ể
đ về hình bóng chỗ b xa xa cả tà ầu ấi mà gã p ồg đán
hơn là nhìn thấy, biế nó tuồg tậ ấ mớ vấ hay mơ về nó
trong nhữ giấc mơ ến ể u, thườg hình dng nó thiế nồng ắm

và xám xịt, vợ Ờ chính xác về các chi tiết gã chỉ có thể nghe đợ, mặ đ không còn nhớ từ miệng mẹ chấ đ làm thay người giúp việc (người nhà thì đợ hơn, bởi bà làm không ế việc gì trong nhà, từ nấu nướng, bung bê ế hứ bị à ừ) cả ông bà chủ cũ một vài ngày, vợ cái thố kó chịu và hề hạ cố hứ à ra ề kinh mạn nhữg thứ bà mô tả (vô ế phòng không ử đợ, phòng nào phòng nấy đ đợ đợ, bát đĩa tinh tế đợ bằng bạc). trong khi đố mấ nhỏ rủ xuống hai bên kó cả bà, trong khi đố mấ nhỏ ánh màu hồng cả bà hấp háy thứ ham muố tứ tuổ - còn đố mấ trong ánh cả chính bản thân gã lại ngườ về pà các đờg việ cả đầu đĩ như thể từ trê đ từ căn nhà đ ệ buồn tẻ và thiế nồng ấm và không còn xám xịt mà,.. hử phải có một đ đợ rành mạch, đ koát nào đ đợ giữ tớ cho gã, nhưng gã biế đợ gì đĩ ngoài việ kố tài sản là ế không bao giờ thuộc về gã, không bao giờ thuộc về Anta hay Djbril, trong khi nế gã muố thành thậ vớ chính mình...

- Nhân thế gã nỗ chiề anh ế trường đ Djbril ờ nhế
- Nếu anh muố thì đ nàg đợ ế xuyên qua cái giọc ề ề và lạnh tanh một ánh b ắg ngay đợ làm gã bất bình.
- Đầu ể rồi anh không đ đ n con mà nh? kó phải đ xe buýt một à thằg bắh cho mà xem.
- Ờ em không biế đầu (giọc nàg ề đ bó cúng trong nỗi b ờ và chiế lợ trộn ể vào nhau). Nhưng nế muố thì anh cứ đ đợ đợ gờn hế anh ế nơi thì con ề xe mất rồi.
- Ừ.

Thành thậ vớ chính mình, hay nế t ra gã đ thợ ờ mong

mở mình như thế gã phải công nhận gã sẽ không tin vào sự chân thành cả Santa đi một thời thoáng nhận thấy trong giọng nàng âm điệu chân thành và tự nhiên cả thuở nào, cả người con gái bước chân bay bổng mang những khát khao nhiệt thành, xác quyết và ý chí thông tuệ đã đưa nàng từ một hàng bé xíu bày bán những túi lạc mà hồi bé ngày ngày nàng đứng ở trên một con phố Obbane, đến bây giờ giảng trường Mermoz nơi nàng dạy văn và chuẩn bị thi tổ nghiệp phổ thông cho đám con ngoại giao và danh nhân khá giả, và người phụ nữ đang đứng và đứng đĩnh đạc, tóc cắt ngắn cái để trở lại, để nhìn gã với vẻ khả năng rất mạnh mẽ đáng sợ và bị khi gã thấy ở một ngón tay kẻ mờ mờ làn da mịn màng phớt phồng trên lưng nàng, chịu thua một sự thô thiển mà gã không quên, thậm chí không bao giờ.

- Santa, gã thấy, vẫn ổn cả chứ

- Vâng, nàng đẹp thật, máy mó.

Và không phải thế gã biết ông gã cảm thấy thế đi

Nàng có nghĩ gã cũng không tin được nữa.

Ấy vậy mà gã vẫn khẳng định cho nàng những câu hỏi trong mắt gã về những bài tập minh bạch, những câu hỏi để tính riêng tư hay thậm chí là ý nhị, như thể rồi một ngày tất sẽ rọi cả các chất vấn này có thể làm chùng nản tinh thần cảnh giác cả Santa, sự cẩn thận mà giờ nàng giương ra cổ không hề có bất cứ điều gì

- Ah ông Djibril đã ngủ nhà mẹ gã bắt đầu thôi.

- Ôi không, nàng bắt đầu một tiếng cười, một tiếng như nở rộ xuyên như nổ vào ông gã, ông , kẻ gánh trách nhiệm về nỗi à

đầu não như thế nhưng gã làm gì được đây?

Gã có thể tuột mắt cả mẹ cháu ợc nhất vì d̄anta ợ
pải xa thằng bé không?

Gã làm gì được đây?

- Đâu rồi con không ể chơi vớ mà, gã nó giọng an ủi về
mà âm vang trong ống nghe mang vẻ giả b̄ ể nỗi gã ợ ợg ợg
ợ nó xa khổ tai, cứ như một kẻ khác ể thế chỗ mà nó tranh
p̄ gã và gã ngược thay cho kẻ khác này vì giấu giếm ể tòi
thở ợ giả cả h̄ ta.

- Mẹ chính Djbril ầu, d̄anta tung ra.

- Sao lại thế ể ể hiể không đ̄g rồi, mẹ cung thằng bé ể
mà.

Giờ thì gã nó mạnh mẽ và phần chấn d̄ chẳng mấy may cảm
thấy mạnh mẽ và phần chấn, hay tươi tỉnh và ể khoái chú nào
au con mộng mị buồn thảm và ầu ể và u ể (nhưng ặ thay lại
không h̄ ể thiể v̄g một tia hy vọng mong manh) giờ ể l̄u
l̄u nhuộm màu m̄p trao ể giữ gã và d̄anta.

Ểo âm vọng rú r̄ xô xao từ những cuộc hàn huyê hồn nhiê
thuở nào vắng vất qanh họ

Gã nghe ợ những tiếng l̄u tú ám muội cả chúg và cảm
thấy một nỗi u hoài giống h̄e gã tự nh̄ ể nóg p̄ng p̄ng,
tó ểh b̄e vào trán trong không k̄i ngọt ngạt cả ca bin, nỗi u
hoài gã ể ể cảm thấy n̄e vô tình ch̄ợ nghe ghi âm giọng nó cả
những người bạn kuất b̄g , những người bạn ầu năm, thân th̄h,
chích

Bà đã cả mẹ ở cha ông lành để làm bao thế cho mẹ
nếu người ta tin bà, người này làm cho Santa...

Ông mẹ đã chỉ định cho ông nghiệp tâm ông khi cả mẹ một
kể chú ý để khai, để nhận các xác ngộ, các đầu thế thế
trợ, những mấp máy mỡ kẩn ngộ cả bà với nụ cười nở
miệng chế nhạo và khó chịu bất biến, gã lại nhớ gã như là miễn
cưỡng, đã nghe bà kể thành quen, rằng sự chính trợ đạo ở
trong một đống kẩn ngộ là thế kỷ căn cứ nếu không nó là để
cho nó hành hiệp trợ.

Vợ thì nói nhân trợ, nằm đầu trong thế gã cả xin?

Bà đã ông lành cả mẹ ở cha nhân từ con cả xin
người..

Nó nằm đầu, sự chân trợ cả gã, bỏ gã biết (hoặc một đống
thứ hai trong gã biết một đống trẻ trung và nghiêm khắc hơn, cả
trợ hơn, một đống chưa vừa ra vì đắng cay và mừng lòng không
hiểu, vì ông trách và vì phải để ghép cho mình những lý lẽ chính
đúng cùng những đống phân bua đúng thương) - nó nằm đầu, sự thật
trong tâm hồn gã, bỏ gã biết không phải gã mất ăn mất ngủ vì mẹ
ki tuyên bố để gửi bà trông Djbril cả đời, gã trần trụi hoàn toàn
không phải vì niềm vui và hạnh phúc cả mẹ mà vì sự yếu trí cả
chính bản thân gã, khi không ngăn không cho Santa...

Đó chẳng phải vậy sao, ở nào nàng bỏ lại thằng bé sau lưng
mà trở về- hay là cơ

Gã chỉ có thể phán rằng thế này qua việc nàng đã từng làm
nhưng, là trước, nàng mang Djbril theo, là ở Manie xử bộ
chẳng?

Nhưng có gì Maniê lại muốn vươg chân vươg cẳng vì thằng bé cò kiể và vì Bọ và cả Bọ , theo một ká cạnh nhất ỉnh, cũng hãỉ nó bỏ thằng bé đợ con ruột thịt cả gĩa, chẳng g qý há gì gĩa, đợ cho, trong trái tim non nỡ cả mình, nó không biể thế và cũng chẳng mặ mà gì vớ ngồ nhà cả nó ngồ nhà cả cha nó.

Không, không, thiế Djbril nàng ẽ không bỏ đợ chưa ẽ thằng bé cò kiể và vì Bọ và cả Bọ , theo một ká cạnh nhất ỉnh, cũng hãỉ nó bỏ thằng bé đợ con ruột thịt cả gĩa, chẳng g qý há gì gĩa, đợ cho, trong trái tim non nỡ cả mình, nó không biể thế và cũng chẳng mặ mà gì vớ ngồ nhà cả nó ngồ nhà cả cha nó.

Một lờn g ớg ấ nộ lại cuộn trào trong ồng gĩa, ằm ẽ nhậ chìm lý trí gĩa, gĩa muốn gào ẽ cho rồi trong đợ thoại: tôi ẽ không bao giờ đợa nhữg chuyệ cõ gây ra cho tở

Gĩa cũng có thể rằ rĩ :Ah yêu em biể mấy, trê đợ anh chỉ yê có mình em thợ một đợp lại như trướ!

- Thợ tởg ấ gĩa buồg ra.

Gĩa gác máy, rậ rã, lẹ q ệ gĩa như choáng váng, như thế tuổi ra kỏ một giấc mộng ẽ thế u buồn, thá mạ, gĩa cầ thuồ ý thứ mình cho kớ kịt vớ thợ tại bao qanh, cái thợ tại mà vớ gĩa, gĩa nghĩ bợg, đợ ki chỉ là một giấc mơ bất biể và ạnh ẽ và gĩa như chuyể từ mộng mị này ang chiêm bao kác mà không bao giờ tìm thấy đợ ra tỉnh thứ đợ gĩa kiển tổ hình dng như một ấ xếp trậ tự một tổ chớ mạch lạc cho nhữg nhân tổ rờ rạc tã tuộc cả đợ mình.

Gĩa ra kỏca bin.

Đã là giờ nóg kỏ lẹ cả buồ ắng.

Một cái lế mấ máy mó vào đờng hồ đo tay kắg ỉnh gĩa ẽ

đế muộn hơn bao giờ

Quan trọng cái gì gần gũi bảo vệ, ấm áp vì thế vẫn
thoảng bậu trước ánh nắng lại phải chờ đợi Manib.

Phải chờ đợi gần, đợi Desas Manib thể hiện không chút hối
hối cả trái tim mà chỉ có sự đợi và thiếu hụt này, thì mọi sự
đều nhẹ nhàng hơn bao giờ.

Ở bản thân gần, đợi, chẳng phải gần nên cảm thấy Manib
sao?

Đang là không thăm hỏi và mất mặt sao khi về để hạ và ông
vị tha cũng như, để sao dĩ nhiên, ông lại ở phía khó nhận ra, về
cao ngạo gần đợi đợi trong mắt ông chủ ngăn không cho gần cảm
nhận ông hạ thù mà một người bằng xương bằng thịt thế nào
cũng nung nấu, gần chắt chiu, ở đó...

Gần kể họ hạ để, vẫn còn ở đây chờ đợi mọi chuyện xảy ra
cách để để hai năm. Hoặc hình phạt mà một người bằng xương
bằng thịt thế nào cũng áp dụng trong ông - ồ nhưng gần biết gần không ở
đấy, ở cả hàng Manib, nhằm nhẹ nhàng chờ đợi thời điểm cả mình, gần
không nhìn nhận hàng cuối cùng để giáng xuống Manib cánh tay báo
thù và từ phía mình Manib biết tổng thể để thành ra ông ta
chẳng gì đợi, chưa bao giờ.

Ông không, để ông tự

Đi để ông ngửi một hay để, làm sao biết được đây?

Gần kể là để, rồi bỏ trong cái nóg quán để, không khí
tỉ mỉ lại, ở hương.

Gần nghĩ như người ở những cây ôi xanh để xa.

Đó có lẽ chỉ là kỷ niệm về thứ mùi ngai ngái chua cả những chiếc lá bé bỏng mịn màng, và mà gã ngỡ như người thấy chúng khi hít vào rồi thở và thấy ông khuấy đều và gãi như lang lang khi muốn tượng mình nơi đó trong lâu đài, mở tung các cánh cửa vào một buổi sáng trong veo và hít hà mùi những cây ổi xanh cả gã, mùi ngai ngái chua cả những chiếc lá bé bỏng mịn màng mà từng chiếc một đều thuộc về gã, Đại Desas - nhưng gã, gã sẽ không ở nào để hạ mấy gốc cây cổ thụ tội nghiệp ấy như đám người Mỹ hay bí để có gan làm, ngạo mạn, mẹ bảo thế cảm thấy mình thừa thãi chất Pháp để tự cho là đủ khả năng chế ra cù một bại vang tuyệ hảo như...

Ý nghĩ về mẹ về khuôn mặt cay đắng và trắng bệch cả bà để tấn công thích thương gã.

Gã toan trở vào ca bin, gõ lại cho Anita, không phải để lên tra đường là nàng đang ở nhà (mặc dù cũng có gã đang thờ cũng nghĩ, bỗng nó nao náo ở mà để há vớ nàng rồi mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái.

Ở đó giữa cái nóng ở mùi ổi xanh, tình yêu và ông thương cảm làm gã ngất ngây.

Mọi chuyện rồi sẽ xuôi chèo mát mái ư?

Ông niềm tin vào ảo ảnh về chính gã đang ở cả căn phòng cả hơnh trên tầng hai tà lâu đài ư?

Dĩ thế nào, gã cũng muốn thổ lộ với nàng, thôi cho nàng niềm tin ngay lúc này gã thấy ấm áp trong ông, như thể ít nhất cũng một lần thực tại cuộc đời tràn ngập, hoặc ở tràn ngập, với các mộng tưởng cả gã.

Gã kua một bước ra phía sau hướng về bên thoại.

Viễn tượng lại phải chui vào cái hộp Nevada ngọt ngào, cùng mùi chớáng vát (thỉnh thoảng gã có cảm tưởng như cũ cả chiếc xe đã dừng nó ở chỗ cho con vật mà hàng tuần ông vẫn còn giết lại cho con ghẻngồi) làm gã rã rời.

Tuy vậy gã từ chối gọi cho Santa.

Gã đâu còn thời gian, phải không nhỉ?

Mà ngộ nhỡ một lần nữa, nàng không trả lời gã sẽ phải đoán già đoán non những gì và chuyện của gã ế ế?

Mà rồi, gã thực không còn thời gian nữa.

Nhưng nàng sẽ chẳng trốn khỏi ngôi nhà nếu không mang Djbril theo cùng mà hiện giờ thì thằng bé không phải sao, đang nằm ngoài tầm với của nàng?

Gã tự nhủ rằng mình vẫn như thế

Thế là gã gài như nảy ra ý muốn bảo vệ Santa chống lại chính mình và những toan tính tàn nhẫn của mình.

Ông có thể làm gì khác đây, bầy đàn tội bầy ở cha bé nhỏ

nhân từ của bé nhỏ bầy và nhân từ của mẹ

Gã tin chắc rằng cái kung cố mong manh, mong manh và chông chênh nhường là cả đời gã, tạm trụ vững là nhờ dãi ao chẳng nữa, cũng có Santa ở đây, rằng nàng ở đây như một con gà mái bị trệ ở cửa cánh ở hàng rào nào vỡ nó cũng bất khả vượt qua chứ không như con người độc lập và quả cảm gã gặp quen ở trường Mermoz gã cam lòng chịu đựng ý nghĩ này, trong nhọc nhằn

và tử hủ cùng cợ, dy bở trong mấ gã tình cảnh đng buồn này
chỉ là tạm thồ mà thồ

Kông phải chỉ có ấ đứg bán - hay đg là vậ?

Koản tiề lương ngổ nghề nghìn euro kiế gã ấ hấp ấ
hơn Maniê theo nghĩ a nào?

Phải rồi, phải rồi (vơ vát một mình đở cái nắg xố ấ muờ
giờ át bê nắ ca ô bỗg ran, gã ố vai, thấ thỏ), theo nghĩ a
pổ biế thì hắ rồi, nhưng cơ bản là gã thiế niề tin ở tài năng
cả mìn h, cơ may cả mìn h, ợ vĩ nh cữ cả tuổi xuân một thờ ấp
lãnh trong đ mấ ngờ xanh như mấ mẹ kiế gã đả bàn tay
koan thai, mon trớ và b ấh gặt b tó nhạt màu trê trán
đng...

Tất cả nhữg thứ đ gã đ ể mắ đ chưa ể nổi già nua, đ
thậ chí theo các tiề chuẩ hiệ thờ vấ gầ như trẻ trung phơi
pớ tất cả nhữg thứ đ gã kông cò nỡ từ ki về Pháp và hắ
đ đg vai trò cớ ế trong tình yê ấnta đnh cho gã.

Phải chi gã có thể gã tự nhủ chuồi ra kỗ con mộng mị kấ
nghiệ và buồn bã, âm u và hề mặt này ể về tìm gặ đ có ại
pải ặt hể từ giấc chiêm bao này ang giấc chiêm bao kác, giấc
chiêm bao nơi, tấ trong một lũng ánh vàng rợ, ấ nta và gã
cùng ánh buớ trê nhữg con pố Obbane, cánh tay ể trầ
kế chạm vào nhau theo từ g nhịp buớ, gã, ấ, cao ráo và rắ
rợ thao thao bất tuyệ bằng chất giợg mạnh mẽ và pán chán,
ngay hời đ đ ra ớ, mắ đ kông biế thế cho b vào bấ cả
nhữg đ ể ngổ ỉm, pnh pờ mê hoặ cô gái có mái đ thon
nhỏ cấ ngắ, cái nhìn bộc trợ và giế cợ thầ k, người đ

vườn được đến trường trung học Mermoz để dạy văn học Pháp cho đám con danh chủ giàu có, đám con nhà ngoại giao hoặc quân sự cao cấp, và những đứa trẻ mới lớn này đều có ý niệm gì đó nghĩ bực trong bụng tràn giang để i hải bằng chất giọng mạnh mẽ và ồn nỏi, về ông quyết tâm khiến g kiế mà cô gái lớn đã trê hai cổ chân có cánh, có làn da mịn màng bọc phòng hai bên thái dương phải nuôi dưỡng để đứng trước mặt chúng, về khoảng thời gian và sự kỳ công nàng bỏ ra để giữ cho hai chân váy cô tông dy nhất, một hồng, một trắng, dù nào cũng được là phẳng phiu hoàn hảo, mặt cùng bộ váy áo hai đây để lộ làn da lưng mịn màng, bọc phòng cứ như là để cánh mảnh mai...

Gã, Desas có thời để là gã đàn ông lạnh lùng và hấp dẫn và hoạt ngôn ấy mà cuối cùng Santa cũng đi về nhà, về căn hộ tường màu xanh rêu công bố bao nhiêu người cư ngụ.

Gã còn nhớ cổ họng mình đã sặc sụa ra sao khi bước vào căn phòng từ ánh sáng nhoang nhoáng, chờ đợi.

Đã tiê gã theo sau nàng leo lên bậc thang để xi măng, để đi hành lang hai bên xếp hàng những cánh cửa đóng.

Santa mở cánh cửa cuối cùng và ánh sáng là nhá màu ô lu, nổi lên vòm những bức màn treo trên cửa sổ, như nước chảy đầy nàng.

Gã không còn nhìn thấy gì ngoài vẻ váy nàng bang bán g trắng từ nàng vào phòng trước rồi mới trở ra mời gã vào trong, để kiểm tra xong, gã đoán thế là căn hộ công bố đã xem xong rồi.

Và gã tiê là không phải không rụt rè hay thoáng chút e ngại mà, nhất là, ông nhậ bổng làm gã cảm thấy.

Đi trong ánh xanh chập choạng cái nhìn của Santa bảo gã,

bình thân: Đây , nơi em ở đây , nhà em đây .

Đáp nhận, cái nhìn ấy, bán xé cả một lễ xa lạ trán trắng (nghĩ aly gì đâu về rấ rồ cả gã b ớ vớ b ớ tó vàng, vớ ớ tay trắng trở mịn màng, về nơi ở tinh tuom mà rất mờ kiên nhường - chấp nhận lễ ớ đồng thờ cam chịu luôn những tác động cớ hệ những cảm giác thiếu thoải mái hoặc bẽ mặt cớ hệ

Người phụ nữ này ý thức rõ ớ mới nào về mọ thứ ánh sáng ớ và tinh tế và ớ bé và cùg b ớ lại hồ hững âu ớ ớ mới nào, vì kiên hãnh, trước bán xét về nơi ăn chỗ ở cả nàng hay về chính bản thân nàng từ một gã đần ông trắng b ớ từ tay ớ trán, b ớ cảm nhận đợ, gần như nghe thấy đợ.

Đã nàng xem gã là một lễ pong lưu, đợ cung chiề, qà mái tó vàng và những bông hoa mỷ cả gã.

Thế mà nàng đã ớ gã về đ ớ nhà nàng, rồi bằng một cử chỉ và vài đ ớ vấ tấ trình ớ gã vớ cậ, mợ một bà hàng xóm và nhiều người khác nữa mà ánh án g yế ớ nhoang nhoáng ớ hé ớ cho gã thấy ở cuối căn pò g, từng người một ngồi trên ghế ớ hoặc ghế bành bọ vài nhưng cũ ớ, bất động, b ớ ớ trao cho b ớ một cái gặ ớ mơ hồ, và gã thấy mình lạc đ ớ và nổi bậ b ớ

Ớ tay to bản gã không biế đ ớ làm gì có màu tai tái ánh b ớ y như b ớ tó vàng mướ vâng trán trắng nhờ chấ cũng đ ớ ánh b ớ ớ trong ánh ánh mờ

Gã những muố th ớ xuống chân b ớnta mà thế gã không pải lễ gã mang về như thế - lễ những gã rám nắng và tự tin cứ cuối tuầ lại về b ớ thực cả mình đ ớng b ớmone (*).

Gã thèn ớ pát ớ đợ ôn ghi hai ớ gổ mảnh mai cả

Anta để tỏ lòng biết ơn và thổ lộ tình yêu ở trong
bóng vì những điều nàng cho phép gã được tận mắt trông thấy - căn
phòng khách nhỏ này, những con người cảm thấy trước mặt gã này,
cuộc vui với gã không, ra chiều mừng rỡ vì gặp mặt gã cũng không,
cuộc sống gieo neo và đêm bạc nàng đứng đó mà có lẽ ở trường
Mermoz bên nàng lúc nào cũng dễ dàng bước chân bay bổng, trong
tàn váy trắng hoặc hồng phấn dịu và thơm mát, người ta không hề
hay biết và từ con nhà ngoại giao hoặc con danh chủ cứ cuốn tuồn
lại để lướt ván ở làng Smone còn biết gì hơn bất kỳ ai khác, tất cả từ
người gã nói bóng bẩy bọc bạch với nàng, mà gã ghé vào để
lúc này là gã cố gắng ngăn sự tự.

Ồ chớ chớ bọn họ chẳng hay biết gì về nàng và căn phòng
màu giường ánh xanh này .

Lúc ấy, ánh nắng ban trưa, xuyên qua các bức màn mỏng, về
để trên khuôn mặt một tay ông đặt vào nhau ý như
đang chờ đợi ra vẻ hoạt động cả mình.

Ồ gã, Bô, trông thấy tất cả những điều đó mà không biết
phải đáp lại Anta như thế nào.

Gã đứng, ngơ ngẩn trong chính mặt gã, nghiêng mình về phía
từng người trong số những người có mặt mà nhanh nhẹn ra thành
một nếp cuộn rỗng vụng về

Lúc đó gã nghĩ, trong một động tác ờ cảm thấy, mình yêu
nàng, mình yêu nàng xiết bao.

* * *

Gã mở cửa xe, nhún nhảy vào trong.

Trong đó nó và ngọt ngào hơn cả trong ca bin để thoải.

Gã có đg không ki không gò lại cho ĩnta? Thế nhờ đũa nàg tnh, không bỏ đĩ mà, ở cợ tnh khổ nào bỏ gã đĩ qyế ĩnh đũa Djbrilế nhà mợgũn, tự.

Không, để đặt trong ý nghĩ một từ như vậy gần như chịu không được.

Ạy đấ bé nhỏ bng ành cả mẹ đấ cha bé nhỏ bng
 ành, hãy gicn nhn đợ mình mấ.

Hãy giúp con, để bà bình an.

Gã cò có thể không, chỉ một phút thôi gọi cho nàng, ừ không phải là từ thà ừ này còn nàng đang mong đợi sao?

Từ giờ ~~đ~~ tở một giơg nỏ nhỏ kùg kạ nệ vào tai gã,
nàng muố kôg nghe tiếg mi nỡ thì đg hơn, vả lại nàng hiể
thờ mi đng ăn năn hổ ỉi và nghĩ tớ nghĩ lui tìm cách tự chẵn
chỉnh trong ki nỏ cho rõ mi muố ~~é~~ thó từ ~~đ~~ vớ cái thổ cứ
trú hế ~~ê~~ tám lưg kổ k ở cả mi trách nhiệm về tất tậ các vụ
~~đ~~ chất giấ các nguờ bởi chấ nàng ~~ẽ~~ kôg trọg mi hơn vì
~~đ~~ ò có ki cò coi thuờg mi vì ~~đ~~ hung hãn thế rồi lại cò nao
nóg, vì tìm kén s tha thứ và an ủi ở nàng, nguờ mi ~~đ~~ xú bạm
ki bảo nàng, cẩug tuợg nổi kôg, biế qách vênai nàng ~~đ~~
chui ra, thợ ~~cẩug tuợg đợ~~ kôg chú

Và bậc công tử xe, gã và ấ ầ ra ầu pủnhậ.

Một câu như thế già, Bô Desas làm sao mà phát ngô ra đợ.

Kông thể nào.

Gã không sao ghìm lại được một tiếng cườnhỏ nhỏ.

Gã có tình nộ hờn, là nàng cứ việc quay về với Manib không?

Gã vả mồ hờn như tẩn.

Mồ hờn xuống xuống, xuống xuống.

Gã tình cái một, không được, cần gạt bị gạt

Gã tẩn máy .

Đi im lặng, bị phá vỡ trong chỗ đất bờ tiếng rừ rừ vô hiệu cả chiếu Nevada, lại bao trùm lấy gã và gã thấy mình khi đi giống như một phần tất yếu, hoàn hảo và không thể bác bỏ cả đất cả bóng cảnh này.

Gã chẳng biết lấy ai hay cái gì và không thể gì chi phố.

Gã ngã đầu vào lưng ghế

Mặt đất nhếch nhai mồ hôi ông gã lại.

Nhưng gã phải công nhận rằng Manib, trong bóng cách đến đã khá khác, là một ông chủ phát đạt, và mặt ông ta chưa bao giờ lướt ván hay ở hũ ngôi nhà nào khác ngoài căn biệt thự rộng rãi cho xây phá sau khu nhà cả công ty, vẻ tự tin tràn trề nam tính mà nhả nhả, gần như lịch duyệt trên đăm, vẻ để biệt dịu dàng ở ông ta, như ở một người cho phép mình có nó bởi chẳng thể gì hù dọa hay làm ông ta nom nớp vẫn có thể là nữ lại có thể hấp dẫn một phụ nữ mất phương hướng, rối bời và tổn thương, một phụ nữ bơ vơ như Santa hiệu thờ

Điều quái lạ là, gã tự nhủ hoặc dục chực cả tình yêu cũng nên, mình không sao thể tất được cho nàng, thế mà với ông ta thì cứ như mình hiểu ông ta vậy .

Nhưng còn cái lạ hơn, là cả nàng nữa, nó đứng ra, mình cũng hiểu và thông cảm cho nàng, để nỗi có thể hình dung chính mình, nếu mình là đến bà con gái, quy thuộc một cách hân hoan và đơn giản trước sự quyết rũ không mấy phức tạp của một ông Manile - Ồ sao mình nhìn thấu tâm can nàng thế sao mình oán trách nàng thế

Đã vậy, một động mục mị hồ hoảng, hư ảo chợt ngang nhịp thở gần mà gần không gợn nhậ ra trong đó cố gắng men lại gần trong tâm tưởng căn buồng của Manile, được gần mừng tuồng theo khuôn hình của ngõ biệt thự rộng rãi và hợp chuẩn, bài trí những đồ vật đắt tiền và để tiề kẻ trang trí đang đợi, trong đó nhẹ nhàng cả căn buồng xa lạ để phát giác trên cái giường khổng lồ, tất trong một lòng ánh sáng chỗ là, Santa và Manile, ông ta đối diện trên người Santa, vợ cả của Desas và rời rã kẻ kẻ trong khi bộ hông bị lũng cả ông ta, cặp môi nhân mã đi chuyển theo một nhịp điệu êm và chắc nịch cả ông ta kéo hẳn vào làn da thịt mịn màng của nàng, còn mặt ông ta phủ bọc trên cổ nàng, người vợ cả chính của Desas tình yêu đến tận tận nhất cả cả Desas

Hoặc giả, thứ gần nhìn thấy trên giường, là một hệ bộ đến ông không kén phần ăn chế cùng một bộ mặt nhân mã hỗn hắc bề trên Santa - gần có phải hạ gục con gái vậy không, gần có phải tất nhất cũng cảm hệ không?

Ở bản chất bí ẩn và mờ nhạt cả thế nàng cảm nhận, điều gần sẽ không bao giờ biết được, có thể là gì đỡ sự nặng nề đáng kể hơn nhiều cả Manile?

Bà người mảnh khảnh và khô gầy, gầy như hạc vai mà lại rất rõ gầy koái trá nghĩ, chứ Manie thì - nhưng mà - gầy ấ ừ qđ - gầy không muốn biết thân gì về chuyện này nữa.

Và gầy lại ấ ừ, một mình sau tay lái chiếc xe bất động, trong sự tĩnh lặng rung ngẩ ngẩ vì hơi nóng, và gầy cảm thấy bị ngọam gò, bị xé toạc tả tơi cùng một nỗi kh hải chung hững âu xa ấ làm gầy ừ ra mê muội và chỉ ừ khả năng nhẹ một nụ cười thăm hại thờ thái ki không biết miệng ừ nào (cả bà ĩo Pumaire, cả mẹ cũng nậ), trong phòng khách gầy ấ ghé thăm không rõ cả nhà nào (không phải nhà một bà khách hàng sao) ấ bả huých toạc vào mặt gầy tiế ộ về ĩnta và Manie, và hơi thở hồ hám nộ ấ ấ tá trê mỗ Rudy nụ cười chón hé ngơ ngẩ bản lại không biết từ tấm gương nào trong phòng khách xa lạ gầy ấ ấ, chân giạng ra, mặt giờ lại ừ về tấm gương trong ấ gầy thấy mình ấ ấ và ấ ấnhung cò ấ ấ ấ hơn hình ảnh cái mồm ấ ấ mỗ qđ thở hơi chua ấ ấ ấ ấ ấ Desas ra kỗ ấ ấ ngay thơ, cả tin ấ ấ cò ấ ấ ấ hơn các giọng ấ ấ u giậ ấ cay cú và bất ấ (thế thì ấ chấ ấ mẹ rồi vì cả bà ĩo Pumaire ấ một bà ká ch nào ấ ấ không thể ấ mỗ vụ việc vỡ chùng ấ ấ ấ cay) thú bách gầy bả hành ấ ấ và ừ bỏ trong kinh mặt một người con gái như thế

Ấ ấ miệng ấ lý trí ấ trong con bả nộ cả nó (ồ, ấ h thị ấ mẹ rồi) ấ xú bả gầy chuyện gì né không phải việc một ấ ấ nam nhi chỉ ấ hảnh một chú thồ cũng không thể nậ, không nậ nậ thộ vào cùng một tấm thân trong ấ cò ấ ấ lại, thứ dng ấ ấ thiêng lậ, tinh ấ ấ cả vị thần nhân mã?

Phải chi gã đã đắp lại, còng tiếng cuờ gã: Đẳng rủ ro gì đâu, ầu rồi con có ngủ với ầnta ầu hay đợ ra nàng không ngủ với con nữa.

Ông, trong một tiếng thế gào vô vọng, gã cũng đã có thể đắp ớnh mẹ mẹ ạ, đã đưa con đến làm chỗ Manib, chính mẹ đã để gã đến xin ông ta nhận con. Không thể nàng đã không bao giờ quên ông ta!

Nhưng gã không nhớ là đã từng mở cái miệng tươi tắn và nhu nhược, mé xệch để nhu nhược cả mình.

Gã lại thấy mình hấn trên trên vào một tấm gương khuôn mặt vô cảm cả mình rồi ngay bên dưới nhìn rõ mồn một mặt sau hộp sọ cả mặt đến bà bố choán vẫn đứng bai bãi, vẫn đứng tìm cách vùi sâu gã dưới những đống hè hạ và những đống đống gộp hiên ác nhằn vào đống đống giống đống cả gã, và lúc đó có đống gã đã không nghĩ rằng chỉ một cú đâm giáng vào cái đống cổ ngắ nhuộm vàng là sẽ giải thoát gã khỏi vụ tra tấn ấy, có đống gã đã không lạnh lùng hình dung mình đứng trên một trậ như tử thi bà im đi cho rồi, có khi còn gào ồ, ngay trước bà bất tỉnh nhân sự. Mệt mỏi biết gì về đống đống hủ hủ, cả cha nữa, cha biết gì chứ.

Nhưng gã không còn muốn ăn tăn về tất cả chuyện này nữa.

Nó thật là chề vô tích sự và nguời ta thấy nhợt nhạt như vờn đống khỏi một con mộng mị đống tái đống hồi, một con mộng mị lơ tu bất tậ và xuẩn ngốc mà nguời ta tỏ tường từng giai đoạn âm u nhưng đống thờ cũng biết khi mơ nó nguời ta đống trông mong thoát đống bất cứ giai đoạn nào.

Gã không còn muốn ăn tăn về tất cả chuyện này nữa.

Gã bại côg tá xe, vào thắg ấai.

Động cơ ấ tiếg pắn đ ậ kạ rồi, từ tồ, chiế Nevad chuyể mình, cùg nhữg con co giặ và nhữg ừ than vắn cả cả bộ xương già cỗi ơng, gắ mắn nguyệ tự nhữ ề ạo cũng ká can trường.

Gắ ấ kôg ắn tắn givề ấ cả chuyệ này nế.

Gắ hạ kắ xuốg và, ắi bằng một tay, thả cánh tay trái thốg xuốg ừ xe nốg rạ. Đố chỗ gắ lại nghe thấy tiếg nhữg mắng nhạ đờg ớu bắnh xe.

Gắ thắk mắn thanh này!

ừ này gắ thấy ắn tả một ắng kóai ừ nhệ tuyệ ấ.

Kồg, ắy đ ắ cha từ tâm bé nhỏ cả mẹ ắy đ ắ cha ồg ằnh, gắ ấ kôg bắn kóả n về qắ kứ tử nhạ nế mà ấ chỉ nghĩ ằ ạo tồ ra xốg đắg vớ tình yề ắnta ấ ắi đ ằnh cho gắ nế gắ muố ạo tâm kổ tứ vì nộ mà gắ mong mỗ ấ đ ắ chồg nào thì có vòn trờ cao vớ qang đắg và cháy bắg ắng nay chắg giắm, và tại ạo, t nhất một ằ, ấ tồ đ ắ nhất ắi kôg đợ thu về cho ắ Desas ấ tồ đ ắ nhất và chắ chắ nhất trong vô ế nhữg há hắ đắg đ ắ bà trờ ắng nay, trong ắ trong trẻ xuân thì cả nớ

Gắ chắp ắra một tiếg cườ

Ắn ấ tồg ắ ằnh gắ pắn chắn.

Đ ắ cuộc, gắ nghĩ gắ như ắ ng ế gắ vắ ắg, vắ trẻ trung, ắi cồ cớ kớ miế chề

Ắn thân Gaugean, ắ ừ đờ có tác pắn đắg ghề mà

ngay lúc này gã đang đi vòng quanh đi (và hôm nay gã tìm được
sức mạnh để không lễ nhin bỏ tuồng), tay nghề sẽ làm giàu theo
cách nhọ nhả là có được chùng ấy về nhà không?

Không.

Vẫn ở ng ấy, hờ ồ đợ vậ, ông tám ảnh đi nhìn thấy
trên báo phơi ra một bộ mặt bé xíu và nhăn nhúm, một vầng trán
nhả trĩu một vệt tóc hoa râm và, ế ậ, một cái ỉ trên hàm răng,
ngay mặt trước, và khi đi đi nghĩ, giờ thì gã nhớ lại với một
thoáng kinh bỉ đi với chính mình, kể đến được cả trăm nghìn
euro cho một bức tuồng thô ệ đang ệ trước khi chụp ảnh, phải
tự tưởng tượng một bộ răng giả mớ đợ.

Đích Gauquan ông chẳng có gì ảnh được với ở ở ng đi
đi mà gã, đi y, cảm thấy rần rật trong từng cơ bắp như thể gã là
một con tuấn mã (hay một vị thần nhân mã), con vậ ể ể trẻ
trung và oai vệ với thiê chớ chớ đợ trợ vậ trong chính việc
tồn tại một cách tuyệt đợ và cũng chẳng khác gì một con tuấn mã
(hay một vị thần nhân mã) không một kẻ mộng mị bất tận nào, với
để bạn lại mồm miệng nhớ nhất và hơi thở tri ện, còn xâm chiến
đi ó gã nữa.

Mặc có không?

Đi quá bùng binh, không ệnh trước, gã bắt thần tăng tốc.

Gã chẳng việc gì phải nghĩ để mẹ vào lúc này, cả cha cũng vậ,
kể mười mười để chế và chẳng ở nào người ta nảy ra ý ể ánh
gà hay xa với một con tuấn mã (hay một vị thần nhân mã) có cơ
bắp nhưng nhớ dờ làn da ể ể ướt - ể ể làm ể o hai má
đi, bờ cổ gã, thái dương gã trong chiếc xe không ể hà

nhưng gã nhậ ra trướ pả n óng này cả cơ thể hiệ óng từ ợ
hiệ hồn, d ngắ ngủ và vô nghĩ aế ều, cả người cha mất ấ
nhiề năm về trướ, gã nhậ ra ợ hã hùg và ợg ờ mà ý nghĩ
về bộ xương trắng tồg mang tê Del Desas vẫ cò koi ợ
nơi gã, cái hộp ợ thỏg từ bê này xuyê thắg qạ bê la,
nhữg kú xương trắng ở , ợg muồg tượg, vù mình trong
đg ất pạ cát nóg ắm ở nghĩ a trang BIA .

Gã ợ xe vào bãi ố cả kụ cả hàng Manie.

Trướ khi bướ xuồg gã thắg mồ hồ cả thậ từ mặ xuồg cổ
bằg tắg kắg gã ể ở bắg ghé ầu cho mọ đh ở ợg này và
rồcuộc ể ngắg mừ cả chiế xe.

ầ nào gã cũng tự hứ ầ ể thay nộ thế rồi lại qê khuấy và
nổi bợ bội của gã trổi ợ gay gắ ki mỗi ầ chà tay về pạ
chiế kắg lại vớ pải cái giẻ hồ hám này bở ử đ gã như thấy
cái bằ g chứ g nhỏ nhặ về ợ chắg mắg cả bản thân gã, buộc
gã pải lau mặ bằg một miếg vải đắg ngò ợi ợ cho toàn bộ
đòn tại hiệ thờ cả gã, trong mớg xộn nhác bắ cả nó

Vậ mà, áng hôn ợ hệ như ấ k nế thành công pắg xạ
bợ ợ ki lau mặ gã tự ớ đợ mình đạ mắ đắg giá các bại
xe đặ xung quanh theo cách kắg qan nhất chứ kồg, như gã
vẫ thườ ầm, k theo cơn kắg thèn chua chát và cồg cào mà
gã đắg giá là ợnh.

Vậ ra thứ đắg g nghiệ và khách hàng cả mình đắg ể đ ợi
đy , gã thườ tự nhủ gầ như mang tắg ể nghi, trong lúc ắm ợi
ợ lữ g từ nhữg ợ Mercedes ể nhữg chiế BIW đắg
hoặ ghi kỏác cho bãi xe cả cả hàng bán bắg nằ ngoài rà một

thành phố này đang vắng một khách sạn.

Bà hăm thào mà ấn tiề nhiề cả thề h?

Bà họ biể nhữg thứ cả nợ gì mà mình chẳng mảy may có ý tưởng nào, để bỏ đợ từ nhữg cuộc đờ cả bao nhữg khoản tiề cả cấ nhữg con xe như vậ nh?

Đâu là thủ đạ n cả bộ họ mà mình ể chẳng đờ nào đoán ra, nhay bá, kô ngoan cả hợ huộc bại ginh?

Và nhữg câu hồ vô ích ká c cứ quay cuồng trong tâm trí hung tợ cả gã lú gã ợ cả chiế Nevad.

Nhưng gã biể cách, áng hôn đờ cưỡng lại cuộc qầ đảo đn ợ cả con kát thèn.

Gã băng ngang bãi xe trê bươ chân lẹ lằng và trong tâm trí gã ki đờ trở lại lú ớ vô cùng nhậ nhề về một cảm giác tương tự về một thời trong đờ lú gã chuyê đờ lại như thế bươ chân nhẹ tênh tâm hồn thơ thữ - phải, lú nào cũng thế và đờ là gương mặt gã mang tặg thề gian: thanh thản và hồn hậ.

Điề này vớ gã có vẻ xa xăm ể mớ gã gầ như nghi ngờ đờ chính là mình, Bý Desas chứ kôg phải cha hay một người khác mà cớ gã đờ thấy trong mơ.

Thờ đờ lú nào rồi nh?

Gã nghĩ nó phải rơi vào qãng gã một thân một mình quay lại Dahr , mớ Pháp và tầu trướ ki gã gầnta.

Gã cũng nghĩ , thoáng chử ngạc nhiề bở gã đờ qầ bắg chi tiế này, rằng vớ gã ki đờ hướng ể bôg tổ đờg như là tự nhiề.

Gã đứng lại trên bãi xe chồm chồm.

Hỏi như ông nói hẳn phải là làm mũi gã để đi.

Gã bị mất mặt đi đứng nhìn như ông đứng chờ chân chứ không nguôi trôi.

Phải chăng gã có thời giờ là người đến ông để bỏ i pợ tâm hồn thanh thản đi bước trên những con phố yên tĩnh của khu Plateau nơi gã thuê một căn hộ nhỏ và chắc chắn không khác là bao ở vẻ ngoài, d màu tóc vàng và sự hài hòa đến yêu cả nể mặt với những gã đến ông trán trắng gã gặp trong khu phố nhưng chẳng chia sẻ chút gì trong tham vọng trở lại trong vẻ tất bật hối hả của họ.

Đã nào gã có thời giờ là người đến ông để đi Desas kát khao, cùng một sự sáng suốt tinh tế, để tỏ ra chính trực và tử tế và còn hơn thế (chà, gã đi học vì bố ốm và ngạc nhiên), kát khao luôn phân biệt rạch ròi trong mình cái tốt và cái xấu, không bao giờ ngã về cái xấu đi nó có xuất hiện dưới mặt nạ của cái tốt như thường vẫn vậy, đây, khi người ta là một gã đến ông trán trắng, từ lòng ông và có thể mua với chẳng bao lâu sự bạo động bại nào tự thích, cùng nhể nhại và đi đi về về?

Gã bước tiếp chậm rãi, về phía cái cửa hai cánh gã nhìn cả tòa nhà trên đường phố hàng chữ cái khổng lồ và phát ánh sáng từ Maniè.

Đàn gã cúi lại, như bỗng dưng bị tưới đẫm mưa nhẹ nhõm.

Đã là đi tìm gã tự hỏi có gì là, khi thuyết pháp của ông theo mình về Pháp gã đi không chủ tâm quay đi hướng khác để mặt

cho tội ác thoải mái án ngự trong mình, có đấng gã đĩ không nên
náp cảm giác này, cảm giác đợ hành động tội tệt mà không hề
mang vẻ như thế

Đo ể giờ gã mớ chỉ đ câu hỏi trê khá cạnh thơ ợg: ý
tuồng đả ĩnta vậy là hay hay ờ

Nhưng mà, chao ờ đ phải là vấn ề, không hề

Đđ câu hỏi như thế đ là một mảnh ké cả tội ác đ yên thân
ấm chỗ trong gã.

Và, vào cái thờ tươi ngời đ cả đ mình ki áng á ng rờ
kở căn hộ nhỏ bé hiệ ợi ở ku Pateau, tám ờg trong áng, gã
cò biế nhậ mặ những hành ợng tội và những ý nghĩ man trá
thẳng hoặ vẫ lờ qa mình và cò biế xưa ổi chớg bằng
những ợy nghĩ đ nghịch và thấy mình hân hoan, thờ pào, bở
trong tâm kảm gã chỉ ham muố dy nhất một ờ, có khả năng
yê thương tất thấy mộthứqanh mình.

Đ hiệ giờ cò hiệ giờ - về bang hằ họ làm gã gằ như
mụnị.

Nế có thờ tợg là thằg ến ôg ờ, thì chuyệ gì đ xảy ra
vớ gã, gã đ làm gì cái thân mình ể giờ nấu nớ trong đ thịt một
ể ghen ăn tở ở và thô bạo thế ờ, các khả năng yê thương cuộc
đco cợn vờn ắp đ mỗi gương mặ ĩnta?

Phải, chính thế gã đ làm gì cái thân gã ể giờ đ ngấu cái mớ
tình xếp xó rằ là một p ụ nữ mà đ đ gã làm cho ớ tở bở
ợ bất tài cả gã, ở một đ tuổi, tứ tuầ, mà những kiến kuyế
tương tự (thiế năng ợ nhất ờh ể làm một công việ ợi hơi, xu
huớg pù d và ngớ là thậ những thứ chỉ là những dự ờh ợ

mơ) không còn hơi gì bng khoan dng hay ợ cảm thông đợ
nữa?

Gã không chỉ gã thên nghĩ ki ợ cánh cở gã kh qa đ
gã thấy thấp thoáng trong một tiếng thở pào ợ hờ vó đng
puong pi cả Manile giữ hai người khác, khả năng là khách
hàng, đng đợ Manile giữ thiệ các bộ phận cả một nhà bếp
mấ, không hề áng cựa mà ể mặ cho đtrá, biế chất xâm thợ
rồi choán chỗ trong bng gã, gã không chỉ thuậ theo ợ tiê tán
bng đ ng cảm ạo đợ mà còn giam ẵnta, việ có yê thương
nàng, vào một ngư tù tình yê ằ thăm và ạnh ỡ - bởi tình yê
cả gã hiệ thờ là thế ấy , bất ể u ám như một giấc mơ mà ể
tĩnh ợ người ta chốg chặ lại nó trong vô vớ, một giấc mơ có
pầ hèn mạt và vô đg, chẳng pải ẵnta pải chịu đợ ng gã như
thế ao và chẳng pải đợ chính là ằ bản thân gã đng cảm thấy,
nạn nhân cả một mốtnh ỡ

Vào ể bở trong, gã tiế về pả căn pòg ợ bàn làm việ
cả nhân việ trê buớ chân chấ nịch, đợ không ao ngăn đợ
mỗtrê giặgiặ

Gã biế rằng cái tậ này koác cho gã một vẻ kó chịu, gầ như
đợ ằ và rằng, muô ằ như một, chính nỗi ợ ằ cho nó xuất
hiệ.

Mỗgã ki đợoắ ằ y như mỗmột con chó

Thếnhung, gã cầ gìManile chứ cầ ằ ằ không?

Gã theo đợ qa kớ mấ buớ tiế chặ chặ cả tộ người
ướ tnh Manile và ểm ká ch ể đợ ngang tền gã thì gã ể
vào ku văn pòg.

Suối gã tự nhủ Manie sẽ quên biết đâu đã thấy gã ở
muộn thế

Nếu gã thoát khỏi tầm nhìn của ông ta khoảng một hai tiếng
là một chuyện khác

Gã nhận ra rằng Manie, ánh mắt có ánh sáng thật thanh
lịch trong cái quần jeans ánh màu, bơm căng chuốt, được giữ bằng
một thanh lưng để chổ lại không đổ, cùng áo phông màu đen là đủ cả
thật.

Ông ta có mái tóc hoa râm nhưng dày dặn, hát ngược ra sau, và
làn da ngăm, gần như ánh vàng.

Ông có thể nghe thấy tiếng ồn ào ào ào ào cả giọng
Manie khi ông ta mở ra rồi đóng lại một cánh cửa tủ và gã chắc
chắc rằng khách hàng, một cặp vợ chồng trung tuổi và đôi màu da
nhờ bắp chân mập mạp thường ngoạn mà thậm chí không nhận ra
sự duyên dáng bề bệ của Manie, ngược lại mà thậm chí nhìn
hú vào mắt họ từ nào cũng có vẻ như tiếp tục một thông tin cá
nhân hệ trợ nào đó hoặc một ý kiến về cuộc sống những người tiếp
chuyện, mà nếu ông ta có giữ lại thì cũng chỉ là để họ không
tú.

Đúng bao giờ ông ta cảm thấy cảm giác, ông đã nhận ra, là
đang tìm cách bán chiếc ghế

Ông ta cố gắng, nhẹ nhàng như không, tạo ảo tưởng về một
quan hệ bằng hữu, thân tình, sẽ bền lâu hơn khả năng mua một
nhà bếp bởi vì chỉ là cái cớ ngẫu nhiên cho sự nảy nở tình bằng
hữu lạ và nhiều khi chi tiết để có vẻ thật lòng và Manie tiếp
tục viết g thăm khách hàng chỉ vì niềm vui thuần túy cả cả hai bên,

không bao giờ bỏ ngang mà lưu giữ sự nồng nhiệt âm thầm kín đáo, ý nhị nhờ đó ông ta đã thắng quả bù trước, để nổi, để thần nghĩ, giọng để đưa ra nhần vuốt bọ các kháng cự cả khách hàng cuối cùng trở thành chất giọng dõn thợt cả Manile, chất giọng duy nhất người ta nghe được từ ông ta, cái âm ă ền ái, hơi kàn, và sự hăm hờ kín đáo, sự nhiệt tâm mà, người ta hẳn phải nghĩ thế nếu không chế ngự thì nó sẽ đổ tuột ông ta vào những đam tình gan ruột, tán tợ, thậm chí còn chần ghìch

Để không ngăn được để chú ngưỡng mộ trước Manile, mặt đã kinh bị cái nghề của ông ta.

Ở làm sao cũng đành bộ quần jean với áo phông hay sự mi, cũng xỏ giày vải mền, lại cao ráo, mảnh mai, trẻ trung hơn hẳn Manile mà già, để , bù nào cũng mang dáng để một cậu thiếu niên già cõi cháy tử già không sao hiểu được.

Về lịch lãm khoan thai cả Manile, già không bao giờ có được, khổ ho he toan tính làm gì - để là để già bọg bảo vệ ki nhác thấy bóng mình h trên cánh cửa gỗ kh thứ hai ngăn ảnh trưng bày võng văn phòng.

Già thấy ở mình một dáng vẻ tẻ tiệt, nhàu nhĩ, già như là bà hàn.

Thờ buổi này một thân đến ông như thế họ nhận ai được chứ để để mấy đứa?

Đỗ nào ở già cho thấy, giả sử già khổ bọ được nó để tình yêu để khác, để cuộc để

Người ta thấy được nước hồ nào?

Già phải công nhận rằng, ở Manile, mặt để ông ta có chai sạn vì

Ở đây g thương trường, vì những toan tính lâu tu bất tận, những chiếc lược com áo gạo tiê, và bất chấp bộ cánh thể thao cao cấp cùng những chiếc đồng hồ Daumet cùng tà biệt thự nhà bá au cả hàng, bất chấp tốn lại, để mặc những thứ có thể biến Manile, con nhà nông, thành một kẻ giàu xổi tĩnh dễ tàn thường, thì sự nhả nhả và ân cần cùng khả năng đồng cảm kẻ đói ăn tả vãi bọc ộp ngay từ cái nhìn hiền hậu và kiên nhường của ông.

Và Rudy Desas là kẻ tiêu cự hỗ phải chăng chính là kẻ đã hủ hồn Santa, kẻ mà bản thân gã định mất đi lâu ấ rồi, thứ.

Gã vào phòng làm việc, kẻ kẻ ru.

Gã cảm thấy mặt mình ửng ửng.

Thế nhưng chính là kẻ đó và dĩ nó thế có khoa trương hoa mỹ để nữ thì cũng không còn cách nào khác - khả năng nhân từ

Gã chưa bao giờ nghĩ, từ buồn rầu hay kẻ giận tột cùng cũng vậy, sau khi mẹ (đang không nhớ) mách vợ gã mổ ăn ở giữa Santa và Manile, gã cũng chưa bao giờ nghĩ, chưa bao giờ rằng cả nhà cả Manile cùng uy thế và sự vì nề ông ta đang đợi hưởng ở mộ ở Santa.

Gã chưa bao giờ nghĩ thế

Giờ thì phải rồi, gã hiểu chuyện là gì rồi, và gã nhìn thấu việc ở dưới ánh sáng hắt lại từ kẻ gã không còn nữa, bởi cuối cùng gã cũng hiểu rằng mình không còn kẻ đó nữa, trong khi cứ là nào vì nó mà không hay.

Khả năng nhân từ

Gã tiếu vờn mình, thả bịch nguồ xuống cái ghế xoay .

Xng quanh gã, trong căn phòng ử qây kh, tất cả các bàn đều ử nguồ ngồi.

- Áchà, cậ đây rồi.

- Đào Bạ .

Gã đập bằng một nựcườm, một cái vỗ tay nhẹ

Trê mặt bàn làm việ ngổn ngang cả gã, át cạnh bàn pín máy tính, gã thấy một bườoi quảng cáo.

- Mạ mang ế ban nầy đây .

Từ bàn bên cạnh giơg ếthie vọc ế chỗ gã thân tình và thoáng b âu và gã biế nế gã qay ế lại, cái nhìn gã ế gặ cái nhìn chị ta, chỗ kế đố

Bị ta ế thể thộ hỏ ao gã ế muộn tớ ba pầ tư giờ đng hồ và cậ lư cả tại ao gã kng cảm mướn giản và gọ nhẹ ếchân vào cửa hàng Manib.

Do vậ gã tìm cách ép lại bằng kể lể bản kng buộc gã phải nguồ mắpá chị ta.

Dướ ánh án g rõ ràng tràn ngậ căn pòg, ánh pản ra từ chiế áo ế mi hồng rợ cả ếthie tả qàng rộng qanh nguồ chị ta.

Bị thấy nphản chiế xuống mặt bàn màu trắng cả gã.

Gã cũng biế rằng, nế qay nguồ về pá ếthie, gã ế thấy rõ như in pá a u bộ mặt chị đng nghiệ bấ qắ tái xám, bên la ô cửa p kh, biệ thự cả Manib, tà nhà ử trám vể hồng tươi, p ngói kể vùg Provence, cửa ế màu xanh dong, ngăn cách

vợ công ty bởi ông một thăm cốp và rằng gã không thể ngăn mình tự hỏi một cách đầu đầu và vô ích không biết là thứ bao nhiêu là Ethie cùng những người khác, Dominique, Fabrice, Nathalie hỏi ông có nhận thấy các đồ đạc lại cả Santa tới ngõ nhà mơ ước là không, và nàng vào để bao nhiêu là, và tại sao gã, Boy, chưa bao giờ thấy nàng mặt mũi không rời mắt vào cái thờ kinh khủng ấy là gã biết mà lại không thờ ơ biết (bởi có cần mẹ nó gì gã cũng phải nhất nhất tin theo không), khổ ô cửa sổ kính, ngắm nhìn bên trái bộ mặt ngao ngán, thương cảm cả Ethie (vật là bàn để n thiêu hạ ai cũng biết sự ra rã cả gã sao? cái cổng vào kẻ cách rời để hai cánh có thể làm bằng sắt cả tà biệt thự

Kiêng đã khổ biết bao nhiêu!

Gã đã thấy hồ thạ, hung tợn trong ông biết bao nhiêu!

Duyệt qua rồi và giờ đã trở xa nhưng gã vẫn chưa thể nỗ lực chuyển với Ethie mà không liếc nhìn căn nhà cả Manie và không thần cảm thấy một cơn giận dữ hừng hực trong ông.

Gã bỗng có ý muốn vỗ vào mặt chị ta, kẻ giọng cộc cằn để làm chị ta chung hững: mẹ chỉ còn độc mỗi nguồn an ủi này trong đời nữa thôi, rẽ ngang rẽ ngược phân phát những bó tờ rơi ngớ ngẩn, chiếch dịch tuyên truyền tới những kẻ bất tài cũng thân cô thế cô và vô công rồi nghề như bà, sao chị lại muốn tố cáo mẹ để đây chứ và, nỗ lực nhẹ cái việc ấy làm quấy chân ai mở được chứ hả?

Dẫu vậy gã không nói với chị ta.

Gã ý thức được ánh hồng rực màu hoa chuông từ người chị ta tỏa ra và hận hận vì không sao bỏ được chi tiết về cả chị ta.

Gã lấy mặt trái một cánh tay chà cho bó tờ roi thối ấy chun dỗi thẳng ra.

Hỏi chúng ta.

Đi tranh đua ngoạn ngoạn, nợ cuờ vẽ một thiêu ở người ở ngồi bên bàn giấy các thành viên cả một gia đình đang nhệ nh, với cuờ bại và tình quái cả thiêu thà.

Hỏi chúng ta.

Những thứ ngô nghê kể này tránh cho mẹ không chế chìm trong à muộn và đg thuố chống trần cảm, thợ ở cứ rồi mẹ

Việc một ả đến bà hè mợ chẳng là cái thá gì như ở thie ấm ho he gợ ý ra chiề muố giúp ở là gã nh tướ ở cả mẹ niền vui đợ mang tởi ở cả hàng Manib, làm gã tứ nỗ mấ

Đi ta biế gì về cuộc ở bất hạnh cả mẹ nào?

- Này, chị nỗ nghe xem, Manib muố mẹ tở đg ở đây nã à ợã vậ hỏ cái ợp

Gã nhìn chị ta, ở mấ vì ở rờ rợ bị lý cả tấm áo cánh màu hồng, và phải cố giữ cho mấ ở chặ vào mặt chị ta, ở ngăn việc chúng cứ chợ chuồi ra ở ở phá au hộp ở ở thie, làm ở gã nhớ ở ở như bá bố.

Ông ở cả ngàn mũi km khoan xoáy hệ mô gã.

- Đâu có ở thie ợp tở cò chẳng biế ông ấy có ở ý thấy mẹ cậ ghé qua không nã.

Đi nhỏ cuờ ở gã, ngưỡngàng là gã lại có ở hoài nghi ở

Ở ông, gã nghĩ thàn, ở ở đại tái ở nã rồi.

Gã khẽ nhôo mông khẽ ghé ngồi ắt ra ngoài gờ theo thể
thăng bằng ao cho chỉ cò pá trê đã chạm vào ghế

Ông ngồi quay rất nhẹ mong đợi chẳng thấy đâu.

Gã tiếp tục nghe thấy, qua màn song đầu ở bất ở trên ấy
gã, giọt nước u cả ở thie.

- Đột phải kể cả Manie đâu, nh?

Gã không nhớ từ mình đã bảo hay yêu cả mẹ - ồ, mẹ
Manie đâu phải kể người tỏ ra kể nghiệp từ một chú cò con,
đều phải kể tìm cách tống khứ bà già ở bịch thật lòng tâm niệm,
với những tờ rơi sạn thảo in ấn ngay tại phòng khách nhà bà bằng
một pân không nhỏ cả không ăn lương hưu còn cõ ể thuyết phục
đợt mấy tay bán bộ về sự hiệ hữu cả các thiê ở xung quanh
bộ họ

Ông ấy thích là gã đã...

Ông ngẩng ngáy quen thuộc đã đột kh gã, gã bắt đầu thừa
bộ được nóng tâm trí

Gã gom góp các cơ chế tự vệ xưa cũ, lâu rồi hiển nhiên đã
bỏ vắn đề để gã yên ổn mấy tháng trời nay, trong đó cấp bách
nhất là hướng sự nghĩ về những chủ đề chẳng ăn nhập gì với thân
xác gã, với một thân xác thực thụ nào đó cũng không, cho nên, rất
đi tự nhiên, gã bắt đầu căng óc nghĩ về các thiê ở cả mẹ và
chà tay là bởi vì về phía mình.

Mẹ ở trả lời câu hỏi các thiê ở thỉnh thoảng có bị đau trí
không thể nào nh?

Đã ể bà không mừng rơn ể và hả hê hả ị vì thấy gã

nhìn nhậ theo kẻ nghiên tú, vì chỉ cần nghe gã để động đậy...

Koan nào, koan nào, gã phát hoảng vì tự nhủ Đây có phải là gã cà chũm vào đâu.

Nổi đầu quay trái, thứ bách hơn, ám ách.

Gã thèn ể phát để đợ gãi, không, đợ cào cào và giết tung cả thịt chàm chích, bỏ giấy này ra.

Gã cà vào thành ghế

Đang một ngón tay run run, gã bấm máy tính.

Để gã lại ngón bứ tranh thiêu ở khuôn mặt vụng về kung cảnh ngây thơ tốt đẹp mẹ vẽ và gã sợ nhậ ra không ghen đếu thứ trước mắt gã chỉ tạm lờ qua chứ không để giải.

Quả là, như gã đã mơ hồ cảm thấy, ba thành viên cái gia đình bé nhỏ ngồi bên bàn trông nhang nhác Djibril Binta và Baly, và chỉ có sợ thô thiển cả nể vẽ chì mớ bảo vệ họ khỏi nguy cơ bị nhậ ra, nhưng rồi có người sau đã chế thêm cho thiêu ở một cơ quan sinh dục mạnh mẽ trông rõ mồn một dưới gầm bàn, và nom như thò ra từ một cái túi cổ tình đợ ghép vào vạt áo choàng màu trắng.

Baly bắt gót rồi.

Thiêu chỉ bị nhạo báng chứ tiếu.

Gã bắt gót rồi, gạt nó về một góc bàn.

Giờ thì bạn hướng, gã không còn cần sát đợ gìn giữ hề

Ở đâu đã đi đến vì các con gái ngáy từ tâm thức la lan ra toàn thân cứ như thể gã thèn nghĩ, cả trí não gã cũng ở đấy, ban bực cả nó truyên dích cả nó rằng Baly phải khổ não.

Gã nén một cái nhìn về bà Ethie.

Đúng là chị ta nguớ mặt và nhú mày gì b ầu.

- B ầu , có chuyện gì à?

Gã nhệch một tờ cười

B ầu ôi, sao mà gã đều thế sao mà gã tức tởm vì phải đều ở
thế này cơ chứ

- À chỗ tôi là bàn thờ của gã hồ

- Tôi bảo cậu rồi đấy thôi là áng mặt cậu đấy .

B ầu ta như vai không hiểu, thoáng bực.

- Tôi chả thấy ai khác cả đêm thức cả.

- Nhưng chị không nhìn thấy bà ấy à?

Giờ thì Ethie cười lạnh nhạt, vẻ thiếu nhã nhặn nhưng không
che giấu .

- Nghe này, B ầu , tôi biết là mẹ cậu đã mang chỗ... mấy thứ từ
roi đến, tôi nhìn thấy bà ấy ở ảnh, nhưng tôi không ngồi ở bàn khi
bà ấy vào chỗ này.

Gã chồm dậy khỏi ghế ngồi, phát cuồng vì tức giận và đều
nhớ.

Đám sao mà muốn tử tế cho được khi người ta đều như chó thế
này cơ chứ nhưng một giọng nói rù rì buồn tiếu rỉ tai gã, giọng của
một B ầu Desas ôn hòa, vui vẻ quyết rũ mà gã khao khát bấy lâu,
cùng thứ luân lý không khoan nhượng với bản thân ông lại hiện
hệ vọng trước mắt.

Trong kinh hãi và khiếp đảm gã nhận thấy cử động hổ hoảng
của Ethie xuống ghế gần gã đại gia chị ta.

Gã cảm giác những người khác, quanh đến lòng mình gã.

Vợ là gã đã biến thành kẻ ăn ôg mà bọn nữ thì e sợ những người đàn ông khác thì không hề nể trọng còn những người như Maniê, biết cách thu hút sự mạnh mẽ của họ thậm chí còn miệt thị?

Gã bỗng thấy mình khổ sở như hè và vấp phải chiếc ghế

Gã tiến lại trước và lấy xuống bàn ghế.

Gã nhấp nhúm từ chân nó sang chân kia, xoa dịu cơn đau bằng cách cọ xát vào da thịt nóng giãy.

- Thế còn cái chuyện để cơn nhớ những này, nó là từ ai ra, hả? gã hỏi, giáng tay vào bộ phận sinh dục của thiếp.

Thiếp lễ ánh mắt họ trọng thì bối rối.

- Tôi chịu, chị đừng bực.

Gã nhấc ghế rồi đi, quay trở lại bàn.

Một trong các ông nghiệp bá cuối phòng huỷ một tiếng áo nhấc bình.

- Sao, có chuyện gì nào? Tôi chẳng bận vào mặt các người ấy. Bị gào ồ.

- Đây, cả cả, cả quá rồi đây, thiếp cộc cộc.

- Tôi chỉ muốn các người hãy cho mẹ tôi.

Đã gã không từ bỏ ý nghĩ người ta muốn lấy mẹ ki vạch nguệch ngoạc từ từ lên tranh của bà và, dĩ nhiên nay gã cầm ghế việc truyề giáo này và một mực từ chỗ bàn luận về nó nên đem mê cả mắt ki mẹ viết lách vẽ vời cho các thông điệp của bà, khổ công chiế xuất tinh túy từ chữ tài năng còn có cả bà, bố gã,

tuồng như là vợ , phải bảo vệ là.

Đã ai ngoài gã làm đợ để cho nên trước các giấc mơ hà hiếp , ằng đi, bế tã trong đó một trách nhiệm nặng nề không kam nổi và ệch lạc để nặng nề ta, không ai khác ngoài gã có thể bảo vệ người này.

Và gã nhớ về cái cảm giác nghĩ avụ này xuất hiện nào và ra sao và lấy ở đây không chịu được nỗi máu dồn ứ ở hai má gã, cùng là một con đường rất cò còi hơn để khoe mẽ mô gã.

Họ ở giữa chúng ta, các tình thân thuần khiết và nỗ lực chúng ta qua ý nghĩ , ngay tại bàn ăn, ngay ở vỉa hè hay bánh mì

Thiên sứ hộ mệnh cả mi là ai hả Bô , tên gì và nằm ở đâu trên thế giới?

Ba Bô đã bỏ về thiên sứ cả ông, để xử lý con chó để theo ông còn tôi không hơn, chẳng vậy mà, mẹ ám chỉ ông phải lãnh một lễ cưới thăm thương như thế bỏ thiên sứ để mất liên lạc với ông hoặc để vắng vẻ ở bên ông trong bóng tối cả thờ ơ và chủ nghĩ a thờ ơ.

Ba Bô , khi mọi sự với ông vẫn thông đồng bé giơ để có ống có chế bỏ lâu cá, bỏ lên ngạo, vượt mặt thiên sứ cả mình, chào lên ông một cách ào.

Thế thì Bô bán khoản, thiên sứ phụ hộ người đồng sự với ông đến giờ ở đâu, có thể ở đâu mỗi đợ, là ông để dành để ông ta để chế rồi còn để xe và vớ hi vọng ta?

Có phải ông ta, người đồng sự cũng là một kẻ xác ảo, tự phụ khoái qua mặt thiên sứ cả mình, hay có phải đến châu Phi thường chịu phải thiệt thòi là không đợ phụ hộ để trì hoãn nơi tới chốn, có

pải thiê cả hợhiế năng b và ìtr

Ông việ đng ghé à pải bảo vệ mẹ kông ai kác ngoài gã
cđhểm đợ, kông ai kác cđhể.

- Ồ mà bình tĩ nhại ỡ Bđ . Đóg tở kông cđg kách mẹ
cậ, gióng ớthie cấ ấ, ỡ trách cú và thất vọg.

- Đượ rồi, đượ rồi.

Gã ấ ấ, kông ao bứ đợ kỗ nổi ấu thân xác, bị hứ
vào nố nổi hơi thỏg ấ ấ gáp

Duөг như con ấu ấ há thân vào ánh áng, Luөг ánh áng
tả ra từ vạt áo hồng cả ớthie, và gã ấ trầ cả pầ ỡ cò ại
trong qầg áng trắng ấ gay gấg

- Ồ pải bình tĩ nhại ỡ Bđ , chị ta vấ bĩ bai, ngoan cố và tẻ
ngấ

Và gã nhấ ại, và đnghe thấy .

- Đượ rồi, đượ rồi.

- Bđ , kông bình tĩ nhầ cậ gặ ấ thờ to ấy . Ồ pải biế
ông Maniê pát ngán rồi, bọ tở cũng vậ . Tĩ nh tâm ại mà làm
việ ỡ

- Nhưng ai ấ vạch ấ tranh mẹ tở mớ đợ chớ gã ào pào.
So ại.ác thềchứ

Gã nghe tiếng cả kh bậ mở rồi, vài giây ầu, Maniê đg
đ bđ đg trướ mặt gã, hai nấn tay tì ấ bàn hồ như đng k
ại ấ kỗ nhảy chồm vào mặt gã, và tuy vậ ánh mắt rất mợ lành
nghề của ông ại nhấ nhấ và gầ như vố về mặt ấ vẫn có pầ
ngao ngán.

Và ~~Đ~~ cảm thấy lách vào giữa họ rờ rợ như một màn mưa mỏng, một mối ngại ngùng chung chia, trộn lẫn giữa sự gò găng và thù hận cũng chia rẽ ở đây, dòng như là thế giữa Manie và gã, ~~đ~~ có lẽ thế là vẫn còn ~~đ~~ ant a bên cạnh trong khi Manie thì đã ở mất năng.

Nhưng gã cũng nhậ ra, đo gài đây, ~~đ~~ gì đó chỉ làm gã bối rối rồi chứ t, ông lại ngọt ngào hơn, một mối giao cảm ~~đ~~ biệt và khó tả ~~đ~~ nguồn từ tâm thức cùng ~~đ~~ yêu thương cùng một người ~~đ~~ nữ

Gã thấy mắt Manie ~~đ~~ bức tranh cả mẹ

- A h thấy nó chứ ~~đ~~ hổ giọng chất chứa, xé tai, mà âm vang vọng ~~đ~~ tai làm gã thất kinh.

Nghe chất giọng the thé gay gắt ~~đ~~ ẽ nào Manie ~~đ~~ bản khoăn là sao cuối cùng ~~đ~~ anta lại có thể thích gã đến ông ~~đ~~ nhặng và ~~đ~~ nghệ, chua chất và khổ ở ~~đ~~ hơn ông ta, sao nàng lại có thể quay về với gã ta, gã ~~đ~~ Desas từ lâu đã mất hết thể ~~đ~~ này?

~~đ~~ chấ rồi, ~~đ~~ thần nghĩ, gã thì gã ~~đ~~ nghĩ chính xác như thế ~~đ~~ vào ~~đ~~ vị Manie.

Sao ~~đ~~ anta lại quay về với gã, ~~đ~~ não, tuyệt vọng, như thế bị giam hãm trong một giấc mơ ~~đ~~ nghiệp và ~~đ~~ thoát, nàng thấy áp ~~đ~~ mình cái trách nhiệm trái koáy là ~~đ~~ mẹ ~~đ~~ nàng và vờ trở ~~đ~~ trong căn nhà nàng ~~đ~~ yêu quý bên cạnh gã đến ông nàng ~~đ~~ tránh và, ngay thuở ban ~~đ~~, ~~đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~ nàng về con người thợ chất cả gã bằng cách tỏ ra chính trực và hồn hậu khi mà gã đã cho ~~đ~~ trả ~~đ~~ án ngữ trong tim?

Tại sao, phải, nàng không đi bên Maniê?

Ông ta bác một cử chỉ coi nhẹ về phía bố tôi rồi, ý nó thứ ông trông thấy chẳng có gì tốt.

- Tôi muốn biết ai đã chơi mẹ tôi cái vỏ bể thủ này, và nó khiến hổn hển.

- Ông nghiên trọng hẳn đây, Maniê nói

Hồi trước ta tắm mưa bên

Đó là lần nghĩ không gì khiến gã thích thú hơn, ngay lúc này, bằng một tách cà phê đắng, đắng.

Gã và vợ người trẻ ghé đến để tìm ra một nhịp độ, không xua tan nỗi đau nhưng cùng lúc vẫn bù đắp được cho nó bằng sự xoa dịu những tác giả nhện nhện.

- Mà này, không phải anh ấy chứ gã gã giọng đã nghe từ Maniê chưa bị tiếp?

- Nếu có người nào tôi không bao giờ cười chê thì đó chính là mẹ cậu, Maniê thì hẳn.

Một cuộc hành trình mới ta ra.

Ông ta nhắc nắm tay khỏi mặt bàn, ngoảnh hai ngón cái vào con đường thẳng, dài đây đến thanh thoát để mấy chiếc kuyê bạc mà vợ tôi y như là tinh hoa của sự sang trọng và nam tính và ngó ngàng cả Maniê.

- Đó là cậu không nhớ thôi Maniê hạ giọng để chỉ mình tôi nghe thấy, hồi đó cậu nhỏ xíu mà, chứ tôi thì còn thấy cậu rõ như in. Mẹ cậu với bố mẹ tôi là hàng xóm, chúng ta ở nông thôn, xa xôi heo hắt, và thứ Tư nào bố mẹ tôi cũng đi làm để tôi ở nhà một mình

và nhờ mẹ cậu thỉnh thoảng đi qua ngó xem mọ việc có đâu vào đấy cả không, thế là mẹ cậu sang như đã hẹn, thấy tổ uê và cô ợc, nên bà đưa tổ về nhà cậu, cho tổ ché một bữa ợ và tổ có buổi chiều thật thú vị. Tiếc cái mọ chuyện ế thú vị nhà cậu chuyển sang châu Phi. Gì thì gì tổ vẫn nhớ những ứ dễ chịu khi gặp mẹ cậu, cho nên, ể cả là sau lưng bà đã ngã, tổ cũng không bao giờ quên đi những bà tổn thương, không bao giờ

- Tổ thấy rồi, Bô ợp

Và gã giả giọng cười khổ nhưng tự nhiên thấy ganh tị, bơ bắt và khổ ợ gã bằng hồi ợ ki, mới chón ba bốn tuổi ợ, thấy cứ chiều thuở mẹ cậu về nhà ợ theo một thằng béo xác hơn, mà gã không biết tí gì, ợ giờ gã vẫn không biết ợ chính là Maniê và gã phải chịu ợ cái bóg khổng lồ cả thằng bé la trồn ợ mình, với cậu giờ óg vàng thò ra ngoài qđá óó như hai cây cột chặn ngang ợ đang phá mẹ tóa ợ là ông ta, là Maniê!

Gã không hình dung lại ợợ nếu mặt thằng bé chỉ thấy hai cẳng chân rắ rỏ cao ngang tầm mặt gã, Bô , và giữ ợ kuô mặt ợ chỉ cò ợp

Tại sao , hồi ợ gã luôn thấy không kị trong nhà như rùng rình chuyển mình ki cậu ta bước vào, koác về vờ ợm ợ và inh hoạt và một cơn phản kích thần k như hổ thú ợng tác và ợ nổ cả mẹ ki, như chịu cú hích từ một nguồn cảm hứng, bà ợ nghị làm bánh ợ cho bữa chiều, tại sao gã luôn thấy cậu con trai có ợ chân ché khổ, giọng trầm, như ợ mẹ ra khổ con buồn chán mà ợ hiệ ợ cả một mình Bô không ợ ợ phá vỡ có ki cò làm nđrì nặng hơn hay khuấy ợi nđrì không chùng?

Với người ta để thoát khổ đau, cu cậu đã là kẻ mè nheo
thờ ỉu trong khi chú bé khoảng chín mười tuổi nhà bên, chẳng
mấy may vô vĩ nh, thì mẹ lại cung nạm chiề chuông, không nhậ
ra là bị bắt nào cũng thấy ông ông trước mặt cậu giờ có
cấp cả cậu ta và cậu giờ này tìm cách lười d chuyển cùng bị với
ông ngăn cu cậu với mẹ

hà, ra đầ ông ta, à Maniè.

Đ , hoang mang ghê sợ, cựa cẳng hăng trê ghế

Ánh nắng tấp thẳng vào mặt gã qua cửa kính vẫn nhuộm ánh hồng phản ra từ mi cửa ôthie.

Gã thấy nóng bùng ồ, ồ phát ồ phát ẹi.

Hình như Maniê nhìn gã b ằng.

Không khác thường sao việc mẹ chẳng bao giờ gờ lại thờ ơ lại cả con trai đến tận nhà và không đi ra choán đi căn bếp bằng sự hiệ hữu tiền mặt cả cả ta vào mỗi buổi chiều thứ Tư, không khác thường sao việc bà không bảo gã ấy chính là Manile?

Hai người bạn họ mẹ và Manie, chia sẻ kỷ niệm bí mật này, sau lưng Ed - vì ông đã ghi một chuyện đã ông làm?

Manie đng nǒvǒgã.

Ông ông ta thì là hiệ thân cả mãi con trai mẹ nhỡ
mong có đợ thì Ba không hò nghi gì cả, ông đ có phải lý d
đ.

Mà, sry cho cùg thigan trọc gái giầu.

Gã căng ó cổ nắn bắ ~~đ~~ Manie đng nỏ vớ gã bằng giơg
trần đ muộ mà nhưng cảm giác đ ội về bất công bọ nghẹ

tim gã trước ý nghĩ gã lúc nào cũng che chở cho mẹ thế mà mẹ từ bà, lại...

Sao mà gã thấy bí bách thế

Manie đứng vào vị trí khi ông ta thì ở trong bóng tối còn ánh nắng lại làm ông chói mắt

Đúng lúc gã ý thức được là mình đang tuyệt vọng cô lên ghế và nó chợt rơi ra, khi các đồng nghiệp ở cuối phòng cũng phải ngoái lại nhìn.

Manie đang bảo gì gã về bà khách hàng ở bà Menotti, thế nh?

Gã không rõ thật xác vì sao, nhưng tên người phụ nữ kia vợ ông trong gã tâm trạng bất an trộn lẫn hoảng hốt cứ như gã biết mình cưới vợ bà ta mà chịu không đả ra được bằng cách nào.

Gã tưởng đã từ chối xong xuôi với Menotti cùng căn bếp hỗn hỉn của bà ta mà gã giám sát thợ hiệ ngay từ đầu, chính gã đã vẽ phác thảo, giúp bà chọn màu gỗ, cùng bà suy đi tính lại hình dáng máy hút mùi và nế đồ lúc gã có chuyện hỗ trợ sao Manie lại giao nó vào tay cô cô tài năng cả gã toàn bộ công trình nhà Menotti, thì chẳng mấy hồi gã đã hiểu ra, vào cái à, giờ đến hôn kuya rồi Menotti gọi ông cho gã, choàng tỉnh, bà cười, vì một nỗi bồn chồn thiêu đốt không, còn tệ hơn, vì một cơn tức thở bà chưa bị bao giờ trước ý nghĩ thiết kế khu giữ có lẽ hoàn toàn không phải thứ hợp với bà, và sao không đơn giản là trở lại thiết kế ban đầu và xếp các bộ phận chính men đồ theo tường, sao không là lại toàn bộ thiết kế căn bếp mà thậm chí bà không còn chần chừ, bà thú nhận trong cơn nấc cục tuyệt vọng, là mình muốn có

ngồi phủ phạ ở đ trong bộ váy ngủ giữ căn bếp cũ ể
thương hế mợ, ao không gạt quách toàn bộ chuyện này đ bà
cảm thấy bất an quá, bất an quá.

Và Rudy đã bỏ ra cả tiếng đồng hồ nhắc bà nhớ lại rằng bà đã
cả bước vào cửa hàng Manie chính là bởi bà không thể chịu
đựng thân nữ mấy thứ đồ gỗ cổ lỗ và cọ cạch cả khu bếp hiệ
tại nhà bà, rồi, gần như chế nhạo vì mẹ mỗ và chán chường,
gã trấn an bà ta rằng ỹ vợ thàn k thấy cuộc đ bà đợ tô
iễn, ột xác nhờ ấ đ những ngăn tủ bếp hợp lý và một máy hút
mùi ống thông, cái ỹ vợ đ không phải là quá đáng - Menotti có
muốn ền niềm tin vào gã không?

Gã gác máy, mẹ rũ nhưng căng thẳng quá mức, không thể có
gắng nghỉ

On hậ Menotti xâm chiếm lòng gã, không phải bởi bà ta đã
đợ gã đ mà chỉ bởi bà ta có thể tính quẻ xuống ông xuống
biển mấy tuần giờ gã bừa cho thú công việc nhặt nhể, chán ngắt
có gắng ể chinh những ham muốn những nhể vô tội vạ cả
người bà này theo khoản ngân sách còn cũ bà ta có đợ.

Ở thời gian gã đã mất trước máy tính tìm cách ráp q ậ bar
kể Mỹ hay thùng rác mở nắp tự động vào bản thiết kế mà bà ta đã
dyệ rồi lại ể i ý con ngán ngẩn thường tén gọt ấy gã ki gã
nhậ ra rằng vì những chuyện tàn bạo cỡ đ gã vẫn phải vậ
đợ k ông t hơn toàn bộ trí b, mọ khả năng tập trung và trợ
vệ tài kế cả mình.

Ồ ể đ chính là ấ, ầ ề u tiên như nhớ ể thế trong ki
gã và mớ vớ về an ủi Menotti ấ nể ễn, gã đ đợ tàn vó

xuống để cả mình.

Ông bà khách hàng gã đã duyệt tổng thể căn bếp mà gã thấy thô kệch, vô tích sự (đợt trang bị cứ như ngày nào cũng ế tiếp để những thực khách nườm nượp và tinh tế trong khi Menotti là thủ một mình và, như chính ông bà thú nhận, không hề hứng thú bày biện bếp nó) bởi giờ đây đây là trách nhiệm cả gã, cuộc sống cả gã, và Menotti làm sao tưởng tượng được gã từng mong vợ một chân giảng viên đại học hay từng có lúc tự coi mình là chuyên gia văn học Trung cổ bởi hiện giờ ở gã chẳng còn gì để người ta đánh giá ra họ thứ gì để gã có một thời thứ gì đó là mai một để là bị vùi lấp dưới tàn tro cả những muộn phiền miệt mài tự thiêu hủy. *Ông là tông đôn nhà giống như con cá ở vùng nước tự do không đạt...*

Làm thế nào để bứt ra khỏi, gã bán khoản trong một sự sáng suốt tuyệt vọng để lạnh lùng, con mòng mị bất tận, không xót thương, không là thứ gì khác ngoài chính cuộc đời đây? ... *cứ bị lòng vòng chốn này đi lại bị lại bị để ngậm miệng thôi.*

- Người ta đang đợi cậu đây, ở ngay ở Maniê nó

Thế nào ông ta lại đang nói vậy không nhỉ?

Đấy chấy chấy một thế, đó là, nếu Maniê đã thờ chờ đợi gã, chồng cả nàng, thì nàng cũng không trông ngóng nhiều hơn cái ông Maniê này, là vì một vài lý do mà Đấy không tuân tậ, để làm nàng thất vọng.

Maniê quay gổ

- Tôi phải ghé nhà bà Menotti chứ Đấy à.

Maniê nhú nhú vai không liếc nhìn gã rồi quay lại ảnh trung

bày noi, trong lúc chờ đợi, ông ta đã bỏ lại hai vị khách
vẫn vẫn trên ghế bar, mấy bậc chân trời vào vòm về vòm và
át mặt.

Người đàn ông, tù, thoáng mỉm cười.

Ông ta giữ chiếc mũ bê rê trên đầu và có thể trông
thấy, ngay cả ở khoảng cách đó bóng ánh nhợt nhạt từ cái
hộp nhả khói trên trán ngấm đến cả ông ta.

Hãy giữ chúng ta!

Àm a o biể độ, gã bán khăn, cặp vợ chồng thích một bộ
bộ trợ gỗ làm từ gỗ ỉn màu, kẻ cổ, tay nắm bằng sắt và
có những ổ khóa giả mạo ăn, không thuộc về các thiết bị mà mẹ
tâm niệm là để ghé thăm ta và nết tâm hồn ta được báo trước
(nhờ các tờ rơi của mẹ thita có thể nhận ra họ)

Khi đó mỉm cười đáp lại, người đàn ông đã từ bỏ cái nhìn
ra chỗ khác, mặt kẻ lại... có lẽ con cá đã cắn mồi đặt sẵn trên
tong, mà cần gậy btm ngon và mồi gọt và vậy chỉ cá có
gắng cắt đứt về tong...

Đó đúng ư, dĩ nhiên bàn làm việc của anh, làm bộ tung
tử.

Hệ mô tả thiêu đã rất bồng.

Gã nhắc nhở thoại của anh, chị ta cần một không

à nhân viên bán hàng cấp hai, gã không được phép
đồng ý trực tiếp

Gã bấm nhà mình, chuông reo chuông mười hồi.

Một con toát mồ hôi bỗng làm tay gã, hai bên thái dương gã ướt

ruột

Bà không nghe thấy hay chọn cách không trả lời hay còn nữa, gã đàn già đàn non, không thể trả lời vì không có họ...

Đã ông nghe xuống, gã chạm ánh mắt bố rồi lúng túng cả ở thie.

- Menotti muốn gì thì phải, gã hồn nhiên.

Nhưng gã đều giả vờ nổi cảm thấy được cái nhếch mép quen thuộc đang xé nở ngược lại mỗi trên cả gã là. Không đợi được nữa, gã lấy một tay gỡ mạnh, nhấc một cái.

- Rồi, tôi nghĩ là bà Menotti là tiếp thật đấy, ở thie hạ giọng, như buồn tiếc.

- Thưa, vì sao thế

Đám giấc mơ hồ xưa cũ rằng gã đã thiếu ở trong bốn bề với Menotti, không d chủ định mà d ợ chênh mảng tội lỗi cả bản tính chỉ chu, kèm miệng gã ợ lại.

Gã đã làm gì hay đã bỏ không làm gì?

Menotti, một nhân viên nhà băng quê, có hiềm nhậ tiền cả gì đâu.

Bà ta đã vay một khoản chừng hai chục nghìn euro để chi trả cho căn bếp và đã phải tung hứng với những phụ kiện lấy từ nhiều mã bếp trong đó một số đang hạ giá để thâu tóm các ổ hổ là giới cả Menotti, mục đích bà thực dụng bảo vệ lợi ích trong tính toán bằng vì như không hiểu là cái danh sách thể hiện bằng số các ham muốn cả bà ta vượt xa việc xoay xở.

Chỉ có gã đã đều đều nhó nhó vì căn bếp

Gã đã tỏ ra, theo một nghĩa nào đó tự nguyện, nhiệt thành, khéo vun vén.

Thế mà, khi toàn bộ đã đi hàng xong xuôi như vẫn còn đứng lại trong gã một vị trí khó chịu, linh tính về một mối đe dọa bập bồng... và ta hẳn mong quanh co để không tìm thấy lối vào và chỉ luồn vào trong, tưởng đâu sẽ đến chỗ vui thì, đang ở đó, mà chỉ ngỡ là cá chết cá đã đang như thế và một kẻ đã ở đó chỉ bằng nhàn nhàn thôi...
Thế mà, khi toàn bộ đã đi hàng xong xuôi như vẫn còn đứng lại trong gã một vị trí khó chịu, linh tính về một mối đe dọa bập bồng... và ta hẳn mong quanh co để không tìm thấy lối vào và chỉ luồn vào trong, tưởng đâu sẽ đến chỗ vui thì, đang ở đó, mà chỉ ngỡ là cá chết cá đã đang như thế và một kẻ đã ở đó chỉ bằng nhàn nhàn thôi...

Bà đã, gã lại gây ra chuyện gì thế này?

Gã không nhớ rõ ràng đã bao năm trời làm việc cho Manie (bố năm của gã), gã đã bao giờ hoàn thành nghiêm ngặt việc gì đáng như bốn bề cả gã hay chưa.

Gã đã dần dần bỏ chán nản và hận hờ, những lần vạ vạ những sự thất bại con nhưng một vài khách hàng lại kể cổ ghi tâm để để tuyên bố với Manie là họ không muốn bị Desas khi quay lại cả hàng này anh bắt cứ như vàng hạ cam nào.

Nhưng với ông Menotti, gã đã bao tâm khổ tâm mà.

- Vợ sao rồi anh?

Gã giật bắn người chớp mắt la la trong đó và vợ người ngoài ý muốn.

- Ông, ổn cả.

- Thế còn bé nhà cậu?

- Djibril hả? Ông, vâng, chắc thế

Gã cảm giác chị ta nhìn mình chần chừ với cùng một cử chỉ ma mãnh, hơi xa xăm, thậm chí trong cả người đến ông có mũi bê rê ban

nầy.

Ơn hoàng ban nước này gĩa.

Ồ, ta cuờ chuyê gì từ giã cái qàg ờ qạch cả chị ta
đơ nhĩ? ~~à mớ đó cả ông bả lui.~~

- Đệ thật không biết bà Menotti ấy muốn gì ở tờ hả? gã vợ vát theo kể u bất cả ở cả gã, thà hiểu có nài nỉ cũng chẳng được gì nhưng không thể quyết định đi ki chưa có ở giải thích ngo ngành nào được đưa ra, không chỉ về những piề pớ với Menotti mà cả những khổ lự y không sao hiểu nổi cả cuộc ở gã, cả toàn bộ cuộc ở gã. **Công bố** ~~thả~~ **lui**.

Chức năng chính của màn hình máy tính là hiển thị thông tin và hình ảnh. Nó là một thiết bị đầu ra quan trọng, cho phép người dùng tương tác với máy tính thông qua việc nhìn vào màn hình và thao tác bằng chuột hoặc bàn phím. Màn hình cũng có thể tích hợp các tính năng như cảm ứng để cho phép tương tác trực tiếp.

lê ậ ế vợ gã cảm giác chỉ cần rời khỏi căn phòng này là
gã ẽ không bao giờ trở lại nữa, người ta ẽ không cho gã trở lại
và, vì một lý do gã chưa đ án ra đợ, người ta muốn chưa báo
ngay cho gã biết- vì gã chẳng?

- Làm đợ gì cho Menotti thì tồ ã làm hể tron hể ráo, chị biể
kông? Đưa bao giờ tồ tậ tâm tậ bự, từ ki vào ãy làm việ,
như vớ cái nhà bẻ tội nợ đ ố giờ làm thân, tồ ã làm mà có
tính toán gì đâu.

Gã bình thản và cảm nhậ đượ trê mặt hoi ẩm tẻ ra từ vể
bình thản, từ cuồn cuộn cả mình.

Đc con nhóbuổđậ mô gĩa đ đ

Đến thie vẫn nhất quyết giả tảng không đến xả gì để sự
hiệp định của gã, và bỏ chốt nghĩ nếu không trở lại văn phòng, có

Ế gã ế không bao giờ gặp lại chị ta nữa, gã kể nghiêng người ghé sát cái tai nhỏ xíu hồng hào cả vành tai chị ta gần như trong số

Gã thì thầm, ờ ờ ờ nhvà ừ ừ ừ - ừ ừ ừ, ờ ờ ờ nh, gã nghĩ bụng, như hồi còn thanh niên:

- Tôi phải phạt ông ta một trận, như Manie ấy?

Đi la ngừ ừ sang bên cạnh để đánh xa khỏi gã.

- Đy , biết ừ cho khuất mắt ngay bây giờ

Gã ngước mắt nhìn ờ nữa, qua tấm kính cửa sổ, tà biệt thự lấp lánh cả Manie vỡ ố vào rộng hoác, bất cân xứng, giống hệ căn nhà lấp xấp ở ệ này, những căn nhà các danh chủ giàu có xây ở khu ~~Manie~~ và vì thế mà hao hao, gã tự nhủ trong cơn chấn động ờ ời rung chuyển toàn bộ tâm can, d ờ phải, hao hao tà biệt thự mà Del Desas cha gã đã xây ở Dara Sam, hồi ờ thích chọn cho các cánh cửa không phải màu xanh Provence để trưng thờ nay nhan nhản khắp nơi mà một màu ờ u tổ gờ nhớ xứ ~~Đe~~ chôn rau cắt rốn cả ông, ngờ đâu rằng, làm sao ông ngờ được *nhưng chỉ ông ể bắt lui được nữa*, một ể ờ chỉ bởi thẩn hơn một chút từ máu bạn ông, ông ợ và bạn cả ông, ế vĩ nhiên nhuộm ố nề để trắng xóa ông chọn cho khoản h ân hiên rộng rãi.

Phải, Ruợ ngấm ngấm, những gã đến ông tham vọng cẳng chân to bè ờ ng thẳng băng trên nề đất, không chú ~~quy~~ d ý ể đứng ở ờ u gờ như Manie và Del Desas xây những căn nhà tựa tựa nhau bởi họ thuộc cùng một tốp đến ông mà ờ cha ~~Đy~~ có cảm thấy bị ểng nhẹ hoặc tứ cườ ~~ki~~ bị ể ánh với một gã buồn bực

đi nữa, ông vô biết từ rất sớm, rời bỏ tỉnh lỵ quê mà, băng qua Tây B n Nha và một góc nhỏ Địa Trung Hải, rồi Maroc và Mauritanie trước khi dừng chiếc ô tô cũ kỹ và can trường bên bờ sông Senegal nơi ông đã tự tử ngay, chưa gì đã chăm chắm để quên cái huyền thoại gia đình nhỏ nhỏ cả mình, là mình sẽ gây dựng một khu nghỉ dưỡng chưa từng thấy trên đời.

Phải rồi, ông nghĩ, bại đến ông đã biết này với những ham muốn thực dụng mà có khóa c tên vô tình thà thì cũng không thể mãnh liệt hơn có bao giờ nên trải cảm giác ngày này qua tháng khác phải đương đầu với những gương mặt giá băng trôi ra từ một giấc mơ nào đó, bất biết và âm ỉ tuốt về phần giá đỡ.

Trước khi rời khỏi bàn ăn, vì thấy chị ta cố đứng, chế kiếng để mắt nhỏ ở ra tuyệt vọng cố tránh chạm ánh mắt gã, gã không ngăn được mình để hét, giọng run run:

- Phải chi chị biết tất cả sự đáng ghét chất chứa trong lòng tôi!

Đi ta phát ra một tiếng bực tức làn làn ngoài ý muốn.

Nhưng cả cha gã là Maniê, những kẻ ấy, theo kẻ cả họ có đang gồm ở đâu, cũng không nằm trong số những ông mãnh làm bọn chế kiếng cò gã thì họ đã tỏ ao hại ở đó thế này...

Gã nhấc xấp tờ rơi cả mẹ trẻ bàn ăn, cuộn thành bó nhét vào túi quần.

Gã băng qua căn phòng lớn chứa chan ánh nắng, không nghi ngờ việc các ông nghiệp đang đi theo gã, nhẹ nhõm hay kinh khinh hay một thứ khác nữa mà gã không có chú ý đến.

Ấy vậy mà, từ đó chuồng bị ra để cánh cửa gã khê trên bước chân vẫn giẫm đạp lại vì các con nô nao đi về trong đó, đã

giang ra đ không bị hệ thống cơ thái quá nào ố phải như thế (bỏ chân gĩa thanh mảnh, nế không nó là kẩn kiu, và giờ thì gĩa bước đi cùg kễ vớ cha mình hay Manie, những kễ bị ấ chân đ ệ buộc phải kuỳnh đ gổ ra), gĩa koái trá nghĩ có ki đng nghiễm thấy gĩa thiê ấ học cũng nê.

Gĩa tiế đ, tả ra ánh vàng ấp ấp, như ki xưa rờ căn hộ bé nhỏ ở ku Plateau và bước đ đi đ nóg bồng, ý thứ đ đ và bình thản về sự trung thợ trọ vạ cả đg mình, về ợ toàn vạ cả đnh mình.

Gĩa nhữg muố nén vào mặ đm đng nghiệ về nhí nhánh, đng mế, qyế rữ, ân cầ một cách tự nhiê: Ta là Mạ ợ mà mệ đ đ nớ vớ các nguồ đy!

Đẳng phải từng có thờ gĩa kó chịu hồi tuởg, mệ đg ôy già tể mái tóc vàng hoe cả thắg bé đy cho nó mang ấ vàng cò rữ hơn nế, gĩa như ngả trắg, ấ ư?

Gĩa nhớ lại mù còn nồng nặ kó chịu đ gĩa chìm ầu vào trạng thái mông đ đ đ, ngòi chế trăn trê cái ghé đ trong bệ căn nhà mà Manie vớ cho hay ôg ta đ ở đ không biế bao nhiê buổi chiề thứ Tư, thế thì chấ gĩa cò bé con ấ mệ tự nhò ợ việ gĩa cho gĩa cái ầu hiệ qy ướ cao nhất trê gương mặ thiê ợ bỏ các buổi đ chấ m đ ki họ đ châu Phi đản tự vớ cha cả đy .

Ồ lế gĩa tự nhủ mệ cho rằng, ở đ màu tóc vàng tự nhiê cả đy thà đ đ mặ đnh gĩa như một thiê ợ thượ đg hoặ giả bà không đm tiế cái đ này trướ mặ cha đy đ đ, mà mai, thô bạo, tự vun trồng nguồ hộ mệh cho mình và, đ uom

hạt cho nó đi bị nước đi mà tã thoát ngày càng xa trong bóng
tối cả những toán tính vô số những thủ thuật và kế hoạch nằm
nằm hốt nhiên hợp

Ta là ư giả Vương quyền (*) đây! Gã nhữ g muốn gào toáng lên
và mặt d vậ bỏ qua việc đ chẳng thiết ngoái đ về pá đng
nghiệp gì

Gã bỗng thích thú tự nhủ có ki ngay lúc này đêm người nọ
đng đ nhậ một mặt hải như thế ki nhìn gã đ ngang qua, ở
đ trước mặt họ chân dng nhẹ ị đ đng đ hơi đồn mà vẫn
tả ra một vậy nghi lung lnh tuyệ đ một ánh dng rạng ngờ

Gã đ không biể che chở cho Anta.

Gã đ tự cho mình là kẻ coi ó, ở Pháp tình trạng xã hội bấp
bênh cả nàng, và gã đ bở nàng.

Gã đ cả, bước vào ảnh trung bày .

Lúc này hai khách hàng của Manile đng chợ ghế cho bàn ăn
kể qđ bar Mỹ mà, họ đ àng đ cươ, họ đ chẳng đg
ấy một bề trê đ thận chí cò chẳng bao giờ tì tay vào mà nháp
một tách cà phê thà đg chiếc bàn nhỏ bất tiện vẫn đ g đ giờ
cò thíc h hơn và đ tìm ra cách đ từ từ lại nhậ nó về căn bếp mớ
tinh tươm Manile đ đ cho họ và ki, vào đ con cái viếg thăm,
những người này đ ngạc nhiê và gầ như là họ vì lại đ
chính ã h ngay góc bếp cái bàn p p nhờ mớ đng xoi k vậ
bánh mì không đng làm vướng đ ra chỗ tủ lạnh, họ đ việ ý đ
pân trà, họ pỏg đán , rằng đ chỉ là tạm thờ và họ đ bại
bỏ chiếc bàn thân thương ngay ki tìm ra mớ đ gỗ nhỏ họ cò
thiế đ đ ki đ chợ về trăm thứ bà giã từ tú xách đ thng

các tông.

Manib bảo họ vuốt thử ở giả d nâu cả một đ ghé gỗ ấ màu.

Ông ta đợ ở gầ họ nhấ nại nhất mợ, kôg bao giờ hổ thú, kôg bao giờ nuố ế thú cho xong.

Người đn ông, từ xa, nghe tiếng buớ chân Bđ , người mấ h.

Ông ta qan át gầ lâu hơn cách, Bđ cảm ộng nghĩ , người ta thườg vấ ầm, vớ cái nhñ nhấ nhấ, niền nở

Bđ có cảm tuớ ông ta pác cử chỉ nhấc mũ bê rê h chào gầ.

Và nế một cử chỉ như thế kèn theo một cái nhñ riế róg, mớ hôn trướ cò ầm gầ căng thẳng và nguợg nghiệ và ngay đ tứ ế bản khoản rồi tiế theo ế cò xảy ra chuyệ đ thồ nào nấ, gầ pán chán tậnhủ cớg la đn giản là đ nhậ ra gầ.

Ta là tinh thầ cả Uyề thốg trị đy!

Phải, chấ thắg cha có một tờ roi cả mẹ và, thấy Bđ đ qa nhấp nháy như thế một cảm giác về ợ hiể hiệ và miền cợ ặc đ chạm trứg trái tim ông ta.

Đ là người pải chăm b cho tồ chẳng? cái nhñ ông ta như gặg hổ

Đ trả bao nh?

Bđ ngoạc miệg cuợ điề gầ vấ k bỏ kôg pải gầ kôg biể hệ như nổi ợ hải, ợ rạng rở ầm mố gầ biến ụng và koác cho gầ một vớa.

Nhìn thẳng vào mắt ông ta, gã ưỡn ngực tuyên bố miệng mấp máy: ta là Thiê trưởng Đứ hạnh đây!

Gã rảo bước ra khỏi cửa hàng.

Đi nói ngoài bãi xe vào người làm gã bồng tỉnh.

Đâu phải, gã áp úg, người ta có thể trách gã đã cố tình bỏ mặc Anta trong nỗi cô đơn tha hương, còn việc nàng không có đủ các kỹ năng để họ ở Pháp thì gã vô can.

Vậy mà không chịu buông tha cho gã cái xác tñ rằng gã đã lừa dối nàng khi lừa nàng về đây bằng đờ, rằng gã đã quay mặt mình khỏi mặt nàng, đã chổ bỏ cái sự mệt mỏi nhiều thuậ òng thờ đờ òng bẻ la, mệt mỏi chăm b cho nàng.

Duyệt là khi đã về từ một nỗi sợ họ bước ra.

Người ta đã nệ gã một trậ chút từ chút như thế mà!

Thằng họ gã như vẫn cảm nhận đờ nó khi giờ cao cánh tay, nhưng lúc hơi nhẹ đờ bỗng rất từ bãi xe cửa hàng Manile phải là mùi ã nồng nặc mờ ã là gã lại thấy mình trong sự ấ nề thâm trầm ở bụng trê một mặt phẳng cùng bại, cả thứ nhẹ đờ nhào nhoẻ ra vì sự nóg, cả vai ã thật bị thứ vỡ nát vì những cặ ã gỗ nhỏ họ ã mặt sang về cố gắng ã , tránh chà xát với cái n pù và ã ã ã

Đo năm sau, một viễn ảnh như vậy vẫn còn làm gã ã tñ ã tái vì hồ nhộ và ã ã ã.

Thế nhưng, ã này gã cảm thấy, ã ã ã, trợ vậ những gì ã máy móc gã cho vào trong phản ứng ã

Gã hí ãu, thần thẩu mù ã ã ã ã.

Gã nhậ ra là nỗi ỉn nhạ ã ròb gĩa.

Phải, chính gã, Bý Desas là ỉ ã bị mấy đ trẻ mớ ỉ trường trung họ Mermoz đá như tử rồi ỉg ra ất mà giận nát xương sừ trê mặ nhạ ã, và cuố cùg ỉ bệ kuô mặ mà gã cố ngóc ỉ, xuốg nề ỉn trường, má gã là chỗ bây giờ cò vĩ nhviế hầ nhữg vạch thợ l ti, và đ vai hơi ê ỉn là cả gã - nhưng nỗi nhạ thì kôg cò thuộc về gã nữa, kô g phải gã có thể hoặ toan tĩh chuyể nó cho ỉ nào kác ngoài gã, mà trái lại gã thấy mình chấp nhậ nó và ỉ này ãng thờ cũng mang cho gã khả năng thoát kỏ nó như kỏ một giấc mơ ỉg đi, ỉnh ỉ, một giấc mơ bất tậ hẩ hùg mà kị chịu đg nó nguờ ta cũng qy bọ nỏ cảm thấy ỉnh ỉ mà vùg thoát kỏ nó

Gĩa, Bý Desas cự giáo viê văn trường Mermoz và chuyê gia thờ T rung cổ, kôg cò nhậ mặ một vớ ỉnh nữa.

Tiếg tâm mát, ỉnh đ chẳng cò, gã quay về Pháp ỉ cả ỉnta theo, biế nỗi nhạ nhuố rồi ỉ bám riế ỉy mình bở nó nằ ngay trong gã và kị căm thù nó chốg trả nó gã ãng thờ cũng tin rằng mình chỉ cò là chính bản thân nỏ ỉnh mà thờ

Và ãy gã ngả ãg chấp thuậ nó thì lại thấy mình đợ bóg thích kỏ nó

Thế là gã có thể ỉn tĩ nh, nhẹ nhàng, ão lại trong trí nhớ nhữg hình ảnh về nỗi ỉ nhạ tàn kỏ đ - và nỗi ỉ nhạ kôg cò giống vớ gã, ỉ này, đg trong ỉn kôg kị nóg bóg và kô rang, cò cái kỏ là chặ tim ấp ỉ ãng ngự bằng một chất lệ qánh ỉ trĩ unặg, gã thấy nó tan băng và rờ bỏ mình trong kị nhớ lại cụ thể từng ãng nề gương mặ ba thằng con trai ã

hùng hổ tấn công gã, vẫn thấy phải trên gáy mình hơi thở chua loét
(ở hải, phản kích) cả thằng bé ghi gã đi đi xuống đất - ba
không mặt đi chào đi tổ tiên và đi đi trong tuổi thanh xuân
miễn chê cả chúng, mỗi hôm trước còn hướng về phía gã cùng
những gương mặt khác trong lớp để chăm chú ngây thơ, nghe
giảng về Debeuf (*).

Gã gặp những gương mặt ấy mà không vương chút ưu ái.

Gã băn khoăn: Đâu, ba đi chúng nó giờ chúng đang làm gì
độc nh?

Đi bước về phía xe đi, gã nhẹ chắt nịch từng bàn chân, thích
thấy nó trượt vào nhợt nhạt rồi nghe nó rớt ra cùng một tiếng tró
nhẹ cả nhô.

Gã nhìn thấy lại những gương mặt ấy mà không vương chút ưu
ái.

Trên ao mà nóg thể

Đêm giấc kẻ bờ âm ran nhẹ mô gã bờng đi .

Ồ gã lại thấy tất cả chuyện đi là...

Thật hạnh phúc, gã tự nhủ

Gã gái ồn ột, không phải không khoái chỉ ý thứ đợ rằng
con ngựa ngáy không còn để ý gã xuống cùng những lượn g vờ âu
thăm thẳm cả đi giập và chán nản nữa, rằng gã chẳng còn lý do
gì để coi những con đười ươi thông thường như một hình phạt hay bằng
chứng cho thất bại cả gã nữa.

Giờ thì gã có khả năng...

Gã đi tay lái nắm cả xe bị hun trắng lá.

Gã không rút tay lại ngay .

Nó để gã bóp nát và không chịu buông gã như càng nhện thứ rõ rệt hơn, d tương phản, cảm giác nhẹ tênh mở mẻ cả thần trí mình cùng sự koé rộng cả lòng ngực, sự khoáng đạt cả con tim - cuối cùng cũng tự do rồi! gã thán reo ồ.

Và như thế nào chứ

Điều gì hình thành ra sao?

Gã qan sát hồi lâu, đứng một vòng quanh mình, những chiếc xe đỏ sộ màu xám hoặc đen tuyền cả đường nghiệp cùng con đường chạy trước bãi xe với những dãy nhà kho và những tà nhà rồi hểch trán ồ khoan khoái đứng tặng nó cho vầng mặt trời ác hiểm - cuối cùng thì cũng tự do!

Và giờ thì gã có khả năng làm gì?

Tổ thối gã có thể đi đến cùng mặt đất cái ấ hồng bố rồi gã cảm thấy kể ởg trên vầng trán đứng vươn ồ trời cao, gã hoàn toàn có thể đi đến cùng và thử thách sự tự do tươi mới bằng cách công nhậ, ồ ề tiê, rằng ba cậu thiế niê không tán công gã.

Những thói cả bị Desas xưa cũ là phản ố

Nhưng gã kiên cường trụ vững, ngay cả khi ở này nổi khinh hoàng và hoảng bạn mạnh nha chóng làm gã rùng mình.

Gã rời cả xe, thả người xuống ghế

Ồ trong xe nóng ung ồ.

Thế nhưng gã cố hít những hơi sâu cả thứ không khí sà ồ để tự xoa dịu và để lùi nổi sự nổi sự khinh kiếp đang tiếm lại

gã gã trước ý nghĩ nề công nhậ rằng mấy thằng bé không tán công mình, gã òng thờ ẽ phải nhưng bộ rằng chính gã, Đạ Desas giáo viên văn trường trung học Mermoz Dakar hồi đ ã nhảy xổ vào một trong mấy đ trẻ k hai đ la vào giải cứu cho bạn.

Có thể không?

Phải, mọi chuyện đã đã xảy ra như thế không phải sao, đúng?

Một đg nước chua chất trào ã ã ã mấgã.

Gã ã ra ư tự thuyế bạ ã nguợ lại ấ mớ vẫ chưa
chấ chấ đợ vãnh hiê thợ cả ấ

Gã vẫn chưa chể chể đờ.

Gã thò tay ra bằng ghế au, vớ lấy tấm khăn tay cũ, chận chận
 ồ hai mí mắt

Ông, thật là dễ thấy mà không à não vì ông?

Sn tròng phơi ra dờ nắng trưa chỗ chang bề mặt nhạ
 đòng trải rộng hể cả nó

Bà Desas ra khỏi trường trẻ bước chân tung tũn, lằng lằng cả một thế giới giáo trẻ giỗ giăng và đờ ợ quý mến, đờ cả họ trò lẫn đờ g nghiệp và cả cô vợ Anta cũng là đờ nghiệp quý mến, và khi đi có cả gị gĩa nhũ đờ không chú ý cay, cả gị bài tin mình là ợ giả cả những ý chí thần thánh để cảm thấy bao quanh mình là vầng hào quang cả đờ nhân từ cả thành công tạo nhả, cả những tham vọng thanh cao.

Như dòng ngấm nhẹ vào đất, mồi cá gã.

Mổ tiếp xú này làm gã pán chán và gã vẫn còn ở trong cuờ
mình ki vượt qua công trường và nự cuờ ăn tả như một cử chỉ
ban pướ về pá ba thiế niê đứng đờ đờ ngó chờ đờ
bóng mát lư thừa cả cây xoài, những kuô mặ bang báng đờ
nắng trưa.

Đã ba ờ là họ trò cả gã.

Đã Desasbiế chúng rất rõ

Đã ờnh cho chúng một mớ thiế cảm ờ biế bở chúng đ
đến và xuất thân từ mớ trường bình ờn và bố cả một trong ố đ
gã cho rằng mình biế là ngư pử ở Dara Sam, ngồ ờng đã và
cha mớ ờng ngày nào.

Ngồi trong xe, trê pờng cửa hàng Manie, đã vẫn nhớ cảm
giác ki ánh mắ gã đờ mặ con hai người ngư pử một vẻ thân
tình ờo ờt, chủ ờnh, b ờng, chẳng ờh ờng gì ờ những pán
chất cả thằg bẻ và ờt niê cớ chuyể thành ờng cắ ghế
mà đã không thợ ờ nhận ra, thậm chí không hiể nổi thứ mình
cảm thấy với cậ họ trò là ờng cắ ghế chứ không còn là tình
thân nữa.

Đã kuô mặ ta bắ gã pải nghĩ ờ Dara Sam.

Gã chốg chộ trong ghế ờn mớ hình ảnh về Dara Sam.

Và ờ chốg chộ há thành mớ ưu ái quá khổ ờnh cho cậ
thiế niê, mớ ưu ái mà cớ ờn ờng cắ ghế

Ờng, giỡ trưa cái ngày ờ chế ờg la, nóg như ờ lử a, mà
kộ ki gã từ trường bườ ra thầ trí ờng ờng thư thái, nự cuờ
bao bọ ba cậ con trai ngang bằg như nhau, tuô chảy về pá

chúng, vầu, măn nguyê, trong vểao nhã cả ấ ở đ thánh.

Ô phải con trai ngư pủ bồng đản ra thái độ ân cần cự đ cả R y Des as đ vớ cậ ta chỉ là một phương ế vô vọg kn giữ òg thù nghịch mà, nế không, kuô mặ mang bóg đng Dara Sam cả cậ ta hử phải koi ra?

Ô phải ế đ không, òg cặm ghé cuố cùg cũng poi bày, mà nự cuờ của òg thậ chuyê chở ộ lể, trong ánh áng trắng đ ban trưa.

ần không kínóg bỗg chờ vờ.

Không một hơi giáy òng nhữg chiế ả xoài xám bạc.

Đy Desasthấy mình thờđhạmay mắ, thậpong lưu.

Đào đờ hai năm trướ, Djbril là đ trẻ ứ nào cũng cuờ toe toế ứ ả ứ đ trê trán chưa có nổi ợ nào, chưa có nổi e ngại nào trướ òg bắ rạch một nhầ pân vân, như hiệ giờ

Đy đ nộp đn xin giảng đy ở một trường đĩ họ nướ ngoài và cuộc pỏg vắn cuố cùg vớ trường khoa văn họ Trung cổ đ ế ra mỹ măn và gấ không nghi ngờ việ câu trả đ ế là thuậ nh đ báo cho mẹ qạ ế thoại, thuậ tỳ chỉ vì pù piến.

On trai mẹ nguờ canh gác cho tuổi già mẹ giảng việ đại họ, thạc ấ văn họ cổ ế.

Đà, cuộc ốg thậđrướ cóu.

Ngay cả ki vợ gấ không thuộc ế tính kí nố koi koi ế đ ra đ gấ cảm thấy ả ấnt a yê mình và qạ mình cũng mế yê cuộc ốg mà cả hai tạo đg trong căn hộ xinh xắ mớthuậu

Pateau.

Đồ ki gã chọt nghĩ ĩnta yê con cò hơn yê gã - rằng nàng yê con bằng một tình yê tương tự nhưng mãnh lệ hơn, mà gã lại cứ tưởng tình yê đĩ ẽ mang bản chất khác và gã ẽ chẳng thiệt thòi

Gã cho rằng mình cđhiệthồ rằng nàng hơi lũa kđgã.

Nhưng đĩ ẽ chẳng có ĩhệrog.

Thờ đĩ gã bậ tâm về ợ và òg cả ĩnta đĩ mới chấp nhậ và gả như hoan hĩ thấy nàng hạnh phú pđầ nào là đ gã.

Thế nê, pđầ, giữ cuộc ấ g trò trặ đĩ chỉ có những k ớ về Dara Sam mà đĩ nào nhìn thấy thằng bé k gã cũng pđầ chống trả là pđầ đến cả một đĩn bạn thất thoáng.

Đĩ thiế niê từ đĩ vòn cây xoài bướ ra, thủng thủng, guồng guồng, như thể cậ ta buộc pđầ, cậ ta, đĩng đĩ vớ nự cườnh kđg cả đĩ .

Ấy giọng bình thản, rành rộ đĩkoát, cậ ta buôg ra:

- Nđát nhân!

Và, tiế đĩ đĩ ẽ tự nhủ lú này trê bãi xe cđầ hàng Manib gã vẫ cò tự nhủ trê cả ý nghĩ anhđĩ đĩ ẽ đĩ ẽm thợ vào gã, là về vđĩg tin đĩn niê cả giọng nổ đĩ cò kđg buồn, kđg thên chủkế gã.

Đĩ vánh mđĩ đĩ con ngư pđầ ợ thật đĩ giản đĩ hiể ngđĩ, kđg mđĩ đĩ h, bđĩ nó pđầ như thế và có ẽ chính nự cườ cả đĩg giáo đĩ cho pđầ ợ thật đĩ pđầ bày, cái nự cườ thớ đĩ ngđĩ ngđầ, chất chấ hậ thừ là đĩđĩ.

Bị thả cựa xuống.

Không biết mà cũng không hiểu mình đang làm gì ẽ làm gì gã bỏ nhào vào cổ họng thằng bé

Đám giác thật là choáng váng khi bắt đầu các ngón tay cái là ống k í quản vòng tròn, ấm nóng, xấp xỉ ướt - Bị nhớ ấn tượng đ rõ rệt hơn mọi ẽ còn lại, và gã nhớ là ẽ chỉ nghĩ, khi ế chặt cổ họng bé ẽ là n đ thịt mềm mại cả Djbril ẽ con tởnào gã cũng tấn tấp ẽ ráy cho.

Đám giác gã ngửa hai tay ẽ xem ẽ

Gã như lại thấy ở ẽ các ngón tay, tại bàn thịt các ẽ ẽ tiê, cảm giác ên ái đi ẽ ng ẽ làm gã ẽ mệt còng cạ bước còng ẽ nh chuỗi ẽ chuỗi xuống cả cái yế hầ non nỡ mà gã ấn vào trong con ẽ giậ ẽng mẫn và cuồng ẽy với chính bản thân nó

À ẽ tiê trong ẽ một con thịnh nộ cỡ ẽ tón gọ ẽy gã, à ẽ tiê gã nhảy xổ vào ai ẽ và nó giống như là rồ cuộc gã cũng ẽ át hiệ ra cá tính ẽh thợt cả mình, thứ vì thế gã đợ tạo ra và mang lại khoái thú cho gã.

Gã nghe thấy mình rồ ẽ, hỗn hển vì gấg ẽ - trừu ẽi ẽ là những tiếng gằn gừ cả thằng bé mà gã tưởng là cả chính mình.

Gã ẽ cạ thiế niê vào ân trường, vấ cấn ẽh vào cái cạ cổ mà gã ẽy hế ẽ bình ẽnh ẽch ẽ

Đám thiế niê bắt ẽ tấ mồ hồ

Kồ kồ tử tế nỡ nhẹ một tiếng nổ nhỏ gấ gồg ẽ thắg ẽy ẽy lại trong ẽ Bị .

Nổi nống) thằng kố?

- Mi ã nồ gì hả? Nồ át nhân à, đợ thồ thế thì đ ng nồ nào máu ấy lồ đnh?

Đóg có cùg bản chất kô ng, đg máu nguờ đng ợ cả cha gã, vĩ nhviẽ nhuộm ố nề ã xố cả cái ân hiê, đg máu cả chính ãel Desas bắt té tung ã tuờng xà lm giam ôg ở nhà tù ãubeus và đg máu thằng bé này, con nguờ ngư pủ ở Dara ãam, kễ gì cũng ẽ pợ kổ ợ nề ãy và đợ nó ra và ã nóuốg ân?

- Thằng kố, gã máy mó gần ã, kôg cò rợ trong con hoan hỉ cuồg nộ, vì có gì gã lại chữ rã ã gây cho mình niền vui hào ảg như thế

Một con ãu ãi chạy ã óg lung gã, hai bả vai gã.

Gã cảm thấy tuột kổtay cái cầ cổ ảg mò hõ

Đầ gốgã, rồi ngợgã, ã mạnh xuốg ãt, hơi thợgã thấbại.

Gã cò đng cố giữ ã cao hế mớ thì một cánh tay ản bợ nó xuốg ãt, ãm má gã bèn giặ cà trợ thái đong gã vào nhữg viê ãi ti ản bếtrong nhạ đong.

Gã nghe thấy ã trầhồng học và buồg ãthá mạ gã.

Giợg chúg căng thẳng, bớ rợ kôg giặ ã như thế nhữg ãchúg nén ra thuộc vềcách xúpải ápcho gã, ã ãi cả gã.

Giờ thì chúg hỏ nhau ã làm gì vớ gã, thợ giáo ợy văn mà chúg đng thú máy ã gố xương xắ vào mạng ợ, kôg lợg đợ, ãy hiẽ, chúg ãm gã ãu ã thếnào.

Đải chúg ợnế buồg gã ra, gã lại tán côg chúg?

Gã cố gắng xong rồi, chúng không còn phải gờn nữa.

Gã chỉ làm nước bọt chảy ra nên nhẹ nhàng.

Định động đậy, bỗng xuống đất cả gã tuột ra.

* * *

Đã bắt công tẩu, cài ổ lù và chiếc Nevada già cỗi rú ừ, xả khói mù mịt, vọt ra khỏi chỗ đỗ.

Trong khi, buổi năm trời nay, gã tỉ mỉ xây dựng cho chính mình lý thuyết về tính hung bạo tột cùng của ba thằng bé đã vô cớ tấn công rồi hành hung gã, giờ thì gã biết lý thuyết này là đồ trá - ờ, gã vẫn biết đấy chứ nhưng lại từ chối biết rồi bỗng nhiên gã không bác bỏ nó nữa và nhớ lại vẻ hiền hậu, lúng túng, ờ ờ gã nhác thấy ở bộ chúng lúc chúng ghì gã chặt cứng, gây cho gã nhưng không nhận ra nỗi đau đớn mà gã chưa bao giờ thọ ợ hoàn hồn, bởi chúng tìm cách thoát khỏi tình huống đó sao cho vẫn bảo toàn danh dự và an toàn của cả trò ể thẹn, và ở chúng không có một ý muốn trả đũa nào, không có một ý định hành hạ nào với gã bất chấp cơn hoảng hốt và đau đớn gã và gây ra cho thằng bé Dara Sam.

Nghe chúng bàn luận ngay bên trái mình, cảm thấy giọng nói căng thẳng, ờ ờ không oán hận cả chúng, gã hiểu chúng hoàn toàn công nhận, với việc chỉ còn trẻ rằng thằng đã cả giận mất khôn, mặt khác ngạc nhiên về đại diện của thằng này.

Trong khi mà gã, đã, cảm thấy thằng bé Dara Sam đã tụt xuống tự.

Trong khi gã ghé cây ghế ở ng, ở tận cuối này trên bãi xe cả hàng Manila, ba thằng họ trò mà trong thâm tâm gã quy trách

nhận cho việc gã buộc phải quay về vùng Gironde, cho các muôn
piề và bất hạnh cả mình.

Không nghi ngờ gì gã tự nhủ khi rời bãi xe phóng ra đường, là
bùng oán hận toàn thể sự căm tức và trí trá để ấn ngũ trong gã
tại thời điểm ấy - khi gã lựa chọn coi mình là nạn nhân chứ không
nhìn thẳng vào sự thù nghịch bỏ lại trong những nụ cười tươi và
tình thân ái, nảy nở từ chính Dara Sam nơi Ael Desas đã ra tay
át hại người đồng sự.

Ồ phải rồi, không nghi ngờ gì gã tự nhủ là sự tự dối hiệ tại
cả gã từ đó mà ra, từ sự hèn nhát cả gã, từ sự tự ve vuốt chính
mình.

Gã đã ngược hành trình để thực hiệ một giờ trước đó nhưng, ở
bùng binh, vòng quanh bức tượng lâu hơn một chút rồi rẽ vào một
con phố rộng, bên lề nhô hai sườn đất phẳng cao, cuối phố là nhà
Menotti.

Đúng lúc đang băn khoăn có thể cho phép mình xin Menotti ở
dự để thoải mái nhà bà ta để thử gọi Anita không (nàng đang làm gì
mở cửa chứ trời ơi, và tâm trạng ra sao?) thì gã trông thấy vòng
bụng màu sáng, đôi cánh nâu rải rộng cả một con đường mở à
xuống, trở về với gã.

Gã nhấc chân gõ cửa gia tố.

On là mớ bồ nhào vào khi chĩa gió

Nó quặt p móng bám vào cửa gạt nước, đi xuống tấm
khi.

Đang ở đó và phanh lại.

On là mớ không động đậy.

Anh choãi ra tròn hể bề rộng cả kh chấ gió ừ ngoạ
ang bên, nó chĩa vào gã con mấ hà kấ và vàng ké ể rợ
ngườ

Đó bám cò la lạ.

Đ vòng ứ con là mớ rung ừ nhưng nó như giữ càng chấ
vị trí bộ móng và, không rời cái nhìn ừ án lạnh lùng khổ kuô
mặt Đ đ , nó bắt ừ một tiếng mà gã thấy giống hể tiếng mè gào
cuồng nộ.

Đận rãi, gã ra khổ xe.

Gã ể cả mở, không đm tiế lại gã con chim mà ể tiếp tụ
đ xé gã ể xịch nhẹ ể và giờ thì đng qan át gã, ráo riể lạnh
lùng, bằng con mấ bả lạ.

Và Đ y nghĩ ,chảy mền vì ừ đng và b ắt: ạy ể Đá
bé nhỏ cả mẹ ể cha bé nhỏ ừ lành, hãy làm ao ể không có
chuyệ gì ể ể Đanta.

Gã chà một cánh tay run rẩy về phía con là mớ.

Nó bứ mình khổ kh chấ gió lại bắt ra một tiếng ừ câu
kh, chất chấ một đệtoi thẳng thừng, và kậ kưng cánh.

Vì nó vộ ừ ngay bên trái Đ đ , khi lượ qạ một móng cả nó
cào xước trán gã.

Gã cảm nhậ trên tóc mình tiếng vỗ cả một bề cánh nặng nề

Gã lao vào trong xe, ể cả lại.

Gã thở mạnh ể nổi trong một ừ gã cò có cảm giác tiếng thở
là cả một ể khác - nhưng không, miệng gã chính là nơi phát ra

tiếng thờ thở hoảng, chồm vờ rì rịt

Gã chộp lấy tám khăn tay trên băng ghế, áp vào trán.

Đi gã qan át hơi đầu, rồi, chiếu khăn ấy máu.

Gã có thể dùng trí tuệ mở tình huống trấn an Santa về hoàn cảnh cả họ bằng cách nào đây?

Đúng cách nào gã có thể khiến nàng hiểu rằng, đêm nay gã có nỗi gì để nhớ, và giả như những lời ấy mang gã không chắc mình nhớ được để thốt ra một gã, gã sẽ thay đổi thật thành một người khác rồi và trong lòng người đó cả giả dối lẫn dối trá sẽ chẳng tìm được nguồn dòng chảy nào nữa?

Gã nghĩ bụng, kiếp này lấy một ngón tay thật trọng là xem về thương trên trán: Không cần, Santa ơi, phải cử con chim phạt và này để chỗ anh nữa đâu - thậm chí, không cần nữa đâu...

Gã lại khởi hành, một tay lái xe, tay kia không đỡ đầu trên trán rờn rợn kinh ngạc, về xuôi con đường đầu tiên.

Thật bất công, gã máy móc nhả chữ nhả lại, rồi bất công.

Đi quá là một chút nữa, gã dừng lại trước nhà Menotti.

Dọc hai bên đường là những trang trại kiên cố nhưng mà các cặp vợ chồng khá giả mua lại và tiến hành xây dựng, tất cả áp dụng, nhờ đó những cảnh trang nội thất tỉ mỉ và hào nhoáng, để cho để khi người ta quên hẳn nguồn gốc xoàng xĩnh của ngôi nhà (mái ngói choãi, trần thấp ề tẹt cả ổ bé tí tin hìn) mở thờ hoặc từ ra cũng koác cho chúng cái vẻ gì cũng được cân nhắc lại chợ, cung cách với nề đất hoa lệ Maroc, hệ thống ống dẫn bằng đồng hay cái bồn tắm rộng ăn xuống đất.

Bà đã hiểu thu nhập cả Menotti tuy không cho phép bà chi tiêu theo mức xa xỉ mạnh bạo cả hàng xóm, và ở nhà bà bắt đầu vẽ là cái nhìn bao quát độc nhất về một ham hội nghi và xa hoa bố ông.

Gã cũng nhận ra, trong tâm trạng căng thẳng để vượt trội, rằng đây nơi Menotti mạnh tay bắt cho thua kẻ nhát nhát cả bà.

Gã ngấm ngầm gặt hái một cuộc chinh phạt tàn phá vĩ đại.

Gã xuống xe.

Gã thấy ngay là ham muốn hủy diệt hoang dã và sự ồ ạt của Menotti đã giáng đổ tổ hệ vào gốc rễ tã già, vâm vấp như một thân cây, bẻ gãy gãy ra vào cách đây chầy cũng chừng năm chục năm rồi.

Khi Bà ở đây là ở tiên, những chèn hoa tím ngất ai bả lu đưa đưa bề bề cả chính, dờ các ô cửa sổ và máng nước, bò theo ở đây thấp mà các cư dân cũ cả căn nhà giăng chằng chịt khắp mặt.

Gã đã kể chân thành ngữ hoa, xú động, hân hoan vì chừng ấy hương sắc được trao gửi không ngừng toán, và sau đó đã ca tụng với Menotti về cây để tã ươm suê gờ cho gã nhớ lại, phải rồi, gã đã buột ra, mà gã vốn không bao giờ mở miệng về đàn ở trong quá khứ những bông hoa đại đả đả đả.

Gã đã thấy Menotti cả mồm trong vẻ phân vân giữa ngơ vờ và khó chịu mơ hồ, y như, gã thần nhận xét một bà mẹ âu yếm kẻ thiêu vị đứng nghe người ta tám tã hể đờ về ở con bà ta không yêu quý

Giọng cộc cằn, hạ cố bà than phiền về sự vất vả vất vả đêm là khi thu về - cơ man là là phải quết d, chưa kể cả đống cánh hoa qeo quắt.

Bà chỉ cho Edy thấy mình đã tính ở ra sao, bên hông nhà, với cây hoa chèn ở không hề đêm ở cả đêm hoa hỗn độn màu cam bám ở phía xám xịt

Những nhánh cây mỏng mảnh, những chiếc lá mỏng bóg, những cái rễ chằng chịt, những tràng hoa hé quết tất cả nằm ở lệ chờ bị đứt bỏ và Menotti trở vào để về tự cao tự đại kinh khủng, nữ anh hùng cả một trậ chiếc mà bà ta đi thối trong tư thế gập cao ầu.

Ông trĩu nặng, Edy theo sau bà ta đi một vòng quanh vườn.

Nữ còn là những vết tích thảm hại cả một cuộc vận động bị lý tàn bạo và không hề phải bẻ bẻ.

Những chuyển ở triệu phá cả Menotti, người muốn cào bằng, d ạch, trồng cỏ để tán công từ hàng rào cây dây, trở lại rễ ở cây hồ đào, để át gổ, rồi hàng bạt hồng, bị búng ở rồi, d Menotti đi ý đồ đêm trồng chỗ khác, và đứng ngẩn ngoài.

Và Menotti lựa tốt lựa lui, miễn nguyện vì để ấn định bằng hủ lệ quy ở chủ ở hủ cả mình, như thể Edy nghĩ bụng khi nhìn bà ta lúc ở hông to bè giỡn hai đống hoàng dương trăm tuổi bị nhỏ bé ở, không thể gì chứng tỏ tính chính đáng trong quyền lực tuyệt đối cả bà ta rõ ràng bằng sự triệu hạ công ở bề bị chứng tích cho ở thích ứng ở tình thế cả tất cả những người những bóg ma hằng hà ở những người ở trong căn nhà trước bà ta, để trồng tằm, uơm gieo, ở người tự cây cổ

Giờ gã bắt hiệ ra Menotti đã ở cây ệ tá.

Gã không ngạc nhiên, gã choáng váng.

Đến nhà nhỏ đồn đồn vườn ề, trợ trụ kể khổ, buồn bã cô
đi vào về tần thường, từng đợ cây ả che khuất, trong các chất
lệ cả nó

Từ thân cây ệ rạn ngừ chỉ còn trợ lại một đạn gổ cách mặt
đất vỏ vạ vài xăng ti mét

Đi, chặn chặn bước, lại gần cánh cửa.

Gã qan át cái mặt ề nóng nóng, bệ khó tứ tử

Menotti, mở cửa rề rề như tiếng ô tô thấy gã như thế đứng
thừa trước cửa, má ề ề nướ mắt

Bà ta vạ một bộ ờ thể hao màu tím.

Bà ta có mái tóc cắt ngắn, ề bạc, đeo một cặp kính gọng
nhẹ to tạo cho bà vẻ khó ềm ềm thường trợ và nề thiế nó
như ề từng qan át, khuôn mặt bà ề là khuôn mặt cả một
bộ hoang mang, không nơi bầu vú.

- Ừ ấy qyề gì mà làm thế ề gã gào ề.

- Làm gì?

Menotti tỏ vẻ ề nộ.

Thế là gã lại thấy tanh ờ trong miệng vị ề vị máu mơ hồ
xôg ề hợq mỗi khi gã nghĩ ề Menotti và bao việc ềng ề còn
có thể làm đợ, bất chấp tất cả những việc gã ề làm, và gã ề b
à ề khỉ ề, ề đòi qê bắg đ

Giờ gã chỉ còn nhớ ề thiế ề chứ không phải lý d cả thiế
ề

- Ôy ẹ tá! Nó phải cả chị ầu!

- Nó không phải cả tở Menotti rồg ề.

- Nó cả. chính nó là cả chung...

Giọng gã tịt ngón, tấ rụ trong lúg túg và cảm thứ về ợ vô ch.

Muộn quá rồi, ềg nào cũng muộn quá rồi.

Ôy ẹ tá tuyệ ệ ề ề, chẳng phải gã nhè gắg cứ ầy nó ư?

Làm sao mà gã lại tưởng tượng là Menotti ề ha cho nờ

Làm s o mà gã, nhậ ra tính tàn bạo cả Menotti ố với thiê nhiê vớ chỉ là ề ề và mớnguy xâm ấn, có ề ề nhiê quay lung lại vớ cây ẹ tá ki bản án ề ề ề nó ề rơi tởn ra từ miệg Menotti, gọ ề, ki bà này nhá ề ợ khổ nhọ d ốg là gây ra?

Gã ề cả, trề ề mấy bộ thang.

Đy giờ căn nhà trờ kắc một mình giữ khoảnh ất tròng cỏ và mặt trờ ề ề ề ề ề ề vào Menotti.

Ôy ẹ tá ề nhẹ nhàng che mát cũng khoảnh ần này, cũng bộ thềm xi măng này, ề ề nhớ lại, rầ rượ và không phải cũng tồg có, trong gó, một cây nguyệ qế ừ yê bình tả hương trong ần không kínóg sao?

Đá mát tiê rồi, cây nguyệ qế như một thừ ề ề.

Gã thoáng nghĩ thấy, ừ vớ qanh nguờ Menotti, mù bẻ pố tộ hoại.

- Ah Desas anh là một ề ề, một con gái vậ

Mấ vẫ cò nhoe nhoẻ mặ bà ta muố nghĩ gì thì nghĩ (như thể là nổi hồ thạ tìm cách tón ấy gã mà không tài nào ể ra), gã đang ể vớ cái nhủ pấ nộ cả Menotti.

Gã hiể rằng bà ta ể vượ xa cái nguỡng pấ nộ, rằng bữ này bà ta ểng vậ vờ trong một vùg mờ ể, át gầ tuyệ vọg và một con choáng váng ể ể nơi mà trấ trở nào vớ bà cũng mang ểng ể ể kích rở ểng.

Gã cũng hiể rằng bà ta, theo cách cả mình, tuyệ ể i chân thậ

Thế là trong ểg gã một cảm giác thương hại mơ hồ tranh cãi vớ ểg oán thù

Thổnhiê gã thấy mệm ể cùg cặ, rả rờ

Một con ểu nhố lại chích ểm râm vào hậ mủ gã và gã chẳng có ể y một chút nổi bự gộ là, nghĩ ể cây ể tá bị ám át, ể che chấ cho tính cả thạ nào ể cả Menotti hay cả chính gã, mù mờ và mỗm ể cũng không nổ

Ờ ể Jean ểy , gã gãi la ểa, cẩu bắ.

Menotti không tỏ ểnh ể ra ể ể

bữ này bà ta như ểng ể ể giữ việ nhất thiể pải mờ gã vào nhà (và gã bắ ể thấy ểp bở bản chất cả vấn ể ể bà ta trách gã) và ý muố mạnh k ểg k ể bao ểm là ểg bao giờ ểy ểa givớ gã nể.

Ổ cùng bà ta quay ể ểoảng vào không k ể cữ chỉ cộc bở ra hiệ cho gã ể theo mình.

B ểa xú ểng ể nổi gã thấy vai bà ta rung bắ bắ

Đây là lần đầu tiên gã quay lại căn nhà kể từ khi đã đi được bốn tháng trước.

Và ở gã đang khởi động, trong lòng gã vẫn theo Menotti đã hé lộ vào rồi xuyên qua phòng ăn, một tiếng sy xé nặng nề cảm giác ở lạnh đang lan xuống ruột gan bực dọc, còn tâm trí đang vạch ách lên hình dung ai hẳn cả gã, thì nó xộc thẳng vào mặt gã bằng toàn bộ đàn kó trong tính hiể nhiên cả mình.

Gã ngưng lại trước bộ cửa phòng bế

Thất lễ m, gã kó kẩn ấn mở lên đợ con bị cười ì bạn.

Gã gái ấy gái để không chú ý tâm, còn Menotti thả bịch xuống một cái ghế bọ ngựa phi bng.

Bà ta lấy một ngón tay thô bạo để la ịa cặ kh trê mũi mà vớch.

Một con rung co thả lằm ể gổ gã á đg đg.

- Trượt oi, trượt qđ hà oi, gã thốh.

Giờ thì gã cảm giác một nỗi nhợ nhả lằm tấy ể và hun cháy bờ gáy gã, hai má gã.

So gã lại có thể gã đã làm việc cặ bự thế cơ mà, bạm một ai là tính toán cấ đợ?

Gã tự biết mình h kén cổ trong ỉ nh vợ này ông lại ngấm ngấm hãnh ể về hiệ hủ khả năng ki thiế nhữg bộ bện mà gã coi kinh, ể mớ, k cớg trong ngạo mạn, gã đã cản bước năng bự mình kỏ một tiếng bộ đng ể

Gã không muốn trở thành cớg cá trong nghề

Dường như để vợ gã kể kháng cự này bảo vệ không cho phân hủy hoàn toàn sự uyên thâm gom góp ở cuộc đời cũ, những kẻ thờ tinh tế và hiến hoi mà, bao lâu rồi, gã không còn sợ bị, đang kiên ham muốn để trau dồi, gìn giữ và đang định mất để tính chắt chẻ và để chính xác.

Nhưng ai nhìn cỗ này thì chỉ còn là ổ bịch, thảm hại và không thể chú nào con người tinh tế mà gã nghĩ mình vốn là thế ồ không đều, không chú nào cả, gã nghĩ bụng, rụng rời

Gã tiến một bước

Đi nhìn gã và cái nhìn Menotti giao nhau và lại nhớ đến cây để tía, ông vẫn ngồi ngật oán hận, gã quay mặt ra chỗ khác, đi thấy mắt Menotti lúc này như để trừ sạch vẻ căm phẫn gã thấy lúc trước.

Thảm hại có lẽ là trước mặt dĩ nhiên, mình cũng từ chỗ chia sẻ vớ bà ta, nên ông là chuyện bà ta tính đem mình vào.

Đi gã có cảm giác ở bà ta bây giờ là một kẻ ở để chung chung đang để cứu, đang tìm chỗ bám víu, như thể cả hai cùng định giá hệ quả con rồi đi mà một khúc ba má phải.

Gã đến h bạo ra giữa phòng, để tía bề bề vuông vức, để một bếp ga to và ống hút hình quả chuông, bên cạnh thạch vờ để bằng phải tạo thành lên nhấn cả cảnh tượng thờ miê này, làm khách viếng thăm phải là lữ như ý niệm về nhà bếp để ăn vào để Menotti.

Đến vào vị trí ống để mùi để gã là trà.

Nhưng bếp ga lại không nhen dờ ống máy hút mùi mà để hắt

ang một bên và bị nhìn ra ngay là, nếu có ích cái bề mặt bề ga vào đúng vị trí thì sẽ không thể bị xung quanh một cách thoải mái được nữa.

Đó là Desas trong các tính toán để hỗ trợ để tư toàn bộ chất xám, toàn bộ năng lực ng tinh thần, đơn giản là để không để khả năng xác định vị trí cho ông hủm và bỏ cái bẫy.

- Bỗng Manib, họ ấ đổi cỗ anh thộ Menotti buâng ra, giơg
đề đề nhàn nhát.

- Phải, tõe là vậ , Bv thithào.

- Tôi phải tụ họp mấy người bạn vào ngày mai để cho họ xem bộ này thì phải hủy hết hồ

- Thước kẻ, Bút

Đờn gõ về phá mình một cái ghế vãi cò nguyê ỉ
giấy bọ và buồg nguồ xuống.

Làm sao gã thuyết phục được chính mình rằng bị tố cáo khổ
cải hàng Manila không phải là thảm họa đây?

Học cả ba người rồi ế ra sao?

Gã càng thấy mình ngu ộn hơn bở nế có gan thăm đ cái tâm thức tản mát, ngấm ngấm, canh cánh trong bng gầ đây về một đn g ơ sát đ biệ với Menotti, hử gã đ ọ ká ọ vắn đở chử ai ền trướ ki còg viê bấ đ.

Ông, cảm giác đã già lại bằng ông đồ âu châu chắt để khổ
bãi lần bán vì nó cũng như, già thần nghĩ, đã đi ra khỏi tàn vỡ
cho đến tận hôm nay, sự thật về cậu bé Dara Sam, về toàn bộ câu
chuyện Dara Sam.

Hồa ao, cả ba người né gã mất tất lương cả mình?

- Thế mà tôi đã biết rồi chứ gã ào ào, tôi đã biết là mình nhận rồi chứ

- Thưa ông Menotti thưa.

- Thưa thật mà... Đáng lẽ tôi phải... đêm đông để vợ nó với khả năng là mình nhận rồi, thêm nữa tôi là bị mất lại còn hơn.

Gã nhìn Menotti, bà tháo khăn ra, chà vào vạt áo, và gã nhận thấy là gương mặt bà bình thản, như thể mọi sự về vụ việc đã được nới ra thì chẳng còn lý do gì phải nổi giận vì nó nữa.

Gã cũng phát hiện ra nét mặt người phụ nữ này được tạc đều ra ấy nhờ giọng khàn to và thường ngày vẫn che mắt vẻ thanh tú cả chúng.

Nhưng rồi hòa ao?

Hàng tháng gã vẫn đóng năm trăm euro trả góp tiền nhà - gã sẽ làm gì với tiền nhà, với cuộc sống gã và người thân ấy?

- Ah uống cà phê ông Menotti hỏi gã.

Gã gật đầu, ngỡ ngàng.

Gã nhớ lại mùi cà phê ngậy ngậy trong hơi thở Manie.

- Tôi thề cà phê này giờ gã và nó và đã mất nhìn theo Menotti đang nặng nề đứng ở đó, ở đây bình thường cà phê ở đây nước rồi ghé một bên miệng là bề bề mỡ coong để xú bột cà phê vào túp.

- Dưa ao, gã không ngăn được mình nhận xét cây để ta có làm chị vướng vù giễu, nói đi nữa.

Menotti không ngoài lại, cũng không đáp lại vẫn vẫn vẻ trầm bệ

bộ chân vào việc của mình.

Hai chân đi giày thể thao cả bà không chạm xuống đất.

Trong gã lại trở lại một cách ỡ ờ về một chân khác không chạm đất hoặc như chỉ khẽ chạm, những bàn chân bồng bồng, không biết mệt cả. Bà ta là bà Lữ trên và hè Dà r, và gã tự nhủ mình đã chặt cây để tá ấy và gã lại tự nhủ nhể nhại một thứ mồ hôi nóng hổi, Thứ mình chặt đi chính là cây để tá, nó không thể những nhể nhại mình mà lại còn để rạng rỡ như thế và gã đứng lại trong cổ họng những bờ hà khấp để nén vào Menotti về cây để tá bị bà để gố.

Trán gã rùng rùng một thùm hồ chua gấ và lạnh toát.

Ấy vậy mà gã như thấy, dưới ánh sáng những bờ tự thú gã chấp nhận thổ lộ với chính mình, gã bắt đầu nhồi ra nỗi giấc mơ xưa cũ, giấc mơ già cỗi và không bao giờ chịu nổi trong đời gã có nó đứng nổi bật, cảm thấy tràn đầy...

- Ông anh đây, Menotti và nó và chà cho gã một tách cà phê để đi.

Bà cũng tự cho mình, quay trở lại ghế ngồi.

Họ ni ông đột ngột trước nhất cử nhất động.

Họ nhấp từng ngụm nhỏ để để thấy ông nguôi ngoai, bạo dạn, và đứng mồ hôi nóng hổi và lạnh toát trên trán gã ráo dãi mặt dãi, gã nghĩ, hoàn cảnh khách sạn cả gã chưa bao giờ bị thiếu thốn.

- Quanh đây không phải là chỗ tốt để tìm được việc mới gã nỗ lực phấn đấu, như đang tán gẫu về một khác.

Và Menotti đập vỡ gã bằng cùng một giọng đờ đờ , bình thản, trong lúc chế miệng ra ý bà đã uống xong cà phê và nó ngon hết.

- Ông à là không có chút cơ hội nào đâu, quanh đây làm gì còn việc.

- Cho tôi dừng nhờ ông thoại cả chị có được không? gã hỏi với một thoáng ngà ngại.

Bà ta đã trượt gã vào phòng khách, đến chỗ ông thoại để trên cái bàn một chân.

Bà nán lại gần gã, im lìm (chỉ ngượng ngùng để lộ đôi mắt thì trêu cười nhưng không làm được), không hề hấn muốn theo đuổi gã, gã tin mình hiểu được, mà muốn kiểm soát một mình trong căn phòng bé hỏ bé

- Ah không có ông thoại cần tay à?

- Không, gã nở nụ cười.

Ông ngược ngạo giáng một đấm vào tấm mai vải còn nhũn bảy che phủ sự lả lơi hãnh, ánh sáng cả gã, nhưng gã cảm thấy các ông tập thể cả hỏi họ là dốt thối ghen mà ra và bỏn sẻ cả gã, ông , là không buông xuôi để vì nó mà hại não, không bỏ mặt cho kẻ chịu ngược đãi từ cảm giác thân thuộc để

- Ông thật là đáng ghét, gã nhấn mạnh, và chẳng để nỗi không có không được.

- Thế à anh đã làm được, Menotti nhậm xé

- Ông như bếp nhà chị, gã thến vào, để cái cổ và chẳng để nỗi không cần ông được.

Bị trần ngâm, nhìn chần chẫn vào khoảng không trước mặt bằng một con mắt hoáng đờ đờ.

Gã cảm thấy là vẫn còn quá sớm, vẫn còn quá sớm với Menotti để từ bỏ hy vọng về hạnh phúc, về cảm giác nhẹ nhõm, về sự gần gũi và bình an mà nhà bếp của hàng Manib hàm chứa trong vẻ hoàn hảo giả định của nó.

Vả chăng dĩ chẳng phải là để gã đi ngăn cản sự hạp ao, khi bà gọi cho gã trong một căn cùng bách và khi gã cảm thấy lòng quyết tâm của bà đang chao đảo, bằng cách bóp gió rằng một cuộc đời hài hòa, chẵn chu và đáng thán muốn không có chút cơ may nào né tránh trong một căn bếp cũ kỹ đặc cọt cọt cọt?

Gã lại bám sát nhà mình là nữa.

Gã sẽ chuông reo mãi, reo lâu để nổi mà, để Santa nhắc máy, ngay lúc gã còn bối rối hơn là thấy nhẹ nhõm.

Để đi sâu ruột, và vì ngay cạnh cửa thoại có cuốn danh bạ vòng, gã dùng một tay giở lật và tay gã là thẳng, bị đứt tuột đứt bở chính ý muốn của gã, để tìm Gaugean, tay cầm chìa, và gã nhấc ra bộ nệm có chỗ chịu là ông ta sống không xa mấy, trong một khu phố mới ở những căn thị trấn này cả đời tự, mua lại, cùng kể với hàng xóm Menotti và, ở một mức thấp hơn, với chính Menotti, những khu nông trại mà họ mở rộng hàng bao biển thành nhà ở.

Một lúc sau, trên bậc thềm, chuẩn bị chia tay Menotti, gã như nhắc nhở thấy những bông tuyết.

Gã đang đứng dưới ánh nắng gay gắt thì mùi hương ế ế, ngây ngất cả những chồi hoa tím mà gã đi nhúng ngón mũi vào hít hà mấy tuần trước, chói choáng vì hàm ơn, sự ế ế bắt đầu

và, một lần nữa, làm gã chao đảo.

Đến mùa đi có thể bố em, gã tự nhủ từ cái đó thảm hại đến hiên nhà họ thành từ những gì còn lại cả cây đời ta đang ở ra em cuối cùng mọ về nông nân - có phải để nhả nhủ gã, theo cách của nó Người đi không động đậy một ngón tay, không gồng làm gì cho ta, và giờ thì muộn quá rồi, ta đang chế độ chèn chèn phân hủy trong hương thơm cả mình.

Một cơn oán thán làm gã sững sờ.

Đến giữa một gã cũ, thợ tay vào hai túm đầu.

Gã đi ra từ một bên túm một tờ rơi cả mẹ và cha cho Menotti trong một cử chỉ ngọt ngào.

- Họ là chúng ta, bà đi to em.

Bố bố

- Họ là ai thế

- Các thi sĩ và các nhà văn bộ phận.

Bố ta cuối cùng, vo tròn lại chứ không mở.

Tổn thương thay cho mẹ và cảm thấy con giận dỗi lại trào em, gã hấp tấp nhảy xuống mấy bậc thang và đi như chạy ra xe.

Gã cho xe chạy chậm, không mọ đi, nghĩ là để chân về cả hàng Manie ở đây cũng chẳng ích gì khi gã đã thụt lùi tự xoi tái nước chính mình.

Một nỗi hận hận vánh vát khiến ý nghĩ về thất bại cả gã càng trĩu nặng, bởi gã những muốn ở cả chỗ Manie mà bỏ đi chứ không phải để bị tố cáo vì một sai lầm tính toán ngớ ngẩn trong một công việc gã đã ở bên đó rồi, ông tiếp con hoảng hốt

mà viễ tươg tươg bi kớ i đ trong gĩa, bào mớ nó đ ầ cảm
giác mộchuyệ như vậ kướ đg như đ an bài.

Gã không dợ chôn chân trượt tay cả hàng Manib.

Đầu óc gã thoáng quay cuồng.

Sao gã lại chịu đặng nỗi cuộc ốg bố năm trời ấy nh? Đó chỉ là, gã công nhậ, một câu hỏi thuyếtsốg, một vểngạc nhiê vờ vặt và thuậ hình thớ, chứ trê thợ tế gã thậ hiể người ta có thể chịu đặng ra sao nhữg tháng năm ằng ằng cả một cuộc ử bé mọ.

Điền gã không biết chính ra là sao gã lại chịu khổ thấu nỗi
tháng năm và rất bỗng và thảm hại đi - gã đi là người như thế
nào, trở thành người như thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra nếu gã không
không đi một lần thường như thế

Đã là một tổ hành hay gã ẽ cò rơi xuống thấp hơn cả ngày hôm nay nữa?

Và gã ãm givõchính mình?

Ồ không, qen ỉ mà ốg mò mỗ trong nũi ghê ợ chính mình, trong cay cợ và trong một mớ bùng bong nào có kó kẩn gì

Ở cả tâm trạng ông nội thường trợn, chế ngự qua ba, gã cũng đã quen, ở cả quan hệ căng thẳng lạnh lùng với Santa và đời con, rồi cuộc gã cũng quen dĩ thế nào cũng xong.

Gã lại ấy hẳn mặ mày trước ý nghĩ là ẽ phải nhìn nhậ khác
hả đ cuộc đ cả cả gã ấ người thân và, mặ đ bấy nay khát
kao tìm lại nhữg âu yếm ngò bù họ đ cùng nhau nên trải trước

ki an g Pháp gã vẫ ngấm ngằn bồn chồn. Gã thành ra thế này
Anta có nhậ ra gã không, bây giờ nàng có mệ mẽ cảnh giác,
hoài nghi quá mứ không cò có thể theo gã về nơi gã nghĩ là mình
đế không?

Ah vềnuộn quá và em đang chếđ

Ngay ấ này nàng ầu?

Nóg bng muố gặi Anta mà gã bỗng dng phải vềnhà.

Gã đưa tay ề trán, cảm nhậ vềxướ nhỏmảnh.

ề gì phải cấ cử con chim phán xử đng ợ la ấ chỗ anh
chứAnta.

Một giọng nổ ồm ộp cát ề trong tâm trí gã: Ah về trễ quá, em
chế đy , chân đ ề, ngã óg ềai trê nề căn nhà thù nghịch
cả anh, anh vềấ.

Giờ thì gã đ cón cào và tách cà phê cả Menotti làm gã kát
cháy.

Gã chạy xe đg đh, cả kh hạ hế xuống, trê con đòg
yê ắg , giữ hai hàng trấ bách ệ và nhữg bờ rào trắng mà
pá au thi thoảng một mặ nướ bề boi xanh ngắ lại ếp ánh như
guong.

Gã bỏ lại au lung ku phố cả Menotti và, thấy ku mình và
tở nơi gồm toàn nhữg căn nhà cò bề thế hơn, đợ ề ang
gà đy hơn và ang trợg hơn, gã nghĩ bựg mình lại tự ề đ
mình là nữ ki vờ như đ ng lái xe không mọ đh cụ thể gã
nghĩ ,bất bình, tứ tổ vớ chính ề Desas rằng ề ra gã phải tự
thú nhậ là ý ềnh ề ềng vắng qanh nhà Gaugean, gã đ này

ra ngay khi đã chỉ cả tay để vào mặt trong phòng khách nhà Menotti, và có khi còn nảy ra trước đây lâu rồi, khi gã đã báo thấy Gauquean nhận được từ thành phố một nghìn sáu trăm nghìn euro cho bức tượng ngoài bệ binh, bức tượng có bộ mặt giống hệt ông .

Đã, gã nghĩ, nóg và khát ết phát ết chẳng phải gã lại đang trườn mình vào những cái vòng luẩn quẩn độc hại cả giấc mơ và chua chát về ông ta, giấc mơ âm u và hè mạt mà gã chỉ và một nhọc nhằn nhằm nhe vòng thoát ra?

Gã không nên quên đi cái ảo Gauquean đã lôi ra trong gã bao cơn bão cảm tử, cơn bão chẳng đáng gì hay sao?

Nhưng quá dễ chịu hẳn nhiên rồi, và chắc chắn gã sẽ làm như vậy - thờ không cho là lẽ ra gánh một trọng trách huyền bí tượng trưng nào đó trong sự hân hỉu của ông Desas đã ngắm ngàn cơn bão và sự ngây thơ của gã để có cả ăn cả ở trong khi gã, ông , thì..

Đao, bị lý tưởng, nhưng nghĩ đến việc để thờ bệ gã đã nặng trĩu ưu tư.

Gã lại thấy tấm hình đang báo động cả tay Gauquean nọ cùng cái răng sứt bộ mặt bé xíu, vẻ tự mãn, và gã thấy không chỗ cái vào đâu được là con người ta đã định xoáy cả gã một thứ gì đó ngang bằng những kẻ khác, bị bỏ vô ý thức để nhờ tất cả các ông Desas không có khả năng xí phần trong bất đi tiện giàu sang.

Gauquean, tay nghệ sĩ lãng nhách, công thành danh toại là bởi ông sống qua ngày đạn thẳng trong khổ khổ chứ không theo

lẽ vô thưởng vô phạt bên cạnh thợ trạng cả gã, và tâm trí họ
không bao giờ được mối quan hệ nhân quả này

Đã để tự do bé trên lưng gã.

Ý nghĩ này làm gã phát điên.

Và chẳng...

Gã cười méo mào, cảm thấy nụ cười gương gạo chảnh đồ mờ
không thể cả gã ra - sao gã khát thế không biết

Hơn nữa... có thể bị bệnh thật nhưng chính là thế và thế này
tả ánh chỗ bị hoàn hảo cả những sự thật không thể chứng minh:
tâm hồn bé nhỏ cả họ đang bấp bỡ bay lượn, không ở
chừng, thì lẽ ra tiến lấy nó để sáng tạo tác phẩm để hè cả
mình, bởi tuồng tạc một gã điên ông giống họ cho để ta đang
đang kìm nén đang bế nộ và venom nước

Phải, gã phát cuồng khi hình dung là Gauquelin, mặt đã chưa
gặp gã bao giờ để bị dụ dỗ, rằng những kẻ để đến bị để ở
dự đoán tin, sự yếu đuối u mê cả những người không cần thật
đồng cả cái then chốt cho cảm thức cả mình.

Gã đứng xe trước một cánh cổng mở toang, làm từ sắt rèn màu
đen trang trí bằng những đường vàng ché.

Vậy đây là nơi, gã tự nhủ hơi mù người ở Gauquelin ở, trong
căn nhà rộng thênh thang tường để xếp thô mộc được bảo nhả và
trám vẽ.

Mái ngỗ mở tinh, màu sơn trắng óng ánh ở cả ở và cả ra
vào, và khoảng sân rộng để một cái bàn và những ghế gỗ sáng
màu đỏ bóng một cái ô màu vàng.

Không thể đi đâu bằng chổi mần, ông trong một căn nhà như vậy mà khổ cho đời.

Gã muốn đi cùng Banta và con biể bao!

Ông công chỉ là một biể tượng bờ chi tiể mà gã cho là đi biể po ng nhĩa này chẳng bảo vệ cái gì cả: bên cạnh mỗi cây cột đi, cho đi hàng rào râm bụi, một khoảng trống để người ta bỏ qua một cách dễ dàng.

Gã xuống xe, không cãi lại.

Gã lách người qua biển hồng, đi nhanh vài bước đi vào để ăn hiên.

Đang ngẩn như tờ

Đã sao mà đoán được, với những căn nhà có ga ra khổng lồ, là ở đây có cái trong đây không?

Nơi đây hay mẹ anh ông, cứ thấy xe đi trước cửa là chổi chổi chủ nhà có mặt

Gã không xuống, đi vòng quanh nhà.

Phát ra, có một cánh cửa mà gã đi là mở vào bếp

Gã thản nhiên đi tay nắm.

Đúng, gã tự bảo, mình đang về nhà mình vậy.

Ông cả bước vào rồi lại một cách tự nhiên.

Đã sao gã cũng đứng lại, nghe ngóng.

Đi, an tâm, gã vớ lấy một chai nước khoáng để trên bàn bếp liền tra là nó vẫn chưa mở nắp tu cặn mặt đi nước chỉ hơi man mát.

Về uống, gã về đưa mẩu gan át toàn bộ căn bếp rộng rãi

cả Gaugean.

Gã ể ý thấy ngay một thiế bị kễ đ không thể xuất xứ từ cả hàng Manie vớ chẳng có gì hoa ệ đợ thể và ề đ làm gã tứ tổ cứ như Gaugean lại cho thêm một cách nã để là cho gã, ể , bệ gí bệ gí, bằng cách ể bệ cả một đ thủ cạnh tranh cao cấp hơn.

Nhưng gã cũng ể ành ể mà đnh giá - đ đg là một căn bệ đ và cả k hoa mỹ ể mớ gã ể chẳng bao giờ có thể nógìthìnở thiế đợ.

Mặ bệ bệ toàn bộ bằng cẩm thạch hồng, ể trê một chuỗi tử ến trắng dyê đng uổ cong thuô theo hình ôvan cả mặ đ.

ể trên, một ống thủy tinh, chấ là ống hút mù trông như treo bở bở trê không một cách màu nhiệm chỉ bằng vẻao nhấ cả nó

Nề bất bại gạch ành hung để cổ.

Nó k đo bóg báng ể trong căn phòng ngậ tràn ánh áng, chấ đ đợ mài đmài lại không biếbao nhiề à.

Đúg, căn bệ tuyệ thậ gã nghĩ mà tứ ể ể, làm ra để hằng ngày đ n nhậ một gia đh đg đ xún xí qanh nhữg mó hần nhừ - và gã tuổ đừ nghe đợ tiếng ể b bọ cả mó thịt xố trê cái bệ hoành tráng, bại nhà nghề tám bệ con, toàn bộ bằng gang tráng men trắng, áng ể đnh.

Ông, căn bệ ể có ể chưa qạ đg.

Mặ đ căn thạch rõ ràng pủ ể bị và, ngoài chai nướ cùg mấy q ả chuỗi bày trê đả ra, không ể gì kiế nguờ ta đán là có nguờ nấu nướg hoặ đg bấ trong căn phòng bở xà đnh

vé ni này .

Bị dụyê qua bờ rồi ảnh vào căn nhà.

Gã ý thứ ấ về về mền mại, nhẹ nhàng, cái tổ tươi mát và bắt kuất cả mình.

Không khí ở hà càng củng cố sự tự tin trong gã bờ mọ biể hiệ ở mỗ hồ thái quá ở rờn khổ.

Gã cảm nhậ trê ngợ, au lưng, chất cô tông gầ ở cả áo ở mi.

Ông ở ở tự hủ giừ mình chẳng còn ở nể nhé

Gã ở lại trướ ngưỡng cửa phòng khách, trông ra cửa bể ở phá ở cả ảnh vào.

Gã nhậ ra, rờn một, ở vang, một tiếng ro ro.

Vườn ở ở phá trướ, gã trông thấy một ghé pô toi và trê ở một người ăn ông bé bị, già nua, mà gã nhậ ra là Gauqean trong tấm ảnh.

Một má tì ở thành ở tay cả pô toi, người ăn ông ke kể ngáy.

Tay ông ta ở trê ở gan bàn tay ngở ở, về tin tưởng, bó mẽ.

Trê ở mỗ mở hé cả ông ta thỉnh thoảng lại nở ra một bong bóng nướ bọ mà hơi thổi theo thổi cho vờn.

Trông ông ta chẳng ở bích ấy là gì ở tự hủ ở gặp

Thiêng ở như thế trong ki mà...

Trong ki mà là m ao? gã tự về hồ bị áp chế bờ một niềm vui ở ở, ay sa.

Trong khi mà ở chỗ vắng ông ta, trong căn nhà không
bảo vệ thân nhân cả ông ta và bàn chân đang?

Vỗ cánh tay hệ thống

Gã thấy mình say nghĩ nhao nháy , rỗng.

Thế nào trong một ngăn là cả căn bếp miễn chê là (kể cả
ra đời, giả giảm âm) chẳng có một bộ đo thái thịt mà con kung
kiếp nhất thọc một nhát là chạm tim Gaugean ngay - xuyên qua
ở đây , thớ thịt, là mỡ rắn và để giống là mỡ bộ quả tim thỏ
bé tí để chắc chắn, thỉnh thoảng gã vẫn mua cả bà đào
Pumaire một con thuộc ổ thỏ bà ta nuôi trong những cái lồng chỉ
nhỏ hơn chúng một chút mà gã buộc phải, vì cái giá hữu nghị, tự
đoạt và bó buộc ông mọi việc làm gã ghét

Gã sẽ quay bước, để lấy con đo thả ra và đâm thẳng vào
ngực Gaugean.

Gã thấy bình thản, mạnh mẽ quả quyết làm sao, gã ném nấp
cảm giác này vào hoàn toàn làm sao!

Thế là sau đó

Để tiếp nối hệ thống và gã chờ

Gã là kẻ duy nhất biết các lý do mình có thể ngờ rằng cả ở
Gaugean thôi

Nhớ đến chiếc Nevada để trước nhà, gã ghì lại một tiếng
cường.

Để xe kình kung cả gã sẽ là tiếng chống lại gã ngay
nhưng khả năng khả dĩ là chưa có ai, trong khu phố giờ này yên ả
như thế này nó

Và dĩ nhiên.

Hiệp giờ già còn già nữa đâu.

Gã chăm chú nhìn Gaugean, từ ngưỡng cửa phòng khách gã nhìn người đàn ông lạ người theo cách vô thức.

Bàn tay ông ta thả lỏng, to bè póm, tin tưởng.

Những cảm giác nhói nhối âm râm thẳm mô tả.

Gã máy mó gãi.

Đã già, Ael Desas có thói quen chợp mắt trong căn phòng ở rợp mát cửa ngõ nhà ở Dara Sam và ông nằm trong ghế bành bằng gỗ cũng y như Gaugean trong cái ghế bành thấp póm, tin tưởng, không nhận ra những tội ác đang tưởng tượng quanh mình, chưa nhận ra những tội ác mà chính lý trí mình sẽ cấu thành trong thời khắc póm, tin tưởng.

Đã chui vào qua hai bàn tay bỗng dưng xâm xấp mồ hôi

Nếu ông sợ cả cha già, Alf, đã bị dục giấc ngủ cả Ael giấc trưa để phó mặc và tin tưởng, để đắm thọc ông, thì hôm nay ông ta, Alf, chắc vẫn còn ở ng, còn việc Ael mất mạng thì chẳng thay đổi gì trong số phận chế chóc cả Ael bởi ông đã tự kể về mình, Ael vài tuần sau vụ hạ sát Alf.

Ông ta, Alf nhớ lại, là một người già già không khang, chân tay già nghèo, bước chân cần thế trợ.

Đã có lúc nào ông ta chiêm ngấm giấc ngủ Ael từ ngưỡng cửa căn phòng ở rợp mát rợp mà nghĩ là ông, thả mình vào những giấc mộng ban trưa ỉ ỉ, mù tịt về những tội ác được mơ q anh mình không nhỉ?

Sif có cảm ghê cha Ryl thật tệ ấ mới muốn giết Ryl
ông cho xong thầy ấ những bàn tay ngửa ra ấ trê đầu hay có
từng cảm thấy trước Del một tình qyế luyế ấ biệ mà các
muu toan lườ gạt cũng chính Del ấ ấy không hề bại bỏ hai tâm
thể ấ mỗ qy ấ luyế và ớ b ấ, đờng ai nấy ấ rạch rồ tách
bạch trong trái tim và ớ ấnh cả Sif, thành ra tâm thể này không
bao giờ phá ấm tâm thể ấ?

Ryl không rõ tình cảm mà Sif, đờng ớ cả cha gã, đành cho
ông, gã không biế có đờng Sif ấ tìm cách biế thủ cả Del
không hay Del ấ ấ ấ ấ mà ấnh ninh như thế nhưng cớ chẳng
ấ gã bỗng ưu tư và nhớ lại hình ảnh cha ngủ trê ghế lế, và thế
là ấ gã ước nhờ ấnh ấp thế là con ớng ngáy lại chầm chích
gã và gã bắt đầu vặ vộ người hế co thủ lại thả bở mỗ, lúg
túg và cẩu kh và rồ bở

Gauquean không ớng ấ .

Kỉ tỉnh giấc, xoa vào nhau ấ tay không cò ngứa thớ và bị bỏ
mặ nế mà nô nớg, nhắm nhe tiếp tộ ngay công việ bở ớ
mang lại cho ông ta không biế bao nhiêu mà ấ kỉ nặng nhộ cấ
mình khổ ghế bở toi bở vấ nhưng màu b ấ in ấ nổi và kỉ,
ngườ ấ mấ ấ ấ và khô lạnh ấ, thấy Ryl Desas bắt ớng
thù lừ trước cả, ông ta có hiế cái chế cả mình, cái chế thăm
kố, không hiế nổi, ấ tự chế ra trong tâm trí ấ xa lạ lạ hay ông
ta sẽ tưởng mình kám phá một kuô mặ bạn hữu bất ngờ ông ta
cấnh hình bộ mặ thù ấ như một kuô mặ thân thiệ không?

Đấ hấ một buổi chiều, Ryl thần nghĩ trong một cảm giác
hoảng bấn, cha gã trôi ra khổ giấc trưa và con mọng mị cấ trái

hồi, ở nhà và buổi giá, dù mặt mũi bằng tay không còn tin tưởng nữa mà bán đi, bởi mình chỉ khổ cái ghế lể với sự mệt mỏi ạch cả người vạm vỡ và chắt nịch như ông, bước ra khỏi căn buồng mát rượi và ngỗng nhà tỉ mỉ mịch để đi về văn phòng Alf, một chỗ gỗ cách đi không bao xa, và có lẽ ông vẫn để ở trong mơ ý nghĩ mịt mùng những tàn tích còn lại cả một giấc mơ âm u, mơ hồ hề nhạt, trong đó người đồng sự toan tính bề thủ cả ông bằng cách để những cái há đến khai vớ cho việc xây dựng ngôi làng nghỉ dưỡng mà ông đã ngượng hiệ, có lẽ ông chưa rũ bỏ trong lúc bước về phía căn chõ của Alf, niềm tin dần dần được nâng đỡ một vài giấc mộng là đến châu Phi quanh ông chẳng có một điều nào khác ngoài việc lòng gặt ông, để họ có hướng về phía ông một khuôn mặt hữu hảo hay thân thiện, để trước ông họ có cảm thấy tình quý lý lẽ thợt thụt bởi hai tâm thế đó, bà bạn và lộ đi, không bao giờ trộn lẫn vào nhau mà gói ai nấy ở trong con tim và kéo cả họ

Để biết mình ban đầu đều ở trong khu nhà vào buổi chiều mà cha già, có lẽ bị cuốn băng để bởi niềm tin hảo huyền vào một giấc mơ phảng phất, để choảng Alf ngay trước căn chõ

Gã cũng biết mình là chàng tám chín tuổi và, số ba năm kể từ khi mẹ và gã đàn tụ với Ael ở Dara Sam, nỗi sợ duy nhất để khi có bất cứ sự kiện trong hạnh phúc cả gã, nỗi sợ một ngày, mà dù mẹ đảm bảo chuyện đó sẽ không xảy ra, phải quay về Pháp về căn nhà nhỏ nơi cứ chiều thứ Tư một thằng bé to xác chân thẳng tắp và nhũ nhụ như những thân ôi rừng tươi trẻ lại để tiến đạt sự quan tâm, tình yêu mến, tiếng cười cả mẹ và đi

tuột B ư vào ư vô giá trị cả năm năm tuổi ử chỉ bằng ư hiệ
đề đng yê cả nó

Đề gã kôg ao làm áng tởđ, trái lại...

Kôg nghĩ mà gã lại tiế một buớ trong phòng khách, hướng
vềá Gaugean.

Giờ thì gã nghe đợ hơi thở hào hể bị kị lại cả chính mình
mà tiếng ngáy ư ể cả người lạ như ử lại trong một vẻ ý nhị
đề hồn hậ, như kich ửđ lại, thớó mạnh đ

Đề gã kôg ao phân ỉnh đợ, đ là gã đ tham ợ tán
màn giớ cha và ửf hay mẹ đ ể lại ư việ cho gã cụ thể đ
nổi au đđ tưởng mình đ chứng kị toàn bộ vựiệ.

Nhưng vì ao chừ làm ao mẹ mô tả đợ chuyệ chính bà
cũng nghe kị, bởbà đđ cóm đđ

Đđ kôg cậ phải nhấn mặ cứ như gã vẫn cở ở đ hoặ
ể cả chưa bao giờ có mặ cũng thấy cha thề ác đề gì đ vớ
ửf rồi, trướ kị ôg ta ự đ đ táng ngay một cú vào giớ mặ
ôg ta.

Đel Desas là người kễ như vâm, đ tay to bè thô ráp, mang
vẻ tin tưởng và đđ ểng trong giấc ngủ kị bị bỏ bắg thậ ơng lại
qen đề kiể đ kị đ g cụ cần nấn những bại vậ lệ bất
kam, vác bao xi măng, và chỉđm ửf một cậ hạ đ ván ôg ta.

Nhưng có đđ Đđ đ trông thấy tám thân cao ngổg gậ gồ
cả người đng ư đ hực xuống trong cát bụi hay chỉ tưởng
tượng ra và mơ thấy cú nhảy giậ lự gậ như kô hài, mà ửf
dòng như đ thợ hiệ kị phải ỉ nh cũ?

Ông đâu gã thấy không a o chịu nổi nề không biế chuyện này.

Gã nhìn tay Gaugean, nhìn cái cẳng cổ nà nấ, bụng bảo ẹ là ế nó ông cảm nhận qua ngó cái các vòng ố kí quản đỡ chùng ấy thịt da nhẽ nhẽ nề gã có nảy ra ham muốn chẹt cổ tay la đnẽ.

Và gã chắt mẩn cha gã ỡ khi chắt cũng, như gã, koái trá tậ hưởng những cơn máu nóng bốc ề ề, choáng ngợp, ay ẽa, ông gã cũng chắt mẩn một ợ tự chủ nhấ tâm chú không phải cơn pấ n uất ấ thờ thứ ủa ki ông eo ề chiế xe hai cẳng ể gầ cẳng chồ và, ung dng, bình thần, như ỡ chợ ở rầ làng, hướng mấy bánh xe khổng lồ về phía người ỡf, về tám thân ốg ợ mê man bất tỉnh cả người đứng ợ và người bạn trong ông chưa từng ể n ộn tình thương mến với xu hướng biể thủ có gây thiệt hại, nề ông ta ỡ ỡ ủa thậ thì cũng không phải cho người bạn hay thậm chí ý niệm về tình bạn mà, chắt vậ, chỉ là cho một hình ảnh ông nghiệp đn thuận và trung tnh, một gương mặt vô bóg vnh.

Vả không thờ nhìn chần chặ vào Gaugean, ỡ ỡ giả lự bước qua ngưỡng cửa, một là nẽ ỡg lại bên cửa ra vào.

Gã lấy một tay bung miệng.

Gã lén lén nhảy gan bàn tay .

Gã thèn ợ cuồ ợ gào rồg, xô ra hàng tràng chử ỡ.

Gã làm thếnào ỡi ỡi ỡy?

Đi ỡi ỡi ra, ỡuồ ỡi rồi gã cũng hay chuyện?

Bà Ái Tô, bà Ái Tô già nhá đ nhá lại, bà Ái Tô đang yêu và hiểu cả mẹ làm sao mà biết và hiểu đợ đây?

Bà cả mẹ nữa, không ở đây thì bà biết chấ đợ gì về chuyện có mặt hay không trước căn chõ chiều hôn đ ngay b bình thản như đng vào làng mua bánh mì ăn xe qua ợ Sif?

C thể nào mẹ đ kể đợ nghe về tiếng đậ kậ đnh và gõ, như tiếng mấy con cô trù g to xác bị đậ bị cả hộp ợ đợ bánh xe hai cầ, và rồi đợ đợ mơ hoài mơ hỷ về nó đ nổi tưởng chính mình đ tai nghe mất thấy?

Mẹ hờ khả năng, già nhữ hên, mả vớ già một âm thanh như thế cũng như máu Sif đh lảng trong cát bụi lan đ tậ những piế đ đ tiê lất ân hiê, vĩ nh viễ nhuộm đ đ xỏ

Mẹ hờ đả năng, già tậ hủ

Nhưng bà cậ thậ không?

Gã gãi la gãi lạ, mà vẫ không bớng đ.

Gã có thể hình dng, mả mở thao ảo, mảnh ân trước căn chõ gỗ bậ tô, k oảnh hiê nhỏ lất đ trắng, và chiế xe màu xám to đng đng cả cha nghiế nát ợ Sif trong ợ tĩ nh mịch đ đ trĩ unặg cả một buổi chiều nóng rợ và trắng b, gã có thể hình dng đ n tậ chi tiế nhỏ nhất, thở hồng hộc vì đ đ và bàng hoàng, cảnh tượng trong đ các đ màu và âm thanh không bao giờ chao đng, nhưng cái màn bất biế ấy, gã cũng có khả năng thấy nó trong tâm trí từ nhữ g gó đ khác nhau, cứ như gã cùg đ cậ ở hiê nơi.

Và tùy ông gã biết cả cha là gì

Đã el pủ nhậ đ chủ tâm nghiề nát Sif, ông viện ấ trạng thái kh ững và con cả giậ hòg lý giải hành vi cuồng bạo, vụ tai nạn, một mợ kăng kăng mình ấ xe chỉ ể đi đo một vòng cho ại.

Đã biết không phải như thế

Gã vẫn luôn biết ấ đ trong ki mà cha gã chấ đ cố gắng bơ nó đ tự thuyết pọ rằng mình không muố ể lể theo cách đ mặt như thế người ờng ợ và người bạn trong ông chưa từng pa trộn...

Gã biết rằng ấ el ki ngồi vào ghế ki bậ công tá xe, ắm ể trả thù Sif và dng đợng con ấ pờng pờng bán hứg cả nỗi ấ giậ bằng cách nghiề ra tro gã ấ ông thõg thượ đờ ất, gã tuợng tậ ngang bằng và còn hơn cả là đ tự mình nghiề ngấn nó bỏ gã không cần, ể tự cứ rồi, tìm cách chỗ bay chỗ biết nói

Ông, nếu vậy, gã ấy niên tin đầu ra?

Phải chăng là vì có mặt trước căn chộ gã đ thấy chuyển động cả các bánh xe và hiểu ra rằng một ý chí cụ thể đ ội, mê cuồng, hướng chiếc xe nhằn đầu xác vào ể Sif?

Đã chạy ngang qua căn bệ

Gã đ ra bằng ố cả ầu, chạy ể tậ cổng, qăng mình vào trong xe.

Ấm má vào gai bờ rào, gã giậ mạnh ra.

Người buộg pịch xuống ghế chiế Nevada rồi gã mở tự cho

phần thấy hơi.

Gã núm đẩy, tì trán vào gối.

Gã rên khẽ

- Qan trọ gối, qan trọ gối, gã vào ào ào và nướ
nướ bọt các con nấc.

Đề qan trọ không nằm ở đâu?

Sợ gã lại để mình mê muội vì ý nghĩ vẩn đục cố ý là tìm biể
xem, cái buổi chiều khỉ khỉ nọ gã có ở đây không?

Đề qan trọ có ở đâu.

Giờ gã như thấy rằng bản thân này là ở chiến chỗ ở
bằng trong suy nghĩ cả gã chỉ ở làm gã nhằng ở đây là trong buồn
đau, và giấu biể khổ gã cái tiếng trầm âm ỉ cả ở trá và tội ác, cả
niềm vui ở đây là con ở bạn.

Đến ở đây, gã ở đây và, ở ngã tư ở đây rồi phải ở mau
chóng chạy cho xa khỏi nhà của Gaugean.

Sợ gã lại phải, ở tại thôi thôi, giống cha như họ

Trong chốn ở?

Gã lại thấy gương mặt thiếp ngủ cả Gaugean cùng ở tay bị
bỏ và chính mình ở ở trước ngưỡng cửa, và gã có thể
trông thấy bộ mặt mình bình tâm ở giả tạo và nhớ những ý nghĩ
mình mãi tuệ ở giả tạo khi gã tự hỏi ở ở ở trong ngăn ở
nào thứ vũ khí bé nhỏ nhất ra một ở là xong ở Gaugean -
gã, ở đây, với những khát vọng cảm thương, nhân hậu, ở ở ở
trên ngưỡng cửa phòng khách cả con người xa lạ và, ở ở ở
gương mặt ở ở ở thanh thản cả ở có văn hóa, ở ở ở cho

một hành động mà nhìn từ quan điểm cảm thương và nhân hậu thì không đáng ghét.

Họ gần gũi vào nhau.

Ông ai mong chờ gần cũng hung hãn và đê tiện như cha mình chứ và gần, gần, có quan hệ với Al Desasch?

Gã vốn là chuyên gia văn học Trung cổ và một thầy giáo lương thiện lắm.

Nội việc người ta nhún nhường bằng cách xây một ngôi nhà nghỉ dưỡng để làm gần gũi hơn và ngược lại.

Thế thì (bám chặt vào vô lăng, gần ý thức được là mình chạy xe quá nhanh và vô thức trên con đường vắng xuôi vào vùng thôn quê cách xa khu phố cả Gauquean) đều là để gần gũi cảm thấy mình phải tính toán?

Và sao gần lại phải ngăn Gauquean đứng ở chỗ ghế pô toi sau khi ông ta đã thu về dưới mắt để tay thoát cái không còn mong manh, không còn non nớt..

Đạo, Ruy và nghĩ và giật cạ bề ngoài vô lăng ở các ổ rẽ đều phải ở Gauquean là người mà tốt nhất là đứng bao giờ cho chuỗi ra khỏi giấc ngủ trưa, tâm trí vẫn ngập lặn trong những mộng mị trí trá không thể xua tan đi có lẽ tay vào mắt để là cha cả gần, đây, đây chứ với những giấc mơ tang tó được thiết lập rõ ràng và cuồng tín trong ông ta nơi tình bạn và sự căm giận, mối gần bó khăng khít với người khác và nhu cầu hủy hoại không ngừng hòa lẫn vào nhau.

Mà chẳng phải để đứng mắt làm con người đến ông để để khỏi trá để cổ thả g bé Dara làm, rồi, mới ban này thôi để nhìn rõ

giấc ngủ ông thả cả một kìa bầy ư?

Gã ấy, kìa, gã nghĩ mà ghê bự chính mình, kó than cho cây đũa bị tàn nát, gã nhớ cha mình đã bọc bạch ớ đũa đũa cảm dyên đứng trước bài vế thổ lộ, sau vài bữa ăn, là ế ăn kìa, hoặc trốn chạy lộ liễu tiếng kìa cả lũ gà mà mẹ vẫn cứ tiếu ầu nhà.

Gã chạy chận lại kìa vào trong làng, dừng xe trước một cửa hàng tạp hóa gã có quen ớ.

Một chiếc chuông nhỏ nhắn treo ở kìa gã giật cánh cửa kìa.

Mùi thịt lạnh, mùi bánh mì bánh ngọt nồng ớ vì nắng g nóng bày trong tủ lạnh làm gã thấy mình ốm meo.

Những tiếng cười đã hò reo huyên náo trên tivi xuyên qua tấm màn hình bằng ấy ni lông ngăn cản hàng vỡ kìa ảnh hoạt cả những người chủ hàng, và tiếng kìa ó càng chỗ gấu hơn kìa người phụ nữ vạch một khe giữ các ấy mảnh, dè có hé càng t càng tổ cho lũ ruồi kìa bay vào.

Đang hắng.

Người phụ nữ đứng ở đờ hơi ngoái về phía phòng ở ế vẫn theo điệu chữt chương trình.

Gã kìa, giọng kàn kàn, một lát thịt nguội và một bánh mì

B kìa lấy cả hai tay nhấc tảng thịt nguội bọc láng đũa xuống dĩa máy, cắt một lát rồi bỏ kìa cân, tay thuận thợ và tự tin và không rầy ráy, gã máy mó nghĩ thần, rồi rút kìa một ổ bánh mì nom ủ mềm trong hom giỏ to đũa dĩa, ờ nấ, rồi lại thả nó xuống lấy ra một cái khác.

Gã trông thấy cái nhìn bỡ ngỡ bà ta giương ra bắt chặp sự chính xác gọn ghẽ trong các động tác quen thuộc, cách bà ta vẫn đứng một tay về phía những thanh âm ồn ã phát ra từ tivi dù không một tiếng nào tròn vành rõ chữ cứ như thể bà ta có thể theo dõi tiến chương trình chỉ bằng các biểu thể cường độ của tiếng ồn và tiếng bập bể.

- Đồng ý, bà ta nói không nhìn gã.

Thốt nhiên gã thấy rõ ràng vì cái nước Pháp tỉnh lẻ gã biết đến chân tơ kẽ tóc này, ngón tay cứng kiết gã nghĩ, thứ bánh mì tội tệ ế ẻ ngang tầm bước chân, thứ thịt nguội bị ạt và ướp lạnh những ổ tay, như cả bà cụ này, cần hề thức ăn để tiêu bạc, bánh mì và những tờ giấy.

Những ổ tay này, gã tự nhủ đứng đứng trước sự dơ bẩn cả bánh mì có hình thoảng ở trên và yếm ở ngả nghiêng...

Đi đến giờ cả gã cũng qua đi

Nhưng vẫn đứng lại trong lòng gã về thương nhớ tiếc nuối nhỏ d, bao năm ròng ở tại Dara Sam hay, sau đó tại thủ đô trong khu Plateau, gã nhớ là không cảm thấy chút khó khăn nào khi những bàn tay bận vụ mình nhào trộn những động chạm với cả thịt thà lẫn những đồng xu.

Thật ra mà nói ở đây gã chưa bao giờ thấy ghê sợ trước bất luận thứ gì như thể niềm vui, sự an lạc, lòng biết ơn ở với nơi chốn đã bao bọc trong một lòng ánh sáng từ các động tác thông thường.

Thế mà đây, nơi chôn rau cắt rốn cả gã, thì...

Khi ra khỏi cửa hàng gã nghe tiếng các đôi bàn tay ni lông xào

xạc, tiếng chuông cễ lanh lảnh, rồi ợ yên ắng nặng nề ban trưa
bãi vầy gã còng lủ vớhoi nóg đẽ đẽ và kớo.

Và hè hai bên đường ề chậ hẹ các căn nhà xám xịt ề
đg im ỉm.

Gã leo ề xe.

Nhiệ đẽ trong xe lằm gã choáng nhẹ

Gã thấy trong ề nóg ung và mền nhũn nhưng kớ chịu thì
không hể, về tác đợng thì kớ giống cái b ể mà bợ trong hộp
ợ gã đẽ biể thành ki, ó ng ờai trê ân trườg, mặ gí bợ
xuống nề nhợ đợg, gã cảm nhậ nhữg bàn tay thậ trợg,
bợ ngóg, kiế hểi, cố nâng gã đẽ , ờ ấy gã đợ nách, rồi
ngang hông, chậ vậ và gã bợ mợ tự nhủ Mình có nặng ể ể
nhỉ rồi mớ hiể ra đẽ tay thon mảnh và hoảng hổ ề ề cả hiể
trườg, bà Pát.

Gã bà cố gắg giớ bà đẽ ể như xé ở bãi vai và gã thấy ái
ngại cho cả hai, như thế Pát bắg gắg giớ một kớ kớ ể
mà chẳng ề gì trong mớ qan hẹ cả họ chứg minh ề họ có
chia ể

B ể thắg bé đợg đẽ thắg đợn, cợ ại và ể ể nom như
đợg đẽ i đợg trả ại cợg bắg, tin tuợg vào cái ỷ cả mình ể
mớ kớ cảm thấy pải vội vàng pân búa.

Bợ chạm ánh mắ thắg bé Dara ể.

Thắg bắg gã đẽ trong vắg đợg, ạnh te, hểg.

Nó kớ chạm vào yế hà như ám chỉ, chắ thế nó vể cồ rất
đẽ.

- 6 muốn tống tá không cho Pat hỏi lại

Và mặt dẻ cái nóg trong ề u nung ố ố mớ gã không thể
biết đh xác, trước khi nó chùng ra, những ờ nào ể vượt qua
mở gã bám bở vào một ể từ rổ rấn, hung hăng, nhằm giải
oan hoàn toàn cho mấy cậu bé

Đi nhìn bố rổ và ề chòng cả Pat chỉ a chòng chọ vào má
và thái dương bẻmáu cả ờ .

Đó là một pun ể nó khá trẻ thoải mái mà gã vẫn luôn ăn ý

Nhưng giờ thì bà nhìn gã ngờ vợ trong chú hải hùng còn ể lại
và ờ có cảm giác gã càng nó thì ờ bào chữa hoảng hốt bạn cả
gã cho ba cậu con trai càng bắt ờ cho gã và cả cho chúng, gã có
cảm giác Pat bắt ề ểnh hơi thấy giỡn tất cả bọn họ một mớ
đồng ể a vợ về không tài nào hiểu nổi, hoặc, tệ hơn, một phản
ứng kì ể như ờ ở gã, ờ , trước những họ ểnh mà gã ờ là ể
trả thù

Đó đã ể ể ể, ngay trong ờg, việc ể ờ xảy ra.

Ờ thật gã chịu koi phá mớ ban này, trên bãi xe cả hàng
Maniê, gã ể không công nhận.

Vì thế gã quyết chí nó ể bằng cách ờ kỗ bọn trẻ toàn bộ
trách nhiệm ể ể ra ờg ể.

Ờ chúng mớ là người gây ờ với mình, gã nghĩ, bở ngó tay
gã ể ể ể ể hơi ám ở cổ thằng bé Dara Sam - thế mà ể
gã nó với Pa t lại trái ngược, vì ngược ngược, vì tử nhạ phải
mang ểng vận nhân.

Su ể , trong văn phòng Pa t, gã vẫn một mớ bọn trẻ ể gã

ra đất bở gãi đã vỡ và chuâm cả hĩa vỡ chũg.

Si bẻ , ai bẻ gãi nghĩ , mình có làm gì ai đâu, và mạch máu nệ ùng ợ trong cái ề ố bùng bùng cả gãi cò vai thì làm gãi đều như bá bở.

- Nhưng ao các em lại làm thế ợ ể nó gì với các em mớ đợ Pat vẽ hồ ngơ ngác.

Gãi im bẻ

B gãi hỏ

Gãi tiếp cầm bẻ.

Kí gãi lại cát tiếng, thì ể kảng ỉnh bở trẻ ỉnh gãi là đg, bở gãi phát ngơ là kông thể ha thứ

B trẻ ki đợ hỏ kông nỏgì

Kông ai nhấ ể chuyê thậ Bý Desas ể ao bở vào thằg bở Dara Sam.

Trong câu chuyê chỉ cò lại piê bản Bý nẻn ra một bẻ thậ mạ và gây nẻ một pản ứg bạo tàn.

Pat kuyê Bý vềghỉ đg bẻh.

Trườg hợ cả gãi đợ ể m ra bàn bạc ở trườg và câu chữ B mọ ến kố kẻ gãi kông bao giờ biế ở ầu ra, đợ xem xẻn hủ là câu ằng nhợ gãi ể nỏv bở trẻ

A ể nhớ ra cha Bý Desas hai mươi ăm năm về trướ, ể ỉnhợ và hạ át nguồ đg ợ màu.

Hội đờng k lậ d vậ qyế ỉnh đh chỉ công tác ể vớ Bý .

* * *

Gã thở hấp như vì cơn choáng cả một cú.

Gã có thể hôn nay, à ừ tiê, nhớ lại thờ ừ đẽ gã có thể nhớ lại mùi nhự đờng và cảm giác cả các ngón tay ể chặ kí qản thằg bệnhung nổi đừu xưa cũ cũng thờ đẽ .

Hừ đẽ phán quyết cả hội đờng, gã ểg một thắg rờg tại căn hộ ku Plateau.

Đn hộ xinh xắ ba pòg trong ku chung cư mớ nằm ven một đĩ ộ rợ bóg pượg vĩ đẽ gã ề ề đẽ đẽ chỗ nhìn nó ngừ ngục cằm hậ.

Gã chỉ ra kỏ đẽ ể đũa con đẽ đợ và đẽ chợ cằng gằ nhà cằng tốt, đnh ninh thiê hạ ai cũng hay biế ợ ô đnh, lổ bịch cả gã.

Đắg pải từ đẽ gã tự nhủ gã cũng mớ nằy đnh ác cằm vớ đẽ con ạo, ác cằm kỏg bao giờ thú nhậ và giả thiế về nó ể bị gã quyết ểg đẽ

* * *

Gã kỏđng xe, chạy ể đẽ ể ể đũa kỏđng.

Gã đẽ lại trê một con đờng ể đẽ chạy giỡ hai vạt ngô và, kỏg xuốg xe, bắ đẽ ngổ ngắu bánh mì và thịt nguội, ề lượ ngoạm hếbê này ể bê ề.

Mặ đẽ thịt nguội nhậ nhể và ểng nướ cò bánh mì thì mền ợ, chúg vắ ngon ể nổi gã gằ như rung rung nướ mắ

Nhưng tại ạo, tại ạo gã chưa bao giờ có thể cảm thấy vớ Djbril tình yê hiế nhiê, mắnh lể hân hoan và hắnh đ ệ mà các ôg bắđác, tuồg như ề thệc cảm thấy đẽ đẽ con hộ

Gã bẻ nào cũng cố yêú lấy con mình, và những nỗ lực trước đợ kuất áp đợú thiệú chí và khoảng thờú gian hạn hẹp ở bên thắúg bé bị ột trầú vào những tuầú ểú đi ềú thềú gã bị giam lỏng trong căn hộ.

Khi ấy gã muốú lãnh mình k ỏ hể thấy mộú thứ trầú đợú thế mà Djbril cứ chườúng mắú ở đợú triềú miềú ở đợú chắúg kắú ợú sy tàn cả đợú , ợú hủú hoại cả gã, ợú tàn phá công cuộc đợú thờú hiệú đợú trầú thành mộú nguồú khắú và đợú mắú yêú.

Đợú thắúg bé mớú có hai tuổú ểú k ồú làm tồú huốúg xêú xch mắú may.

Thiềú thầú bé nhỏ đợú đầú biếú thành ểú canh giữ góúg ghiếú và đợú vị thầú phán câúm đợú, ranh ma, cho cúnắú cả gã.

Đợú vo trồú mảnh giấúy gổú giảm bôúg đắúg ra ầu.

Gã nuốú miếúg bắúnh cuốú cùúg.

Đợú ra k ỏ xe và lại tiểú tiệú cạnh mộú hàng ngồú

Nghe tiếúg vổú cáúnh trầú đợú, tiếúg ắú lượú nhẹ nhàng của đợúg vũ và lườúg kínắúg trong thắúnh k ồúg, gã nguớú mắú đợú nhìn.

Nhưú theo mộú đầú hiệú thắú thuậú, con ồú mớú ầú ào xuốúg gã.

Gã đợúg hai tay ểú che đợú.

Ồn ồú mớú vồú đợúg trướú ki ờúg pắúi gã.

Nóú ểú mộú tiếúg đợúc nhất đợú giặú đợú

Đợú bắú nhào vào trong xe, chạy giặú lầú rồú k ỏ con đờúg ắú, từ đợú quay lại trặú đờúg chắúnh.

Đầú thấy ắú đợúg, bắú đợú xong, về nhà gặú đầúnta, thế mà gã

lại cố tình đi theo hướng ngược lại, lạnh đời người vì hoảng hốt và ê chề

Gã thoáng có ý nghĩ con chim hắt muối ám chỉ cụ thể rằng gã phải mau mau chóng chóng về nhà ông lại gạt phăng nó đi trong thâm tâm một mặt nhìn nhin là, ngược lại, con chim đó mới là kẻ muốn cầm gã lại thôi

Gã cảm thấy mạch máu nổi thành thịch hai bên thái dương.

- Cầm giầu, cầm giầu hả bà, gã lù lù.

Đi chẳng lẽ bây giờ gã không, theo nghĩ a nào đi xử lý đúng độ yêu hơn ban sáng sao?

Đi đi chẳng lẽ nàng không, từ vị trí tổ cao đứng đứng và có khả năng tung về phía gã bất thần công từ một con chim tuân phục chính nghĩ a cả nàng, chẳng lẽ nàng không hiểu được?

Ông như thế không bao giờ còn thấy là mấy từ lý và thô bạo mà nó máu thịt gã mới bật ra, cũng như thế không còn làm mỗi cho kẻ nào là có một không hai, nhợt nhạt, bất lực, an ủi gã thế không có làm nàng, bà, mẹ đến bằng những từ ngữ huyếch hoặc, sắc sảo nữa, bởi cũng y như thế những từ ngữ gã nói trong căn hộ khu Phố teau chẳng tìm cách chạm đến bất kỳ sự thật nào mà chỉ nhằm là bà ông Pháp cùng gã, rồi theo rủ ro (hồi đi gã không ăn tấn về nó gã như là thầy là sự bại cả nàng, sự đổ những tham vọng chính đáng nhất cả nàng.

Gã nhớ lại những bộ thuyết pháp ngạo ngạo gã đã biết cách khoác lên giọng nói mình, kể sau một tháng lũ thủ bên Djibril, anh nỗ lực vớ một kẻ qàng qạc ngậm ngừ.

Ngay cả buổi tối khi bà về nhà, gã cũng chỉ nói qua loa

tất về nhà

Kể đó, ông, bà và cháu hớn hớn đi dạo chơi con, nàng
trông tiếp thằng bé như thể cuộc cũng giải phóng cho cả hai
cả hai đều biết rằng ao già cũng chẳng có việc gì mà làm, và nàng
chăm chú cho thằng bé chu đáo để nó có thể giả bộ
chẳng có chuyện gì xảy ra hoàn cảnh không thuận lợi

Gã thấy nhọc nhằn

Gã ra chống cùi tay lên ban công, ngó màn cửa buông xuống
trên con phố yên bình.

Những chiếc xe ô tô màu xám hoặc đen tuyền chở về nhà
những nhân viên ngoại giao, những danh chủ gặp vài người giúp
việc cũng trên đường về nhà, cuống bộ, tay xách nách mang, và
những người tiếm địa không phải trong vẻ bề rề cả lễ qệ mà lướt
bay trên vỉa hè cùng cách ăn nta vẫn còn có vẻ như không chạm đất
mà đi trên mây một cách nhất cho đến vũ trụ cả mình.

Họ ngồi ở đây ăn các món ăn đã nấu và vì để
trẻ em đi đi ngủ tiếng đi phát thanh cùng cái vẻ làm như
muốn nghe tin tức cho nên họ phải nỗ lực gì

Thằng hoặc gã đàn ông đó, tên là - cái tên nhỏ nhắn, mái
tó cắt ngắn, nếp nhăn trên trán cả hộp sọ về tạo nên khuôn
thai trong các cử chỉ với đôi tay nhẹ và thuôn dài, khi bị nghi ngờ
bằng thẳng góc với cổ tay khiến trông như là sự thanh tú thái quá để
bằng gây gổ và vẻ nghiêm nghị, tự lực cho toàn cả nàng.

Một con ông già yêu thương ào lên nhậ chìm gã.

Thế nhưng gã thấy chán nản và trên uất quá mức, không thể
bộc lộ ra bất cứ điều gì

Để gã cũng trách nàng, một cách ám muội, để chờ theo mình về nhà hôm nay và những hình ảnh ngổn ngang gã không còn biết nữa, vẫn đợi trong cái môi trường để bại bở.

Để thể là, một cách ám muội, gã để tiếp vì ganh ghét với nàng.

Thời gian để cách ly, từ còn đợi cho là chỉ đang nghỉ dưỡng bệnh, gã ỉn đét nghe những chuyện về vĩnh nàng cho là nhà để với gã về người này người họ đồng nghiệp họ trở rồi gã ỉn thở cứ để lúc để là bỏ ra khỏi phòng, chặn ngang ở nàng, bằng sự tránh né chẳng khác nào và cho nàng một cái vào miệng.

Đang phải gã bở là để đánh để một cử chỉ như thế nào?

Ông, khi gã nhận được thông báo về phán quyết dành cho mình, đuổi khỏi trường và cấm dạy họ, về đến ái ngon ngọt cả ở nỗ trở lại với gã và ra sự bực vụ sự bất chính, trái tim gian để bị nạnh và khổ ải gã.

Gã thuyết phục nàng rằng chỉ ở Pháp mới có tương lai cho họ và nàng may mắn đến mức nhờ ông, ông ông.

Để việc nàng để làm gì ở để không thành vấn đề gã để bấn cho nàng một chân dạy ở trường phổ thông cơ sở hoặc phổ thông trung học.

Để chẳng để u gì để chắt chắt hơn thế ông những mối hoài nghi càng đến hàng trước lượng tâm gã thì âm để giọng gã càng hùng hồn để nổi, và ỉn, bản tính trung thực, không hề ngờ vực, có để bở gã bị biến thành chàng thanh niên mang khuôn mặt hồ hởi ỉn tình và rảnh rỗi với một bộ tóc vàng-trắng vẫn rủ xuống trán, và bay trước một hơi thở hay một cú vẩy cổ gợn ghê và nếu có biết

những bộ mặt khó bề che giấu sự gian trá và với chúng hầu như chẳng cảnh giác thì Anta lại không thể nhận ra khuôn mặt đã ăn đồ râm nắng, cỡ mõm ẩn trong veo nhạt màu để không thể nào ngó lại giấu đồ gì trong đó.

Họ đến nhiều ngày thăm viếng một lượt thân bằng gia quyến để cả Anta.

Đã đã đến lại trên ngưỡng cửa căn hộ có tường màu xanh bị nơi gã gã là để tiêu, cách đó mấy năm, ông cậu và bà mợ đã nuôi dưỡng Anta.

Gã đã vội cạy cửa vào nhà, một con chó ở gì đó nhưng sự thật là gã không thể tính chuyện chịu đựng cái nhìn của hai cụ già, không phải gã sợ bộ mặt để trá cả mình bị bó trề mà sợ sẽ tự mình phản bội mình và sợ trong căn phòng nhơ nhàng xanh, bên cạnh Anta thế nào cũng sẽ nhá mắt một cách hãnh diện, tin tưởng và quả quyết tất cả những điều tốt đẹp đang ở họ tại Pháp sẽ bị cảm ỉn mà buông xuôi tất cả và thú nhận rằng: Ông người ta sẽ không cho em một chân giò viêt ở đâu, cuối cùng cũng sẽ cho nàng hay về quê ngày xưa để bặt đi chuyện gì và để chế như thế nào, và có sao bộ trẻ lại về gã ra đất, gã, Đ, bỏ Anta, không tin vào giả thiết gã máng chữ họ sinh như người ta vẫn ngỡ phải nghĩ rằng chúng đã hỗn hào theo cách này hoặc cách khác.

Gã đã đến lại để không dám vượt qua ngưỡng cửa căn hộ.

Gã không trở lại để gã chỉ không bước vào.

Gã đành lòng bảo vệ lợi ích cả mình bằng cách che giấu thật cả thế mòng guy cơ trở thành thợ.

* * *

Ấy ỉn vì một con mệ mỗi bắt thả, gã rờ đờng cái đĩ ầu vào một vạt trồng toàn cây dơng.

Gã ỉ lại trê một con đờ g cỏ mọ rận rạp nơi hàng dơng cuốccùng nhường chỗ cho một cánh rờng.

Trong xe nóg ể ợ gã cớhểủ đờợ.

Thịt nguội và bánh mừu ểặg ể bao tửgã.

Gã xuống xe và ỉn mình ra cỏ

Đất mát ạnh, ợ mùbờ.

Gã kển trò, chểh choáng vớhân hoan.

Gã nằn ngể ra, tay bắ tréo trê ể và, hướg về pắ mắ trờ ỉm ỉn mắ ngắn nhữg thân gổ màu trắng và ểm ắ bạc ếp ắnh cả rờng dơng nhuốn màu ểgiể hai hàng mớ.

Kỏg cả ầu mà, ểnta.

Ển ể nó chỉ là một vể ển giể các vể kắc, cao tể tắp pắ trê gã giể bằ trờ đợ đĩ màu ể, rồi gã nghe thấy và nhậ ra tiếng ể kiể kớch, bạo ể cả nộ và hiể ra, kớ thấy nó bở nhào vớpá mình, ể nỏcũng nhậ ra gã.

Gã bắp bằg một cúnhắy .

Gã bở nhào vào trong xe, ể cả ặ đợ ắ con chim ể ểpxuống trầ xe.

Gã nghe thấy tiếng ể tổ cả mớg chân trê nằ kớ bại.

Gã ợt ngọt kớợng xe ểặ.

Ồn chim ể vớ ể, gã thấy nó ể xuống lũng chờng một cây dơng.

Từ mặt nghiêng, nó qan át gã, nghiêng ngã và thả thòng, bằng con mắt về vệ, hung ác.

Gã qay xe chạy xa khỏi con đường, phóng hế tố ự trong khả năng cả mình.

Cả thẵng, nóg bứ ằm gã choáng váng.

Lệ bây giờ gã có ử nào, gã tự hỏi lệ gã có thể ra khỏi xe mà không bị con chim hậ thù la ráo riể bắt gã trả giá cho các ai lần xưa cũ?

Và chuyệ ấ thế nào nế gã không ngộ ra, đh xác là vào ngày hôn nay , những ỗi lần ấ qay?

On chim ử lệ có xuất hiệ, lệ nó có xuất ử ử ử?

Thậ bất công qá, gã tự hủ trào nước mắt

Kĩ gã ấ trướ ngõ trường nhỏ họ ỉnh ẩng ra khỏi các phòng họ ể nằn hể ể ể

ầ lượ t tòng cánh cẻ bậ mở ra ần và, như thể vậ ể ể ể vào cẻ ể ể y nó mở ra, ử trẻ tá ra bạng choạng, hơi nhớ nhác, và háp háy mắ trong ráng chiều vàng ợt.

Bỏ ra khỏi xe, lế nhò ể trờ

Tạm an tâm, gã tiế ại gầ hàng rào.

Giữ tất cả bộ trẻ có vể từ xa, giống nhau ấ hoa mắ ấ mứ chỉ cò tạo thành kố cẻ cùng một cá thể thậ ử nhân ể, gã nhậ ra ử a con cẻ mình h, mặ ử nó y chang những ử khác vớ mái tóc màu hạt ử áo bông ử ử ử giày thể thao - ử bé ử giữ cả rừg trẻ con, ầ con gã, và gã nhậ ra nó

Gã cất tiếng gọ

- Djbril

Đang giữ để chạy thẳng bé không lại và cái miệng đang ngoác ra cuồn cuộn ngay lại.

Và Rudy trông thấy trong đầu để và ngược ngược nổi bóng làm chếnh chếnh các nếp trên gương mặt linh động, căng thẳng cả con trai lúc nó nhìn ra gần phía sau hàng rào và một hy vọng để không phải là giọng bắt đầu để

Đã giờ tay để, vội vã về phía thằng bé

Ông lúc gần đến xe bà trở và ông tai nghe, vượt lên trên tiếng huýt sáo trên sân trường, một ông thầy cô trẻ tuổi.

Djbril nhìn gần gần.

Nó quay ngoắt trong một ánh sáng và tiếp tục chạy.

Đã lại gọi nó nhưng thằng bé không quan tâm đến gần hơn là một kẻ lạ mặt trông thấy sau hàng rào.

Nó chơi, lúc này, mãi phía cuối sân, một trò chơi bóng mà Djbril không biết

Đang phải là gần đây, chính ra, biết hết các trò chơi cả con sao?

Đã nghĩ mình có thể như ông bố nào cũng sẽ làm thế vào trong sân, câu hỏi để đặt chỗ con trai, nắm lấy tay nó rồi cứ thế đi xe đạp ra xe.

Nhưng, ngoài việc Djbril sẽ là khó mà gần thì bằng giá nào cũng muốn tránh việc để gần chỗ khoảng không trống trải cả sân trường.

Nếu con chim đi xuất hiện, trở lại và buồn thảm, gần sẽ nó vào

đầu?

Gã quay lại ngồi sau vô lăng chiếc Nevada.

Gã thấy xe ca đã đỗ họ inh ồ ồ và lũ trẻ xếp hàng rồng rắn trong sân chuẩn bị leo lên.

Lũ Djibril ra khỏi sân, bỏ leo khỏi xe và chạy bổ về phía xe ca.

- Ại ấi , Djibril gã gộp bả g giọng và hồ hởi và hồ thố. Hôm nay bố cháu sẽ đưa cháu về gã nỗ lực lại về phía người phụ nữ phụ trách trông bọn trẻ trong xe mà chắc là gã có biết gã nghĩ, ít nhất đã từng trông thấy - nhưng đây không phải là để tìm gã ở trường của Djibril sao?

Thằng bé tách khỏi nhóm, đi cúi gằm, và đi theo Djibril như đang xấu hổ, tung tung một cách giả tạo, không thẹn nhèn ngang lệ d.

Nó giờ hai tay túm chặt quai cặp sách ngang trên nách, và Djibril nhận thấy là tay nó run.

Gã đi ẵm choàng tay lên vai Djibril trong một cử chỉ gã chưa từng có thờ ơ và trước khi làm phải đi đi, một cách bí ẩn ao cho có vẻ càng tự nhiên càng tốt thì cái nhìn xé cả gã thu được hình ảnh một khối màu nâu bết cạnh những cây dương hè trồng d và hè

Gã thật ngạc nhiên.

Gã nhận ra ở đó má con chim đang đi đi kia, trên ngọn cây , bình thản, chờ

Chờ người, gã quên cả tên gọi Djibril và hai cánh tay gã vẫn

thống ra vụng về hai bên mạng sườn.

Gã ráng cố để chỗ đó

Gã lao vào trong còng một tiếng rên rỉ

Em còn muốn gì em còn muốn gì anh nữa đây?

Đấy bé eo là đây ầu, và ở cả theo lẽ thô bạo để cân nhắc càng.

- Sao bố lại đi con? nó hỏi và bị hiểu là nó đang chờ nó ở đây.

Gã không trả lời ngay.

Qua cửa kính gã nhìn con chim nhỏ, không chắc là nó đã trông thấy gã.

Hàng gã lại bị nhức

Gã khẽ đi động nhẹ nhàng để không đánh thức sự chú ý cả con chim có lẽ đã học được cách nhận ra tiếng oàng oạc để biệt cả chiế Nevada.

Khi ngỗng trưởng đã khuất khổ tận mà gã quay ba phần tư ngược lại con, lái xe bằng tay trái.

Kuôn mặt gã béc hâu lại vì bồn chồn và ngờ ngác.

Khi đi trông nó giống Santa như một nàng tháo bỏ tấm mặt nạ đang dùng và phơi bày thế nàng cảm thấy trước cả sự ỷ lại cuộc sống Pháp cả họ nghĩ rằng tâm trạng bồn chồn và ngờ ngác, để nỗi gã thoáng bối bối với con và lại thấy hồi sinh những cảm xúc xưa cũ và mờ mịt chong lại thảng bực như thể nó chưa bao giờ có mặt đời nào khác ngoài việc bán xé bố nó những cảm xúc để khai mở trong gã khi, bị đối khổ trường trung học, gã trải qua một tháng

ròng anh, nuốt tiếu và nhọc nhằn bên cạnh Djbril

Đấy giờ gã thấy như là, bất luận gã làm gì con cũng vẫn hờ trách mình hoặc mình bất kiếp

- Hôm nay bố muốn đi con, thế thì gã lấy giọng ế thương nhất.

- Thế còn mẹ hả? Chỉ còn thiếu nước là thôi.

- Sao, mẹ sao?

- Mẹ ổn chứ?

- À trong nhieu, trong nhieu rồi.

Vẫn còn vương chút cảnh giác, ông mẹ thẳng băng ra.

Đấy quay hẳn lại về phía con đường giấu mặt mình đi

Gã biết gì về Santa ở đây chứ?

- Mình sẽ về nhà bà, gã thông báo, con có thể ở lại ngủ thôi. Sau rồi con không gặp bà mà, nhỡ thì?

Djbril lâu nhàu.

Đấy hiểu, cổ họng thổ nhieu tã nghẹn, rằng thằng bé nhẹ người vì câu trả lời của Đấy về Santa để mở những chuyện còn lại, người ta cảm gích hình cái thân nó với nó chẳng hề rợn gì

- Mẹ à, có chắc không đấy? Thằng bé gặp hồ

Đấy gật đầu không nhìn nó

Qua gương chiếu hậu gã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn màu nâu xnh, đã mất đến đây, cái mũi bị vỡ hai cánh phẳng phẳng như mũi bò cái to, cái miệng ồm ồm, gã nhận ra tất cả điều đó và tự nhủ con mình, Djbril, đây mà và cho đi trong gã từ trước bố vẫn không làm ngân lên vang vọng nào, cho đi trong gã nó tuột trở gã thần nghĩ,

như một hòn đá rơi từ xuống bùn, gã bắt đầu thấy thấp thoáng, bắt đầu đổ đờ cả sự ngây thơ lẫn bản tính cả thằng bé mà trở về một sự tự và định hình để không làm qan ết được và nơi nó ngự trị cả một thế giới thần kỳ, bí mật mà được không ở một phía nào.

Ý nghĩ ảnh hưởng đến cả Djbril không gổ gợ vào việc ể tội bố nó đây chứ hay là cơ

Đạo đức cái bản án chế ngự đời mà gã như thấy thằng bé hai tuổi có cái nhìn hà khắc đang chốg lại mình hồi còn bị bắt riết, bị nhốt!

Nhưng để bé gã trông thấy trong gương chiếu hậu chỉ là một cậu học trò trầm tư, tạm thời đứng ững, đứng ững những mộng mơ con trẻ qua tâm trí cách xa ể ể những mối bận lòng cả được - đã con trai gã, Djbril, và nó mới bảy tuổi.

- Này, con có không?

Gã nghe chính mình mà phát ngượng: giọng gã vỡn ra.

Như Santa vẫn làm, Djbril bắt đầu gian cân nhấc câu trả lời

Không phải, được hình dung, để định giá nó thực sự thích cái gì hơn mà để gắng làm sao không cung cấp ể mối nào cho một hiểu biết khả dĩ người ta ể tạo ể về nó cứ như tất cả những ể nó nở ra ể gic ể bị gi ể am bằng chúng ể tội.

Sao chúng ta lại ra nông nỗi này?

Mình là bại đến ông gì ể ể nỗi koi ể trong hai mẹ con một sự chùng cựa?

Đán chừng, gã không nhấc lại câu hỏi còn Djbril vẫn nh

thinh.

Mẹ nói lại, nặng trĩu.

Mẹ cảm thấy có một bóng tút giữ hai cha con.

Gã phải nói gì đây?

Ông nói với các cô gái con trai bảy tuổi cả họ

Đã lâu, lâu quá rồi, gã mới ở một mình với nó

Cả phải trò chuyện không?

Ông nói với các cô gái thấy cả thiếu không?

- Ừ này , trong sân trường con chơi gì đây?

- Chơi gì chẳng biết há lại sau vài giây .

- Ừ thì khi con chơi bóng ấy . T. rồi , ông biết

Mất đi rồi lén lén từ góc này sang góc kia cả ô tô d. d. hoang mang.

Miệng nói như thế

Nó bắn khoăn mẹ thì gần gũi trong sự tò mò ột ngọt, bắt thường cả mình là gì đây mà, và, bởi mẹ thì đã nằm ngoài tầm cả nó cả lựa chọn chi tiết nào, cả hướng sự nghi ngờ về phía nào đây mà.

- Đó là một trò chơi thật dễ dàng nhưng lại rất nhí

- Nhưng cả phải làm như thế nào? Trò chơi là gì?

Mẹ cố gắng khoác cho giọng mình một vẻ nhàn nhàn an.

Gã như người dễ nhện một nụ cười trong gương chiếu hậu.

Nhưng giờ thì chẳng còn ai nữa.

Nó nổi một trí tuệ ở một khả năng ờng não.

- Ờn biế ầu đợ lậ vớ ệ ấy! Djbril như gào ầ. Ờ là một trò chơi, thế ờ

- Đợ rồi, ờng ao ầu. Dừo thì con cũng chơi vui mà nh?

Thằng bé áp úg cái gì đ cụt ngữ và ờng thể hiể đợ, vẫ chưa ngu ờ hả.

Giờ thì Ờ thấy ở nó một vẻ gầ như xuấ ngổ, k iể gầ ểm buồn bợ.

Ờo thằng bé ờng có khả năng hiể là bố nó chỉ tìm cách tiế cậ nớ nh?

Ờo nậi ờng, tậ nớ nớ bợ chúnào theo hướng ờ

Và cái trí tuệ ể bé mà Ờ , có ể d chiế cộ vẫ gầ vớ nó cò tồn tại ờng, cờng tồn tại thậ ờng?

Hay là, t đợ kuyể kớ ở ngõ trường ầng mà Ruợ , tợ ầu thẳm, vẫ chẳng coi ra gì ời ngữ giáo viê có nhữg bộ mặ trong mấ gầ thậ là thiể cậ, cò ở nhà thì bị k hãm bợ bầ ờng khí buồn bã, oán hậ và bòn chòn ngữ trị, nó ể cò cộ và cầ cỗi đ cái trí tuệ mà thiể nó thì Djbril con trai gầ, chỉ cò là một thằng bé như bao đ trẻ chẳng mấ thú vị kác?

Ờng cầ chú ờ tời tệ nào cho ử trẻ con tàn thườg, gầ cũng ờng thấy có lý d hay thậ chí khả năng đ biệ nào ể qý mế chúg.

Một hấ hầ ầ não cay ểg nửtoác trong gầ.

Gầ ờng yê đợ con mình bắt ể nguờ nớ ngả nớ nghiêg, bắt ể nớ hay mế, vậ thì gầ ầu yê thườg gìnó

Gã cần để những lý do để xác định - tình bạn tử mà như thế
ư?

Gã chưa từng nghe nỗi tình cảm để bạn thuộc vào những bản
chất mà để con có hoặc không.

Gã lại nhìn nó trong gương chiếu hậu, gã nhìn nó để biết, để
để chú tâm để cảm thấy run rẩy trong lòng bóng dáng cả một
xáo trộn để trung.

Ông trai gã ấy, Djibril, và gã nhận ra nó giữa tất cả những trẻ
khác.

Do thói quen chăng?

Trái tim gã chỉ còn là một khu vực để bị bỏ và mọi thứ chìm
ngập xuống giữa những tiếng ồn ào vội vã.

Mẹ ông trong một căn chõ hình chữ phương bé xíu, mái thấp để
tên trên trần của cả một thị trấn (*), trong một khu phố nhỏ.

Khi còn gầy về Pháp ngay sau cái chế độ của bà trở lại
ông trong ngõ nhà cũ cả họ giữa vùng nông thôn, và ông phải
vào họ nội trước khi gặp hai gã nhà nhất.

Gã họ đi họ ở Bordeaux (gã còn nhớ về thảo nào bắt gặp cả
những con phố ám ảnh, cả khu họ xa ven để bị thối giữa
những thị trấn buồn thảm) và ngõ nhà cũ lại trở lại vẫn là nơi thỉnh
thoảng gã về thăm mẹ.

Thế rồi, nhận bằng tổng hợp xong là gã bắt đầu sang bên kia
ngay, làm giáo viên ở trường Mermoz.

Bộ phải trở về năm năm trước, mang theo con và Anita, gã
phát hiện ra mẹ đã rời khỏi nhà chuyển để ở trong căn nhà có

những cửa sổ hình vuông bé tí mái trôg như một vầng trán ngẩng choãi tạo cho tổng thể một vẻ long trọng ngu muội.

Gã đã thấy, ngay từ đây, thiết thoải mái trong khu dân cư mà nhà nào cũng giống nhà nào xây trên những khuôn đất chữ nhật và trở bộ giờ đã được trang trí một cách ngây ngô bằng mấy cây thông trồng lại sau lễ Giáng sinh hoặc vài bức tranh.

Gã có cảm tưởng là bằng cách cư ở đây mẹ không chỉ tuân phục mà còn xác nhận, đã trước gã một bước với vẻ thản mãn chua chát, một chiến nghiệm về thất bại tuyệt đối mà cuối đời bà một quyết định tốt hơn nào đã hình ra.

Bà nói ông muốn bảo bà: Có thật cả phải mình hạ cho sự suy sụp theo cách này không? Ông ấy giữ chỗ làng quê không đáng hoàng hơn sao?

Nhưng, như thường vẫn thế, ông gã không mở một lời.

Hoàn cảnh cả chính bản thân gã nom còn thiết đáng hoàng thế lạ mà!

Có lẽ u, chẳng mấy hồi gã nhận ra là mẹ thích khu phố cùng những bà hàng xóm đứng đứ cho phép bà phát tán giọng nhẹ hơn trước những lời thiết sự.

Bên cạnh bạn với những buổi hoạt động đã khơi dậy nơi ông một tâm trạng rã rĩ để bứt bứt.

Người ngơ, mặt mũi đặt ngang vãi vãi những vết tích một cuộc đời gợn ghềnh, thô bạo (nào ở, nào đâu về những cú đâm dè hay rơi ngã, đã tá vì bê tha rượu chè, họ phải ở thế vô công rồi nghề và để ông mở rộng cửa để mẹ người cố gắng cùng họ gọi tên người canh gác linh hồn họ rồi nhìn vị thiết sự chưa từng

xuất hiện trước họ và, bởi không được gọi đúng cách, chưa từng để cứu giúp họ

Tự trung, Ed y cuối cùng đã để tự bảo mình không phải không bạo, hoàn toàn miễn nguy hiểm nhất thảm hại cả bà.

Gã bng vòng một hồi trong ku, lại bị lạc như tất cả mọi lần ở đây, là lười vào mà không nhận ra vẫn cùng những con phố

Koảnh vườn nhỏ cả mẹ là một trong những khoảnh khắc hiếm hoi không bng chng những món đồ chơi bằng nhựa, những bộ bàn ghế gây ngứa gây xước những bụi cây xe hơi.

Ở ở ở cao tú và vàng á bởi mẹ bà khang khang như thế không có thời gian chăm sóc, toàn tâm toàn ý hứ vào việc tuyển mộ

Djbrilra kỗ xe mạnh mẽ như bị.

Nó cách lại trên ghế Ed cần đi xuống xe.

Qua cái nhìn hổ hoảng cả thằng bé gã thấy nó nhận ra một cách để nó không ra về cùng bố

Dù gì thỉnh thoảng nó cũng phải để thăm bà chứ Ed y thần nghĩ, ngao ngán.

Bởi áng cả chính ngày hôn đã với gã có vẻ đã thật xa xôi ki, thông báo với Anta là gã sẽ đi đi Djbril và đưa nó về ngủ ở nhà mẹ, gã nảy ra mối ngờ mình không muốn làm vui bng mẹ bằng muốn ngăn cho Anta kờ ra đi

Đi sao không đng gã lại mưu tính chiề bng mẹ theo cách này?

Nếu không thể công nhận Anta trng phó ki khang đnh mẹ

chẳng yêu quý gì Djbril vì ẽ là phạm ai ền nẽ xem mẹ như người trầ mấ thịt, chỉ ến giản hoặ yêu quý hoặ không, gã ại thấy rõ mười mười ngay ngày thằg bé chào ỡ ngay khi mẹ nghiêng người bẽ nõ ắm si ẽ ỉn cơ thể nó rằng Djbril không hề tương hợp và không có may may hy vọng thằg bé ẽ tương hợp với ý tưởng mẹ đợ ẽ về một thông ị thánh thần, thành thử bà chẳng nhọ công qấn quý với thằg bé ằm gì và ẽ là ẽ, về ẽ ẽng yêu ẽ ẽnta hiẽ như là ác cảm.

Bị ẽ tay ẽ vai Djbril

Qua ngó tay gã cảm nhận đợ những ẽ xương gậ và nhọ.

Djbril tặ ẽ vào bụng bố và bị lòn tay vào mái tóc bông bành óg mượ ờ nấ cái hộp ẽ nhấ nhụ hoàn hảo, nhiệm màu.

Những giọt nước mắt chua chát chặ trào ẽ mắ gã giàn giụa.

Đúng lúc ẽ gã nghe thấy một tiếng ẽ trầ ẽ họ một tiếng dy nhất cuồng nộ và hăm ẽ.

Gã rụ tay ại, ẽ Djbril ẽ trước mình về pã cổng vườn, ột ngọt ẽ nổi ằm thằg bẽ ạng choạng.

Bị nấn ấ cánh tay con và họ vượ qua trắg cỏ kô kố ẽ tặ cả nhà và bị nghĩ nom mình như ẽng đợ vũ ẽ ẽ thằg bẽ

Ông, khh hoảng, nhớ nhác, không ẽm người mắ nhìn trờ gã không nghĩ ẽ việ nớng gợg k cả các ngó tay mình.

Djbril ẽ ẽ, ngợng ẽ .

Bị thả nớa.

Thằng bé nhìn gã vào rồi b ớ

Bà nhân nh ớ cuộc ấ m cả ần ỹ .

Nế con chim ấ à xuống mỗ gã trướ ki mẹ mở cầ, thì
mộ toan th ấ b ớ h ới đ ấ nh ấ cả gã ấ a ao?

Ô th ấ h ấ tấ cả ấ r ấ ấ g tr ấ bi ấ mấ th ấ

ấ g ấ như b ấ m ớ g ấ y ấ ớ.

Bà ấ Djbril vào nhà và đ ớ g cầ ấ i.

- Bà chà, m ớ g ớ g ớ p ấ n ch ấ n. ấ t ng ớ ấ á!

- Ôn mang cháu ấ cho mẹ Bà thì thảo, v ấ cồ cho ấ ng
v ấ ng.

ấ cồ ấ ấ h ấ ấ nta, cồ ấ ấ u, b ấ y g ớ i.

Mẹ cũ m ấ xuống ngang t ầ n m ấ Djbril và ấ m ớ i ấ l ấ ớ g r ớ i
m ớ ấ m ớ th ớ m tr ầ n th ấ g b ế

Djbril thi ấ tho ấ i m ấ i, v ấ v ế ngu ớ i

Ấu đ ấ bà v ớ n th ấ g ấ h ớ Bà và gã cảm th ấ y q ấ ớ r ầ n
r ấ cả m ớ i ớ m ấ bà đ ớ ng h ớ h ớ p ấ n k ấ ch.

Gã h ớ i b ấ g v ớ i ấ đ

Gã đ ấ n con cu ớ ng n ớ i ấ k ớ ớ ng cả mẹ k ớ ng p ấ i ấ d ớ
có m ấ cả họ mà d ấ th ớ g ớ đ ấ đ ấ trướ họ gã và ấ con, và
cu ớ c v ớ i ấ g th ầ m cả hai b ớ c ớ n ấ k ớ ng x ớ ay ch ướ i g ớ i h ế b ớ n ớ
nh ớ nh ấ và th ớ a th ấ i b ấ c ầ n ớ ng ớ n g ớ cầ c ớ n p ấ n ch ấ n b ớ ấ
l ầ .

Gã th ấ y m ớ i nh ớ g ầ n h ớ i, cho cả m ớ i ấ Djbril

Gã đ ấ m ầ n h ầ i tay ấ v ầ i con.

- Ông nghĩ mẹ vui được giữ thằng bé ạ ư.

- A

Mẹ koanh tay lại, ừ ừ ừ, con mấ đ xé lại ừ ừ mấ
thằng bé như gắp ước đoán giá trị cả nó

- Ông báo trước cho mẹ một cái, nhưng thôi rồi ổn cả.

Đi nhận thấy không chú thích thú là hôn đ nom bà ừ biệ
nhí nhảnh và yêu ừ.

Mái tóc cắt ngắn cả bà tươi màu nhuộm mớ một ừ vàng tro
ừ

Ừn đ bà, ừnh pán, trắng bó như ừ căng nhấ hai bên gò
má.

Ừ vậ qà ừan vớ áo ừ hồng, và ừi bà quay người ừ vào
bếp gấ thấy chiếc qà ừn át vòng hông ừ ừ mông ăn gạo
và ừ gồ thanh thoát cả bà.

Trong căn bếp chậ chội toàn bộ ừ gỗ tổ màu, một thằng bé
ngồi bên một cái bàn nhỏ

Nó ừn ăn chiề.

Nó nhúng vào ừ chiếc bánh qy mấ mà ừ nhận ra là
giống nhưn bại bánh mẹ ừ làm cho các ừ biệ

Nó ừn ừn tuổi Djbril

Ừn một thằng bé xinh xấ mấn hạt màu, tóc vàng ừ óg.

Ừn thấy nó nao trong ừ.

Miệng gấ ừ ừ vị giấm bôg, vị bánh mì trắng mền ừ.

- Đây y, cháu ngồi ừ y, mẹ và ừn vớ Djbril và chỉ cho nó một
cái ghế quay vào cái bàn nhỏ ừn ừn?

Bà hồ vớ về mong câu trả lời là phủ định và Djbril lắc đầu đồng tình cũng từ chối cả ngồi xuống.

- Đây là một cậu hàng xóm bé nhỏ mẹ có một người bạn nhỏ bạn nhỏ

Thằng bé vàng kông nhìn ai.

Nó ăn hăm hở và vui sướng, mỗi nháp nhoáng mắt, ung dung, tin cậy.

Bà bà chắt chắt là không có lý do nào khác cho niềm hân hoan hau háu, cho vẻ ngờ ngợ chắt chắt và hạnh phúc cả khuôn mặt mẹ ngoài sự hi vọng cả thằng bé là trong căn bếp nhà bà, nghiến ngấu những chiếc bánh bà làm cho nó

Không, không có lý do nào cho sự bận rộn cả lần đi bà, cả ốm bà ngoài chính thằng bé.

Gã cũng biết rõ ràng y như thế là gã sẽ không để Djbril lại cho mẹ nhìn nay hay nhìn nào khác và, một khi quyết định đã được đưa ra, một cảm giác nhẹ nhõm bao la ập tới lấy gã.

Gã ghì con trai, thần thì vào tai nó

- Bé con mình sẽ cùng về con sẽ không ở lại đây, nhất trí không?

Ừ, vì Djbril hẳn là đang đói meo và hoàn toàn có thể vỗ chủ thời gian để ăn chút gì ở nhà mẹ. Bà đưa cho nó một cốc sữa và bế ghế cho ngồi xuống.

- Nay, mẹ có cái này cho con xem, mẹ bảo đây.

Gã đi theo bà vào phòng khách bề bộn những món đồ gỗ to lớn cồng kềnh, vô dụng, mà để lại chỉ chừa ra những ổ huyệt vỗ

những ngó ngách rồi.

- Ông thấy nhẽ nào? Mọi người ra vẻ dửng dưng.

Giọng nói này, gã thấy nóng ruột vì thèn thu, hồi hộp.

- Nó làm mãi cho mẹ rồi đấy, làm tổ ghê lắm. Mẹ ế không
buông nora đâu, thằng bé

Bà bậm một tiếng cười thét khác.

- Mà đi sao thì ở nhà nó có ai quan tâm đến nó đâu. Ạy bà,
nó xinh quá cơ! Nh?

Trên mặt bà la lẹ giấy vỡ bứt những bó tơ roi buộc cuộn lại,
bà cần một tờ giấy vẽ chà cho bà xem.

Đã bác họ một bức tranh.

Khoác một áo choàng trắng, thằng bé hàng xóm cả mẹ đi đi
bay bên trên một tổ người ở đây im lặng trong thứ hủ bại
biểu trưng cho nỗi nhĩ hay một người.

Mẹ giảng giải, giọng căng thẳng, vui vẻ.

- Nó đấy, bên trên họ và họ vẫn chưa nhận ra nó vẫn chưa có
phần nhìn thấy ánh sáng nhưng ở bức tranh tiếp theo họ sẽ được
ánh, mặt trời mọc và thiên nhiên họ

Bà cảm thấy bị xâm chiếm bởi một nỗi ghê sợ ghê
ngán.

Mẹ đứng là gần ở và theo cách ngu dốt nhất, và mình không
muốn mà cũng không nên bao che cho chuyện đó nữa. Bà Djbril tội
nghiệp cả đời, chúng ta không thể quên điều này.

Đúng lúc đó và bà cho là bà đã đoán ra ý nghĩ cả gã, mẹ
vuốt nhẹ má gã, bỏ qua gáy gã trong lúc đang mỉm cười với

gã, và tay bà, lạnh lẽo, xâm xấp đãa để một sự đg chạm khó chịu.

Gã thoáng thấy, d bà thấp bé để vú hơi ệ cả bà qua chỗ cổ áo pb khoeau xuống.

Trông chúng như căng cứng vì sự và lạc thú

Gã quay mặt để khuôn mặt của ông rụt lại.

Mẹ chẳng bao giờ trò chuyện với mình về những điều làm mình buồn phiền hay về việc và việc mình còn cần phải biết mẹ sẽ không tự nổ ra bởi từ đó tám hoành nào rồi để đó không còn làm mẹ cái hoài nữa.

- Người ta có biết gã mào đây, không lạnh, thủng thủng, ai đã đưa nó cho cha con không?

Đó là người vì kinh ngạc, để để chỉ đàn đợ qua khoảng thời gian bà bỏ ra để từ giấy xuống bàn rồi quay lại phá gã, nụ cười bắt đầu, thấy vành ra nở chùng để để không

- Những chuyện thò nạo thò nạo, bà buông ra.

- Người ta có biết không? Gã kăng kăng.

Đó là thời điểm sự bệ, phiền hà, kể cách.

Đó buong người xuống ghé vào tôi và gần như tú chìm giữa những khối đầy nhẹ nhàng và bất cân xứng, bộ vải giả đờ ở phía hông.

- Không, tất nhiên rồi, người ta chưa bao giờ biết thậm chí mẹ còn không chắc có cuộc để tra nào không, con biết cái xứ để con hình dung được mà. Nhưng rồi cuộc thì qan trọng gì đâu. Trong tù muốn lên gì mà chẳng có miễn cưỡng là để.

Và giọng mẹ lại nhuốm vẻ chua chát oán hận, đê khái, uong
ngạnh, mà lại vẫn nghe thấy từ bà quay về Pháp gần ba
mươi năm trước, mà niềm say mê bà dành cho các thiêu sĩ và sự
triển khai gần như chuyên nghiệp công cuộc truyền đạo khiến bà
là bà tử

Gã gắp lại nó vẻ chua chát này, vẫn thể y nguyên, như thể lấy
ở về thờ ơ để rồi lại giọng nở và những cảm xúc gần gũi
vốn nó

- Tiền trả thì cha con có thể, đây không phải là vấn đề. Ở
Đubeus chưa đủ sáu tuần lễ ông ấy đã xoay sở để mua được
một chiếc áo, ông ấy rành quá mà, ông ấy quen rộng biết
nhiều, hiểu cái xứ này để được tư vấn chỉ con biết rồi còn gì ông
ấy quyết tâm chế cò hơn là rọ xương ở Đubeus rồi chịu một vụ
xét xử cũng không cho ông ấy một cơ hội thoát thân.

- Bà bảo mẹ hỏi cha thì chế cò hơn?

- Ừ mà thật ra, ít hay nhiều, có một cách nổ mà không cần nổ
ra được nhưng thờ ơ mẹ không bao giờ hình dung được là ông ấy
để tá nước này, nổ trắng ra là để mua áo trong tù. Để rồi
thì không, mẹ không bao giờ tưởng tượng nổi.

Và vẫn thế trong giọng mẹ vẻ chua chát cáu kỉnh, bà chú ta
thán àm àm, trước đây, buồn bã và thấy mình đáng trách vì
không dám đương nổi việc làm mẹ vui lòng chỉ bằng sự hi vọng
ân cần, chu đáo bên cạnh bà, chỉ bằng việc đơn giản là có tồn tại,
gã, lại, để con đọc nhất cả người bạn này.

- Không có buồng giam riêng mà cũng chẳng có buồng cho sáu
hay tám người, ông ấy chung đống với sáu mươi người khác trong

cùng một phòng mà trời thì nóng phát ết ông ấy bảo khi mẹ đi phòng tiếp chuyện là một phòng trong ngày ông ấy đã làm được gì thì mẹ đi làm cả, vì ông ấy mẹ cố nhận biết thêm sự cả ông ấy, đã ngược lại ý muốn cả ông ấy, tâm thức sai lệch cả ông ấy, sự vô đạo cả ông ấy, kết quả mẹ thu được chính là gịch ư

Bây giờ muốn, sự này đã bắt hỏi ông có mặt ở đâu không, khi cha đi xe qua Sif ? iệ đ con cái mà chúng ta không?

Nhưng một nỗi ghê sợ một con cảm nhận rằng sự, thêm ột chặ đg ngồ ười.

Gã cảm ghê cha mình không hề xiết bởi ông bắt gã pác ết trong ý nghĩ những biến cố tàn như thế

Với gã, buổi chiều hôm đó thật chất có xảy ra chuyện gì giữa Sif và cha đã nữa, cha gã t nhất cũng như mang tội đã biết việc những biến cố như thế gắn chặt vào gã thành có thể đã chỉ đỡ ặng một biến cố.

Dĩ vậy, gã không thể thêm gì được.

Bây giờ là người lại gờ chuyện về ông ta, có lẽ bởi bà cảm nhận được trọng vật về bài bác chưa cay ết nên trong sự cảm nhận cả gã.

- Ông ấy cứ nhìn mình là mình xong rồi, bà tiếp tục giọng chua chát, than vãn và ề ề, là tà ư thần hay hình thức phán quyết nào thì cũng chỉ để ết tội, trong khi đang ết người ta chứng minh ngay được là ết, Sif, đg là đã ết ông ấy, mẹ thì hiểu ra ngay khi ết xếp lại giấy tờ và dĩ nhiên cũng là một lý do để biện giải, mẹ không nỗ lực mấy chuyện ết ết hay chuyện cò ết, mà nỗ lực con giận, trả cái cọ bởi gã Sif dĩ nhiên cũng được coi là người

bạn thân nhất cả cha con ở đó chính cha con để cho hắn ăn nhờ ở đậu và vào làm trong công ty, thế mà hắn lại làm chuyện gì nhất định không thể tha thứ hoặc không sao hiểu nổi, từ đó ông ấy, koi koi, không thay đổi thái độ, kì mà giữa họ chưa từng có bất cứ khúc mắc nào, gặp bố con vẫn cứ tay bắt mặt mừng. Tất cả những chuyện ấy, người ta sẽ đưa ra bàn bạc tại vụ xét xử Mẹ để rồi lại toàn bộ các đơn báo giá của công nhân về thớt, thợ mộc, thợ nề, thợ sơn, thợ điện, thợ nước, mẹ để đi gặp các nhà thầu, há ra bộ họ để có quan hệ với công nhân không mới này thì mới khác, hoặc với vợ công nhân hay gì gì thế thì cũng chịu, và thấy rõ như vậy là chúng bị lừa dối, các đơn báo giá, và công nhân đứng ở phía sau lưng chưa bao giờ hiểu nổi sao ông ấy lại cả tin vào gã đó như thế phải chăng cả lũ bộ họ ở đó ai này cũng chỉ nghĩ cách xé ông trừ lưng con mà thôi. Thành bạn, thứ để làm gì có tồn tại ở đó. Đã rồi họ còn tin chứ thiêu ư thì bộ họ coi thường, nhạo báng. Kì con lại để đi tìm cách để nghiệp mẹ để biết chắc là sẽ không được đâu, và con thấy đấy, đều có một mối liên hệ mà.

- Nếu chuyện không thành, bị bán, thì không phải tại cái xứ này mà là tại cha con.

Bố cười, ế thối, chát chát.

- Đây là con tưởng vậy. Ông trắng bóc và vàng bạc thế kia, đằng nào họ chẳng bị dục thì để chẳng bám bồ hủi để con. Thành yêu cũng vậy, ở đó nó là m gì có tồn tại. Vợ con, nó theo con vì bị dục cả thôi. Bộ họ đều biết tình yêu là gì họ chỉ nghĩ để dành vợ tiền tài thôi.

Gã rời khỏi căn phòng, quay vào bếp cảm thấy con giận xé

xuống và gả như bị bại trù bỏ quyền, chảnh choáng, tiếp
ế, ế không bao giờ qua thăm mẹ nữa, nghĩ vãi vợ. Nếu mẹ
muốn thì đi mà ế, rồi lại vãi vợ tiếp ở nhà Maniê, xong
xuống hết rồi, vui thật đấy, và chưa bao giờ gã thấy nhẹ nhõm và tươi
trẻ như thế kể từ hồi quen Anta, khi gã bước đi ở Ông hà
trong không khí ban mai ấm áp tê tái, lấp lánh, ý thức rõ ràng và
đơn giản vòng trung thực cả mình.

Đến trưa ghé Djbril không định ế có ế hay mua bánh
mặt nào.

Thằng bé kia vẫn đang ăn, nhiệt thành và ngon miệng còn Djbril
thình lình nó hoảng hốt

- Ông thấy chưa, nó có đầu, mệnh xẻo lưng Dj

Bên ngoài, khi hai bác con tiều về đột ngột tay Dj quàng qua vai
Djbril, Dj tự hỏi có phải mặt mình và sự qua hình ảnh một
thứ gì đó nằm trên đó ắt không, ngay trước mũi chiếu Nevada,
một khoảnh khắc có gì đó

Nhưng nó nhanh như chớp và ý nghĩ này lại từ trên bề mặt gã
thì lại đang hãnh diện và náo nức được ế con về cho Anta, ế
nổi và tự hỏi có phải mặt mình và nhìn thấy cái gì không thì gã
đã quên gả như ngay trước mắt gã đã trông thấy

Gã ở Djbril trên xe, hẳn gặp cách xuống chân nó và ở
con cuồn vớ gã, rộng ngoác, hể mình, hẳn ế tiêu ế từ không biết
đến bao lâu rồi, Dj bỗng nghĩ.

Đến lúc mình gã cũng ngồi xuống, không máy

- Về nhà thôi gã hào hứng hể.

Đi xe rùa.

Nó chèn qua một vệt to cộm, chầy chầy, mền mền, làm nó hơi mất thăng bằng.

- Ơi githé Djibril hử

Đi đợ vài mét rồi lại.

- Ạy Đả tồ Ạy Đả tồ gĩa lần nữa.

Đả bợay lại cả kh pá au.

- Mình chộp phải một con chim, nớ hông báo giọng tươi tỉnh.

- Không sao, Ruy thở hắt ra, giờ thì nó không còn qua n trọng nữa rồi.

đến

Bộ tỉnh khổ giấc trưa hằng ngày, chuỗi ra khổ những mộng mị mờ ảo và mẩn nguyệt, Pumaire ngẩn ngửa trong chỗ lắt lắt tay hân hoan nắn trêu rồi đưa mắt về phía cửa sổ phòng khách để vỡ ghế pô toại và trông thấy pá bà la hàng rào cái cửa cổ đi và mái dè nhỏ nhấ thanh tú cả cô hàng xóm nom như từ cây nguyệt quế nhô ra, tựa một cành nhánh thảnh thơi, một bậc chồi bất ngờ có để mắt mở to nhìn vào khu vườn cả Pumaire và một cái miệng xẻ để thành một nụ cười thanh thản và rạng rỡ làm Pumaire kh ngạc bởi bà không nhớ đã bao giờ trông thấy, cô Anta này, trong vẻ hài hòa chưa. Bà tà ngửa, e dè giờ cao bàn tay thẳng đứng, bàn tay hé hon, hắt vể tuổi già, bà đưa nó chặn rãi từ phải qua trái. Và người thiếu phụ pá bà la hàng rào, cô hàng xóm để c biệt có tên Anta ở nào cũng chỉ quay về phía Pumaire những cái nhìn để gột sạch mọi biểu hiện, cũng giờ tay để chào

Pumaire, một cách từ đing, có chủ tâm và ý nguyện, cô vẫn chào bà.

* Một làng nhỏ ở bờ biển, cách thủ đô Dakar của Senegal chừng 77 km về phía Nam, các ngôi nhà được xây dựng tạo thành một dãy nước mắt nổi tiếng trước khi đổ ra Đại Tây Dương.

* Một truyền thống cổ xưa cho rằng các thiên thần tổ chức thành ba thế hệ chính, rồi những thế hệ nhỏ hơn. Dựa vào phần hàm các thiên thần mà có Thiên thần Thiên đường hoặc Tổng lãnh thiên thần, Vương hầu, Thiên sứ, Đấng hạnh phúc, Thiên thần thống trị, Vương quyền, Serubim và Serapim.

* Nhà thơ Trung cổ Pháp (trước 1230 - khoảng 1285).

* Nguyễn văn: village-rue, nghĩ là làng phố chỉ những cụm dân cư nhỏ nhà cửa xây dựng hai bên con phố chính duy nhất, mặt tiền trông ra phố mặt hậu để thẳng ra nông trại phía sau.

Khi bố mẹ chồng và các em chồng bảo cô họ chờ ở ở cô những gì cô sẽ buộc phải làm những gì thì đó là chuyện Kay đã biết rồi.

Có vẻ không rõ ý muốn rũ bỏ cô ở họ sẽ có cách hành xử nào, nhưng đây ngày mà họ rồi sẽ ban lệnh đối cô thì cô hoặc đã biết hoặc đã thấu tỏ hoặc đã lĩnh cảm được (nghĩa là sự thấu tỏ cảm giác cùng những cảm xúc chưa bao giờ bộc lộ đã là đã để nể mống cho nhận biết và xác tín) ngay từ những tháng ngày đầu tiên cô sống cùng nhà chồng, sau cái chết của anh.

Có hồi tưởng về ba năm hôn nhân không như một thời kỳ an tĩnh, bởi nỗi trông mong, niềm ham muốn thụ thai đều đều đã biến mỗi tuần trăng mờ thành một lần căng rướn mê cuồng về một buổi lành khả dĩ rồi, vào kỳ kinh nguyệt một sự dằn tiếp nối bởi nỗi chán nản ứ đọng trước khi hy vọng sẽ hạ lại nhen nhúm và, cùng với nó sự vươn cao đến nỗi, áp bức, bóp bẹp, ròn rã từng ngày, cứ mãi như thế cho đến thời điểm nghi ngờ ngã bả con đều nhâm nhẩn ở bụng đỡ báo cô hay vẫn chưa phải là này - không, nhất định thời kỳ đó không hề yên ả hay an giấc, bởi Kay chưa từng để thai.

Sống cô hình dung mình hồi ấy như một sự đầy căng mãi đến kỳ cùng, rung động, vững bền trong khoảng không gian hạn hẹp mà nồng nàn cả chờ mong.

Dường như cô chưa từng trần trở về bất kỳ chuyện gì khác, số ba năm ròng, ngoài chuyện bố trí tâm trí mình quy phục nhện để cả kỳ vọng và vỡ mộng để sau sự tiêu tan ảo mộng (con nhện đầu bê hôn bọ) sẽ tiếp nối rất nhanh sự phục hồi ương ngạnh, gần như bị lý cả niềm tin.

- Đã đến tháng sáu, chào chồng.

Và anh hiền hậu đáp lại: "Ừ, đông nhiều rồi", chú tâm không tỏ cho cô thấy nổi thất vọng cả chính bản thân anh.

Người chồng cố gắng thể hiện.

Ah để cho cô trong cuộc sống là để cả họ tự ý biến thành sự đầy đặn cuồng căng đến mà từng xú cảm nhỏ nhặt nhất cũng làm bật tung tung, và bảo bọ cô trong ân cần cùng bữa ăn tiếng nổ cả trợ, ý nhị, chẳng khác nào, bật công cuộc sinh thành, để hoàn tất nghệ thuật cả mình, quá trình tạo hình nổi ám ảnh cả mình, cần một không khí yên lặng bao quanh.

Đưa bao giờ anh vẽ lại phần nổi sự hiện diện choán ngợp ở học cái bà thai không hề có

Ah để phần nào thể hiện thân thể đóng vai, sau này cô sẽ tự bảo mình như vậy.

Để nào anh không có quyền ta thán về chủ đề quan tâm khi đang để m cô là anh áp vào mình hoặc để anh rời xa tự theo cô cho tình yêu cả anh vào thờ phụng là hiện nghiệm hay vô dụng, chủ đề phòng ngừa cô đừng là ra ý cho anh hiểu, nếu đang là thời điểm vắng khả năng sinh sản, anh muốn chặn gở anh, như thể một sự khai triển năng lượng hoài công như vậy sẽ làm tổn hại ý nghĩa nhất cô áp ủ trong lòng khi ấy, như thể tình yêu cả

chồng là số nguồn d trữ độc nhất, quý báu mà cô là dĩ canh và trong bất lậ trường hợp nào cũng không đợ mó vào dĩ vì lạc thúdy chỉ vì lạc thú

Đồng cô chưa từng ta thán một b

Kay , hồi dĩ chẳng thấy ở đây chứ biể hiệ là cường nào bởi cô ẽ không hiểu đợ là anh lại có thể cầu nhàu hay đn giản không cho là chính đng, tất yếu và káp khổ ợ chay tịnh mà, xé theo nghĩ anào dĩ và mặ dù ố là qan hệ cả họ vấ cao, con cuông ấ ẽ nhự gờ vào trong.

Kông, chấ chấ, hồi dĩ không hiểu đợ.

Phải a u cái chế cả chồng, người con trai dĩ hậ, ăn h hiệ cô ấ y làm chồng ngổ ba năm trờ ấy, cô mới đng dĩ hết đợ ợ nhấ nại cả anh, ki ấ, bứ hắ khổ nổi ám ảnh, trở về là bản thân cô, là chính cô trướ ki ấ hậ, cái con người biể đnh giá chính xác các bản chất can trường và tậ tỵ cả anh.

Ồ chợt cảm thấy một nỗi đau thăm thẳm và một nỗi că rử gầ như là b g cãm hậ cái ham muố ớh nở mê muội từng là cả cô làm cô có mấ như mù trướ mọ thứ không bạ vụ cho nó cái ham muố ấy, nhất là nỗi thốg khổ chồng cô dĩ phải ẽ lưng gánh chịu.

Ồ chẳng phải anh chấ ấ đầu bệh một thờ gian rồi thì mới chế bất ấ kỳ tử như thế ao, tảng áng một ngày mùa mưa ảm ếm, ki về trở dĩ như thườg ẽ ấ ra mở qđ giải kát mà hai vợ chồng, Kay và anh, trông coi trê một con hể trong ku pố cổ?

Ah dĩ ng ấ, rồi, trong một hơi ngáp thở bị chặ ngang, gầ

như là một tiếng nổ nổ nhưng né lại, không đứng cùng cách cả người con trai ấy, để xuống chân giường.

Và mở thứ giấc và còn đứng nấn thở, ban đầu Kay không hình dung được, một tích tã cũng không, là chồng cô chế

Còn cô hạ thân cô rất lâu vì cái thoáng ý nghĩ để lướt qua trong đầu mình - để nó cho đi, hơn cả năm trời sau cô vẫn còn oán trách mình: rõ thật oái oăm nếu anh chàng giờ chúng ăn ra thì đứng vào lúc này, bởi lẽ khi nguy hiểm cả Kay cách đó hai tuần rồi, cô cảm thấy bầu ngực căng nhẹ và nhạy cảm hơn và dẫu vậy cô vẫn nghĩ rằng bụng mình đang vào lúc sinh sản, nếu anh chàng khó ở thì mới tới để không ân ái được với cô thì quả là một sự bí bàm, mất thì giờ một nỗi thất vọng tột tại!

Để lướt mình cô cũng đứng dậy, lại gần anh và khi hiểu ra anh đã thả lỏng người quá lại, đầu gối co lại sát cần, một cánh tay bị cứng đờ để cô bàn tay mở ra, ngửa lên vô tội, mong manh, nom giống anh hồi bé cô tự nhủ gập gò và can đảm, không bao giờ nghi ngờ mà rõ ràng và cương trực, cô đọc và không để o dờ về ngoài khoan hòa, cô chợt thấy bàn tay ngậy thơ áp vào mặt mình, bàn tay bị vò xé bởi xiề bao trung thực - nhưng kể cả khi ấy trong lòng cô nổi đầu ngây dại vẫn cái cọ với con phản kích say sưa chưa xẹp xuống, chưa thấu nạp thông tin, bởi lẽ cô khi cô nghĩ mình đang trong lúc rụng trứng, và cùng lúc cô chạy để cứu, để để ở nhà một chị hàng xóm, hai má rùng rùng những giọt nước mắt mà cô không hề cảm thấy, cái bà vẫn toàn tâm toàn ý hứ vào chuyện thụ thai trong cô bất kể cuống quýt tự hỏi người đàn ông nào có thể là này, thay thế chồng cô tránh để vượt mặt

cơ may để thai có thể cô đang nắm giữ tháng này, và chắc chắn cái
nhịp độ vẫn lệ kế cùng cả lấy vợ và vỡ mộng mà cô đã bị
đang muốn tượng nên phải để cơ hội này tuột trở lại chuẩn bị
gào là rằng chồng cô chết rồi.

Đi lý trí lên bả vào trong cô và cô hiểu rằng cái tháng mất mất
này sẽ uống bị cả các tháng sau cũng vậy, và một nỗi thất vọng bị
lãng, cảm giác cô đã chịu đựng tất cả những điều để hy vọng và
thất vọng, đang đợi ba năm mà chẳng thấy đâu làm ăn lỏng
vào nỗi đau buồn vì người con trai ấy đã chế một nỗi chua chát gào
như nhuộm mù thịt.

Đang là ngày lạ hay ba ngày nữa anh mới chế không được
sao?

Những ý nghĩ ấy, để tận tử này Kay vẫn còn hệ mình vì đã
đẩy ra.

Sau cái chế cả chồng cô chủ quyết giải khát đời việc cô sẽ
thế vào một cặp vợ chồng khác và Kay không còn nguồn trông
cặp nào tốt hơn là về nương tựa vào gia đình bên chồng.

Để mẹ đã trao cô vào tay nuôi dạy cả người bà, qua đời giờ đã
âu, và Kay bắt thăm bắt tích họ sau khi có bóng thoáng trông thấy
hội đòi cô bé

Và để cả khi cô đã trở thành một phụ nữ đang đứng và duyên
đáng trên một khung xương mảnh mai, để thịt để để, khuôn mặt
trái xoan mịn màng, để cả khi cô đã chung lưng đấu cật ba năm trời
cùng người con trai đó nào cũng chỉ dành cho cô những lời một
thương hai mặt để cả khi cô cũng biết cách, ở quyết giải khát, ra uy
bằng thái độ lạnh lùng, giữ để hơi lạnh lùng một cách vô thức, ngăn

chặt từ trong trứng nước các ám chỉ xô xiết hoặc xách mé về chuyện tuyệt tự tuổi thơ thấp thỏm và bị bỏ rơi, rồi những nỗi bị thụ thai vô vọng, mặc dù có nâng giữ cô trong một trạng thái cảm xúc mãnh liệt gần như cuồng tín, để giáng những cú đấm hiển hách nhưng lại trí mạng vào sự tự tin yếu ớt trong giao tiếp xã hội, tất cả những điều đó đã chuẩn bị để cô không cho việc bị lăng mạ là bất bình thường.

Thành thử khi thấy mình rơi vàoگیر một gia đình nhà chồng không thể tha thứ cho cô chuyện chẳng có lấy một chỗ đứng thân hay một chút cả hồi mồi và kinh nghiệm tự ra mặt vì cô chưa bao giờ sinh nở cô chấp nhận trở thành một thứ thảm hại, xé mình nhà đi chỉ còn nuôi dưỡng những ý nghĩ mơ hồ không tưởng tượng, những mơ mộng vẩn vơ và buồn rầu cho cô ăn náu mà đi ở trên bước chân ệ ệ máy móc, hờ hững với chính mình và, cô cứ tưởng vậy, không gợn khổ đau.

Đến cùng bố mẹ chồng, hai em gái chồng và mấy đứa con cả một trong hai người trong ba căn phòng cả một ngôi nhà tồi tàn.

Phát a u nhà mở ra một không ảnh âm ỉt nệ chung với những người sống tại mấy ngôi nhà lân cận.

Kay tránh chườm mặt ngoài âm bở cô vẫn khờ ợt những buồn nỗi độc ỉa nhằn vào sự vô nghĩ và bị lý cả cuộc đời cô gập bẻ tay trái gập không gập tiề không cả không con không cái cả cô và khi buộc phải ngồi ngoài để để nhặt rau củ hay làm cá cô để co ro cấn rún, chỉ thò đống những ngón tay thoăn thoắt ra khỏi khung người mảnh ẻ rún rỏ trong chân váy, co quắp vào chính mình, chỉ

nhô dĩ ng hai gò má ra kỗ kuô mặ cũ gằn xuống, ấ nổi
chẳng mấy hồi người ta thỡ kông ể ý ấ cô nấ, qê n bắg cô
đĩ như thể cái kỗ cặm ặg và mai một yê thương chẳng cò
đng pải cộmột tiếng hay nhạo cộmột b

Vấ k ôg ngoi tay làm cô trượ vào giỡ tình trạng ngậy ị
tâm thầ ngấn cớhiế chuyệ đng bàn tán xung qanh.

Thầ côm cảm thấy gầ như là thư thái.

Ồ có cảm tưởng mình đng ngủ một giấc trắng tron, nhẹ bống,
trống vắng cả niền hân hoan ấ ẽ ẽng thẳng.

Ồ án g mờ ơng cô ại ra kỗ nhà cùg hai em chồng, cả ba
đi trê ề nhữg chồng chậ nhự dĩ bại kh cữ ểm ra chợ
bán.

Hợm ấ chỗ ngồi qen thuộc.

Kay ngồi xôm hơi tách kỗ hai người lạ, họ giả tảng kông
nhậ ra ợ hiện ề cả cô cò cô cứ ngồi như thể hàng giờ ề
thệ trả bở bằng ba bố ngó tay giờ ề ki có người hỏ giá chậ,
im ỉm giỡ ợ huyê náo ồn ỉ cả ku chợ hơi làm cô ầh tai như
ó song ại giúp cô tìm về cảm giác dĩ ấ lữ qà bở nhữg giấc
mơ ớ g ánh , vô hại, vui tươi tặ nhữg tấm màn ểi tha thuớ bị
gió thổi tung pầ pầ trê đó thoấ ấ thoấ hiệ kuô mặ mờ ảo
cả người chồng mĩm cườicôn cườinhân từuô thuởnoặ,
hiến k i hơn, kuô mặ người bà ấ nuồ nắg, bảo bọ cô và biế
nhậ ra, mặ dĩ có dĩ xử hà kấ vớ cô cô là một cô bé dĩ biế
ở hữ nhữg dĩ tính cả riêng mình chứ kông ể vào bao dĩ
trắc.

Đắg thế mà cô lờ ý thức mình là ộc nhất trong tư cách

người và rằng, theo cách không thể chứng minh nhưng cũng không thể phủ nhận, người ta đang hòng thế chỗ cô Kay Demba, chính thế đấy, dù ngay cả cha mẹ cũng không muốn quả chân vướng cẳng với cô còn bà nhận cô về chỉ vì nghĩ avụ - dù chẳng biết vậy nào trên trái đất này cần hoặc muốn cô.

Còn vẫn mãi nguyên vẹn ở Kay, chẳng có lẽ hờ dưng ngờ nào giữa cô và thợ tại phủ bang cả nhân vật Kay Demba.

Dẫu là cô còn hạnh phúc ở Kay bởi cô vẫn chắc chắn ở thán phủ, từ trước đến nay sống, hằng ngày tóg ấ y thịt thà cá mú và tung tăng ở trường trong những bộ cánh chẳng kém lố cũng chẳng vá chằng vá đởm từ trẻ đến già có người hơn Kay Demba, cái ở tuy vậy lại chỉ nhận được từ cuộc đời mỗi một kẻ bà quê.

Ngay cả hiện giờ ở cũng là thế cô không gợn chút nghi ngờ - rằng cô là báu vật và không thể chia tách, rằng cô chỉ có thể là chính bản thân mình.

Còn chẳng cô chỉ cảm thấy rã rời vì tồn tại và rã rã vì những chuyện phiền nhiễu, mà dù chúng không gây cho cô những nỗi đau thương.

Hai em chồng không hề với cô nữa ở trong số thời gian họ cùng ngồi ngoài phòng.

Trên đường về họ bắt nhả g vì hung phấn ở lễ chợ búa, như thể ở rõ rệt và tạo tác nên cả đêm ở đã nhập hể vào người họ và họ phải giải tỏa trước khi về nhà, họ hể chợ ghẹ lại xô đẩy, cầu chúc Kay, hậm hực và thích chí trước sự chắc chắn cả đời thịt cô về lạnh lùng cau có trên mặt cô biết hoặc đoán

đờ cô triệ xá mộ năng bự tư dy ki bị hành hạ, biế hoặ
đán đờ ợ trong tâm trí cô nhữg cú xỏ xiê chua cay nhất biế
thành nhữg tấm màn đờ bự t đờ ể pá bĩ nhchứ đờ nhưng chỉ
sợ nhẹ qạ nhữg thứ kác, nhữg giấc mơ nhợ nhạt, ên ên -
biế đờ đờ phán đán đờ đờ đờ và ngám ngằn bự tở vì
đờ đờ

Đỗ ki Kac bắt chớ buớ xiê buớ xê, hoặ bấ ề ấ ề
mề ấ pát nản và hai chị em kà cuố cùg chẳg đái hoài gì ấ
cônấ.

- Cầm sao thế hả Ờ? cầm kìa? một Ờ một trong hai người Ờ Ờ kìa ngoài lại và nhậ thấy khoảng cách giữa bóg họ và bóg Kari ngày càng rộng ra.

Đó là, nó một câu nữ Kad y không lạ ngăn cho đến nó mình
đang hiểu làm gì và câu nó làm cô ấy lại kì quái bày tỏ ở đó
cô hiểu mà không dám - lâu rồi rồi cô không mở miệng.

Đạo tạo tràn ngập các giấc mơ cộng hợp âm một cách mơ hồ từ giọng chồng cô giọng cô giọng vài người khác nữa, vô định, từ quá khứ về để tạo ảo tưởng là thỉnh thoảng cũng cất đi.

Một con hoẵng thoáng ga nhưng đã choán ngợp cô

Thế ngộ nhờ cô qê mất ngộ từ tạo thành như thế nào, qê mất cách nguờ ta lấy nó từ mình ra, thì đều là cái tương lai, kó kẩn mở nào đũa, cô chể rông câu ấy?

Đúng và bâng qan lại chiến hữ cô

Thế nhưng cô không cố thoát ra bất cứ điều gì ờ làm không
đng hoặc một thanh âm ếng ngại và xa lạ để tai.

Khi bố mẹ chồng, đợc họ bỏ hai cô con gái, lần này, im thin thít bấm bụng ngồi nghe, thông báo với Kay rằng cô sẽ ra đi họ không chờ đợi câu trả lời nào bởi lẽ họ đi ra là mệnh lệnh chứ không phải câu hỏi và để cho nỗi ưu tư lại dễ quấy động sự bình tĩnh trong cô Kay chẳng nỗ chẳng rằng, chẳng cần xin nại nỉ chằng tưỡng đều sẽ nhờ thế mà tránh không để cho những ý đồ nguời ta nung nấu về cô có cơ trở nên cụ thể sẽ ra đi cả cô có cơ biến thành hiện thực, như thế sau này cô tự nhủ bố mẹ chồng chỉ cần đợi mỗi việc cô đi đáp lại để xác nhận mọi sự bằng căn cứ hình ảnh hoạt tính thực tế của họ nữa.

Đi để học là điều.

Kay biết là vô học không tồn tại.

Đi họ gần mấy đời con trai độc nhất vẫn cứ ruợ cô về bởi cô không sinh con đẻ, bởi cô chẳng có một người bảo trợ để ngấm ngấm, tự nhiên, không hận thù hay ả ý tách cô khỏi họ quả người còn ở mặt kia nghiệp và họ như là chỉ ở mặt già đão cả họ có đi là cô cũng chẳng tách bạch hình hài mang tên Kay với muôn hình vạn trạng ở vật hay ở vật tình cờ cũng sẽ trùng lặp ở

Kay biết là họ hiền to mà chịu không có cách nào chứ gì mình ngoài việc hiện tồn trong sự tương đồng hiểu hiểu giữ cô và họ và khi biết thế vẫn chưa đi cô thôi luôn khổ đau để như ó chúng tỏ vô hình ảnh người cả mình nữa.

Vật là cô ngồi nghe im như thỏ, là lượm âm si từng chi tiết những vật vấy in họ tiếc cả các em chồng ngồi hai bên bố mẹ trên cái tràng kỷ cũ, tay người đi đi giữ ở hầu đầu tích chất pác,

mong manh không thuộc về tính cách họ mà bỗng nhiên tiếp độ với Kay ở chất bác và mong manh trong cái chế cả họ ở báo và phơi bày về mong manh vô tội trên gương mặt họ khi nào họ nhăn mặt xuống tay, và những bàn tay không chú ý về này giống hệ tay cả chồng cô anh trai hai phụ nữ này, khi ở đó đột ngột là bệnh, để nỗi cổ họng Kay thối bại.

Giọng mẹ chồng cô không kan, uy hiếp ừ ừ, vẫn ỉ ra cái thứ chế là, Kay ở mơ nghĩ, những kuyể cáo chẳng hay ho gì nhưng cô không cò gắng gượng hiểu cho ra nhẽ.

Cô nghe báng thoáng tên của Santa, cô chị họ ở hô với một người trắng và hiệ đng ở Pháp

Cô lại khai mở tâm trí mình để những huyể ảnh nhợt nhạt vẫn thay chỗ cho suy nghĩ từ khi còn ở nhà những con người này, ăng qê ở thiết cả khả năng nhớ là mình đã từng cảm thấy nó cái nỗi hoảng ở ở dôi cách để mấy phút mới qê qua người cô trước ý nghĩ cô ở phải ra ở không phải bởi cô cò chú ý thiết tha ở lại (cô có thiết gì đâu) mà bởi cô cảm thấy những mơ mộng là ở không ở ở nỗi xa biể đng hoàn cảnh cở ở bởi cô ở phải cân nhắc, hành đng, quyết định chỉ là hướng để bước chân và bởi trong trạng thái bạc nhược như cả cô chẳng có gì kủng kiểnon cái viể tượng ấy.

Những con rắ mềm ngận đồ xám ở trên nền vàng, và những gương mặt phụ nữ tươi rỏ rắm nâu trên nền ở ở ở ở ở chữ Năm cả Phụ nữ Phi châu", tô ỉn mảnh vải các em chồng cô ấy may vá, những con rắ và những khuôn mặt nhân ở chi chít, rún lại ở phát góm ở những chỗ vải xếp nếp tung tở

nhảy thành vòng tròn rồi đảo trong tâm trí cô ấn át khuôn mặt ế
mếu và hư ảo cả chồng cô

Dường như hai cô em chồng, mà cô thường tránh không lễ
ang, gườm gườm nhìn cô hạo báng.

Một người chinh lại vạt váy trên đĩ mấ vẫn không rời Kay ,
còn hai tay đang chà đĩ chà lại mặt vải cho phẳng trong mấ Kay
vẫn đĩ venguy hại, cà kịa, kó cá nghĩ a y như cũ háy trước đây ,
bố chúng nhen rảnh rang và ngảnh, trợ trụ thợ thà.

C nhẹ hẫg cả người kị mẹ chồng, koát tay vào không kị
nguy bà ta đĩ nỏ xong và cớa kỏp òng đợ rồi.

C không có ý niệ gì về các đĩ lệ ra đĩ và đợ truyề
đĩ - kị nào thì đĩ về đĩ, vợ mợ đĩh gì bằng phương tiệ nào?
- và bởi những ngày sau đĩ không ai mở bở tiếp với cô bởi cô vẫn
ra chợ đĩ đĩ như thường lệ và người ta chẳng mấy may ngó
ngàng đĩ cô trong trí nhớ cô cái khả năng nắ nỏ về một cuộc
vĩ đĩ sao đĩ cả đĩ cô đĩ òn với đĩ rấ và những bộ mấ in trên
vải, từ đĩ mà koác màu ấ hư ảo và pi lý chìm đĩ vào chỗ
qđ ăng nơi những giấc mơ vụng về cũmất hũ đĩ

Một tởn mợ chồng thú vào mạng đờ cô

- Đĩ oan đĩ đĩ bà ta gợ b.

Đĩ, như đĩ Kay mang theo những thứ không thuộc về cô bà
ta thân chinh trải ra ền căn phòng chung một chân váy cả cô đĩ
đĩ đĩ một váy khác cũng cả cô cùng một áo cộc tay màu xanh đ
trờ bạc pếch và một mấ bánh mì gổ báo.

B ta cả thậ gắppợ tám váy , buộc tén bố gó lại vớ nhau.

Tiếp đó bà ta bước ra từ áo quần ra, chân trần, vẻ trịnh trọng để tiều rẻ và bợt bội, một cuộn tiền rồi lườn vào (biết là Kay không có áo quần chẳng? cạp quần ở cả Kay, thò mạnh ngón tay vào eo lưng chân váy và giắt ổ tiền vào giắt ở đó, bị những móng tay vàng ệch cả bà ta cào xước, và đẩy thun quần ở

Bà ta bỏ thêm một mảnh giấy gấp tư có ghi, bà ta bảo, đây chỉ cả người chị họ

- Đây đây rồi, nhà Ante ấy, thì gửi tiền cho chúng tôi Ante giờ chắt giàu rồi, năm công giáo.

Kay ngã người xuống tám người chung vớ mấy đứa cháu.

Nỗi hoảng loạn mê mang làm cô nao trong đó.

Có khi mà cố gượng về những giấc mơ trắng phấn và bông bành vãi che chắn cho cô khổ và chạm không sao chịu nổi với hiện thực mà chính bản thân cô cũng dự phần vỡ trái tim là đau, thất vọng, chất chứa ăn năn và ngơ ngác, cô tuyệt vọng cố tách ra khỏi con người nhu nhược và yếu đuối cả mình nhưng tổ hôn ở những mộng tưởng không thể đánh bại các tập thể cả cuộc đời và Kay ở lại cùng nỗi khiếp sợ trong một trạng thái tay bo mà không nổi bật lên nào có thể giải thoát cho cô

Và hững hờ mẹ chồng đã tới tìm cô bằng cách ra lệnh cho cô đứng dậy.

Kay bước qua người các em chồng đang nằm trên một tấm đệm khác, và mặt cô chẳng mong gì phải nghe giọng điệu châm chọc chát chát cả họ hay thấy ở mặt kẻ nghiệp của họ quá là trong hừng hực xám xịt, cô vẫn thấy việc hai phụ nữ ấy giả đờ như đang ngủ mê mê ở cô cất bước đi đường về phía vô tình

như thế mang một thông điệp rõ ràng.

Có lẽ vì họ đang chắc chắn không bao giờ gặp lại Kay nên tránh lui cho rồi khỏi phải khổ công chào cô một tiếng, lễ cô một cái, chờ về nhà cô một bàn tay và hướng sang cô một ánh tay thiện hảo và tử tế.

Hãy rồi, chính là thế - Kay đã về nhà từ nhà, họ thà ngay từ giờ không nhìn gì với cô nữa còn hơn, bị thô thiển bỏ sự ề chừng hoàn toàn để hiểu là gần gũi với sự thật bị thảm cả cô ở chừng nào hay chừng này.

Kay bỗng nghe một tiếng rên.

Ngoài phòng một người đàn ông đứng đứng ở

Ah ta ăn vận lễ phục Tây, mặt quần jeans và sơ mi kẻ caro trông vẻ hững hờ mà để đo lường tâm trạng quang kiến cho Kay khi xuất hiện trước mặt anh ta, bị mẹ chồng lấy tay nõ nõng, bực tức, bồng chồm đi đi không sao lựa được là anh ta có đứng nhìn cô không, cô gập gò và bán bạn, bỏ đi ô ghì vào ngực như cô đứng nhìn thấy mình trong gương mặt anh ta.

Kay để ý thấy cách anh ta nhay nhay mõ mõ làm cho bà hạ xuống mặt anh ta, như bộ hàm cả một bài gặt nhảm, cứ đứng đi lê lết.

Bà mẹ chồng chờ nhanh cho anh ta mấy tiếng.

Ah ta nhếch vào túi không thẹn lễ nhàn.

- Có không được quay về đâu đây, bà ta lúng búng bắt tai Kay. Ông ở nơi phải gửi tiền về cho chúng tôi ngay. Không từ được cũng chờ quay về.

Kay lúc này chỉ bám vào cánh tay bà già nhưng bà ta đã bị ông anh ngay vào trong nhà để bắt.

- Đi thôi bây giờ, người đàn ông thì tiếu, giọng ờ ờ, ỉn ỉn

Ah ta quay bước xuống phố chẳng buồn lên tra xem Kay có đi theo không, cứ như thế, cô tự nhủ trong khi bám sát gót anh ta, lóng ngóng vấp vấp xuống trong đường phố như hồng cò anh ta như nhảy chồm chồm trên đồ giày thể thao ể ể và nhẹ anh ta không nghi ngờ đây một kẻ là cô phải biết thân biết phận mà bám theo, hoặc như thế để được trả công trợ giúp xong xuôi cô quyết định làm giàu ta cũng có cần biết

Đúng định cho cô biết cô là ai rồi.

Ngay tức thì các ý nghĩ của cô già biến mất và, chăm chú để bị bỏ xa và tuột mất tông đường, cô thấy tâm trí mình chìm vào màn sương thân thuộc tuy vậy bị xuyên cắt không phải bởi gương mặt thể lương cả chồng hay cả bà cô nữa mà bởi những hình ảnh mà cô nhận ra trên đường đi trên những con phố người đàn ông là cô vào và cô không nhớ đã bao giờ đi chân đất chưa, dĩ nhiên, cô bất giác tự nhủ có lẽ cô đã lướt qua trong trạng thái ngây dại, sự bất tỉnh thần thường thấy nhưng không nhớ cũng nên - thế mà, sáng nay, những cảnh tượng bình dị nhất xếp đường đi như những bài thơ để được cố định qua phố thị trong số phận sau màn hình các giấc mơ của cô

Đúng có phải là cô bắt đầu để được bảo vệ được giành giật khỏi cơn mộng tưởng nguy hiểm vì giờ đây bị bó buộc vào tay kẻ không quen biết?

Thứ làm cô còn sợ hãi hơn nữa là cảm giác đầu óc cô thấy

nhớ là khi đi ngang qua trước mặt một phụ nữ mang thai đang ngồi xổm xoa bóp cháo cho một đứa bé ẵm.

Nỗi buồn muộn ầu thấm vì không còn không cái, nỗi khổ tâm mê mang và ngất ất, nằm ngoài mọi phản xạ hồ thẹn với người thân gần, lâu dần rồi cô không cảm thấy, kể từ khi, được nhà chồng cho trú ngụ mọi thứ trong cô cứ cô đi và đi cứ hể hể.

Và thế là cô qan át thay vì chỉ để mất lối đi trên người phụ nữ kia, qan sát cái bụng vòng là cả cô ta rồi để mờ nhoè nhoè cả thằng bé và buồn bã nghĩ :Vết là mình, Kari, sẽ không có nổi một mụn con ư? nhưng rồi lại hơn là ngạc nhiên vì thấy mình rồi, vì nhận được cái cảm giác đang bay động theo cách mơ hồ và gần như là đang một phần trong cô với đi qen chỉ còn uể oải hoặc kiệt huệ nữa mà thôi

Đảo bước vì người đi ông đang trước mặt nhanh.

Một cô gái đi có thể là cô Kari, trong cuộc đời cũ, ra ngoài và hè cát để tắm gội để ô cửa duy nhất cả quê giải khát, và khi trông thấy thân hình cao ráo và thanh thoát, cả hông lẫn vai đều hẹp còn eo lưng chỉ khẽ lượn vào nhưng chắc chắn và rắn rỏi như thân mình một con rắn, cô nhận ra vóc người cùng tạng với cô và nhận thứ được công sức của cơ bắp để lại trên bước chân vững chãi thế này, nhận được sự mạnh mẽ cả chúng, sự hiệ hữu bất kể mà cô đã đang quê, nhận được toàn bộ tấm thân trẻ trung ăn chắc mà cô chẳng còn chú ý mấy may và đang nhớ lại, mà cô gặp lại trong đang vóc cô gái xa lạ đang xếp đến thành hàng phía ngoài quầy những chai xô để bày bán, người trong vẻ chăm

chủ bình thản, để đã có thể cô Kay, trong cuộc đời.

lũ này người dân ông đã cố gắng để độc lập

Những tổ họ anh vậ qà n óo xanh ơ mi trắng tiế ề rề
trê và hẹ tay cần mắ bánh mì mà chố chố chúg ại gặ một
miếg, ằm vạ bánh roi ằ tả.

Mấy con qạ bám theo gầ như át gốchân chúg.

Kay bước gấp đôi lên người để đứng và bắt đầu tập thể dục ngang tầm anh ta, làm cho dĩ tông té đến từ xuống nền nhựa. Đồng vang to ầm nổi từ xa, cảnh giác, táo tợn bay vụt.

- Sếp để nơi rồi, người đến ông thông báo giọng ông chùng, để trấn an hay kích lệ Kay? t hơn là để trả lời trước một câu hỏi của cô ả.

Ồ bà tự hồ có phải anh ta ngại người ta thấy cô váy thổ màu, tóc không tô điểm, cái cụng chân bám bụi trắng bợt ở bên cạnh anh ta, kẻ võ áo ở mi chĩnh tề cạp kh, đi giày thể thao xanh lục, rõ ràng chăm chú lấy lòng cho hình thức cùng ý kiến nó coi ra, về anh ta, tất cả những người đánh mắt anh ta.

Ah ta ang ðòg, rẽ vào ãi ð Òng hà hươg thảg ra biẽ.

Trên vòm trời ngát xanh ù dịu Kay thấy đến qạ gáy xám và
mòng biển chao lộng, nhậ thứ rõ là mình thấy chúng bay lượn và
ngạc nhiên, gần như hổ hoảng trước nhậ thứ này, tự nhủ không
rõ nề vẫn còn bối rối và uể oải, đặng sự tư vẫn còn bị ngăn trở
bởi đám sơn g mù vây kín các mộng tưởng cả cô tự nhủ lâu
lắm rồi mình không thể ở - ở chỗ bờ biển bà vẫn phái cô bé
con, ra mua cá cả những ngư dân và cá bè

Và thế là cô cảm thấy tro vạ cái hiệ thợ rành rành không
pải bàn cãi rằng cô bé gầy gò hoang đ, táo tợn, dĩ co quyề lệ
giá bán cá đ và người phụ nữ là cô b này, đứng theo chân một
kẻ xa lạ để một bề bờ tương tự tạo thành cùg và chỉ một người
có số mệnh gấ k và dy nhất, rằng cô xú ộng, thả òg, mẫn
nguyệ vì thế đ rằng mấ cô âm râm cay xè và rằng cô nguồ
qê ợ bấp bênh cả hoàn cảnh hoặ nỗ đg hơn ợ mong
manh đ hể mang về qá dĩ i nghiên trog trướ ánh chỗ b hứg
kở cả một shậ như thế

Đ cảm nhậ bóg đng, k niệ cả một nự cuờ về dĩ trê
mỗ

Heb, Kay , cầ hần reo ã.

Đ nhớ rõ hồi cò bé cô đ tậ hưở cảm giác một mình vớ
mình ngầ nào và cô có tử thân vì cô ộc thì dĩ cũng chưa bao giờ
là b cô lủ thủ một mình mà là b cô ở giỡ nhữg dĩ trẻ kác
hay nhữg gia đh cháu con đg dĩ cố giúp iệ.

Đ cũng nhớ là chồng cộ vớ bản tính thuầ hậ và k tiếg,
thể ệm và hơi lãnh đ tạo cho cô cảm giác an tâm rằng cô
chắg phải hy sinh thứ gì trong ợ cô đn cả mình, anh không
mảy may đhở cầ giặ bại như thế và cũng không mườg
tượg nhiề hơn là cậi toan tính đanh ra kở bản thân anh.

Và có lẽ dĩ dĩ tiê dĩ nhiều năm k từ kì anh mất, giỡ b
ấp ngựa bướ thấp bướ cao trê dĩ dĩ, thở dĩ, ngó chân bắm
vào mũi tồg đg chún bại, giỡ b cảm thấy trê trán mình hơi
nóg vấ cò ên ái cả kung trờ xanh, nghe lủ qạ gáy xám
qàng qạc rút kở hung tợn cả bài chim qanh năm dĩ mồi và

thấy ở vẻ mặt nhìn cả mình những nỗi khổ, chi chít, từ những vòng lượm giết cả chúng, là để tiêu rất đau khổ khi anh mất, cô nhớ đến quá khứ người chồng, người con trai ấy, vì những gì thuộc về con người anh.

Đang ngơ ngẩn như vậy.

Đến cảm giác này rất dễ hiểu

Xả hẳn sự vỡ mộng quay cuồng và hẳn họ cô bị cuốn vào trong vì lòng tin tưởng, trước cái chết bất ngờ kia, rồi mình sẽ không có con một em một chiếc và vì thế hiểu nhiều đến nỗi là cô đã lao tâm khổ tứ mà chẳng ích gì cũng xa hẳn niềm tin tưởng không còn chưa chết là để dành mất cuộc sống mà mọi chuyện đều như ý cô nỗi đau khổ vì sự vắng mặt này thòp gò lấy cô đứng ở cô không phòng bị và làm cô rối bời và lấy tay cào rãnh, tay kia ôm bó quá áo, cô đắm nhẹ vào giấc ngủ, như để tự thuyết phục rằng mình đang khóc trong người

Ông, đứng là nó mà: ước gì chồng cô ở đây, bây giờ cô hoặc đều ở trong cái xứ ở bao lâu mà cô chỉ biết có thành phố này và cũng chỉ biết một phần của nó mà cô hình dung rất rõ các giới hạn, quy mô hình dạng, và ước gì cô nhớ được khuôn mặt trên mặt mịn màng và ánh màu cả anh và biết rằng khuôn mặt đó không biết dạng, vẫn ấm nồng, để nhìn lại và đứng để nhìn đều ở trên thế gian này như một một bông hoa trĩu nặng để cảnh, cùng lúc với khuôn mặt cả cô Kay, đứng đợi cô máy móc hướng về phía mặt kia xa lạ (để bắt xe ô tô ở đây là, nó sẽ bây giờ đấy), bộ mặt người đang nước mắt và kinh khủng, có gì đó vì những cái máy cơ bản chôn, mà Kay phải ghi nhận sự hiện diện

Đứng sát gần mặt cô mà cô nghĩ thấy được hơi nóng cùng mùi mồ hôi hăng hắc, trong khi, khuôn mặt chồng cô bây giờ nom ra làm sao, cô còn không muốn mở mắt, cô còn không thể hình dung.

Khuôn mặt thân thương đã cô ỡ chấp nhận không bao giờ được nhìn lại, nếu biết rằng, từ cách xa, nó vẫn vẹn nguyên, nồng ấm, ấm áp.

Nhưng rằng, mãi mãi, nó chỉ còn tồn tại trong ký ức của một nhún người đã là thế, bất giác, làm lòng cô chất chứa buồn đau và thương cảm với chồng, và mặt từ đầu đến cuối vẫn đắm la la vào ngực, cô không cảm thấy là mình may mắn.

Người đàn ông đang lại ở cuối đại lộ, cạnh một tổ người tay xách nách mang những giỏ hàng

Kay đã đẩy cả mình xuống ngồi trên đất.

Cô bắt cô thả lỏng, các ngón chân cô tễ ra trên bề mặt đất mềm.

Cô khẽ thở váy co lại, gần đến gần gối để ánh nắng tấp vào làn da không hấp thụ bị rạn chân chim, cổ chân, bắp chân.

Việc cô không đứng lên với ai, việc không ai nghĩ tới cô bao giờ chẳng mấy quan trọng.

Cô thanh thản và đứng vững và đứng thì thanh trẻ cô là chính mình và cơ thể khỏe mạnh cả cô hít lấy trong từng hơi thở thật hơi ấm rạo rực hào phóng còn hai cánh mũi cô phập phồng hít hà trong hàm ân những thứ mùi thoang thoảng là về từ biển cả mà cô không trông thấy nhưng nghe được tiếng ào ạt ngay phía cuối đại lộ, mà cô nhìn thấy như một luồng ánh sáng xanh từ cuộn biển động

trong ánh bình minh, như một phản chiếu màu đồng trên nền trời biếc xanh dịu dàng.

Lim dim mắt, chỉ để cái nhìn của mình hé một khe nhỏ qua đó cô thấy bướm tíu tíu lui tới nhịp chân bòn chôn gã đàn ông có trách nhiệm đã cũ.

Về thôi nào?

Đến không dám hỏi anh ta, mà cũng không muốn biết chưa đâu, bởi trí não quá khổ cả cô cô thần nghĩ, để làm gì với thông tin đã chứa nó với biết thế nào về thế giới chỉ biết một nhúm cỏ con tằm gọt mà chúng lại là qan để những thứ người ta đang thường gặp nhận chú ý phải thứ người ta không thể trông thấy hay ụng hay thấu hiểu.

Khi những kỷ niệm về ngôi trường nơi bà gửi cô đến một thời gian lên vào các giấc mơ cô thì chỉ là cơn ảo, những bức vẽ nhạo, những trêu đùa và sự ảo nháo cùng vài hình ảnh mờ về một con bé gầy gò xương, dè chừng, nhấm nhè cào cấu tự vệ và, co ro dưới nền gạch vì không thể ghé ngồi, lắng nghe mà không ao tách bạch được với nhau những từ ngữ lù lù, không có, nói nó, uể oải cả một bà giáo, may thay, không hề chú ý đến nó cái nhìn xú phạm triền miên hoặc chỉ chờ đợi xú phạm lướt qua con bé mà không thấy nó và có muốn thà là người ta để cho mình được yên con bé cũng không vì thế mà sợ người phụ nữ lạ hay những đứa trẻ khác, có chấp nhận mọi sự nhạo mạ nó cũng không vì thế mà nom người trước mặt ai.

Kay cưỡi trên trong bụng.

On bắt cho và trở về đây cô

Có tay máy mân mê tai phải, lại nhỏ cuồn cuộn cảm nhận qua ngón tay hai mắt đi tai rách rồn nhau: một thằng bé nhảy xổ vào công tử giỡn và giỡn hoa tai cả cô

Ồ đây là không, ở trường cô có bao giờ hiểu ra điều gì hay họ được điều gì đâu.

Dẫu lẽ thế những từ ngữ không thể phân định thốt ra từ chất giọng không trần bằng lý lẽ lấy cả người phụ nữ mặt đỏ ửng, cau có cô để nó đi bẽ bề bề mình, không chú ý niệm về trật tự những điều gãi vớ chugging, biết rõ đó là một ngỗ ngữ tiếng Pháp cô có khả năng bẻ bẻ câu để nghe hiểu nhưng lại thiếu năng lực nhận ra trong cái nhịp độ ồn ã chan chát, và chẳng một phần tâm trí vẫn mai mả, chỉ về phía bọn trẻ la mà từ đó bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra một bờ cà khịa ma mãnh, một cú đập nhẹ nguên hoặc một cái tát trời giáng khi công tử quay lưng bẻ gãy.

Đó là vì sao, hôm nay, cô chỉ biết về cuộc đời qua những gì đã nếm trải.

Đi vào cô thấy chẳng thà gã đàn ông họ áp đặt làm người đi đường hoặc bạn đồng hành cả cô đứng bất động ó cô phải chịu vò xé vô ích vì một cái tên dĩ nhiên sẽ xa lạ với nó (cái tên óc ngu ngơ cả cộng đồng giả như cô hỏi anh ta xem cả hai đang đi đâu, bởi có thể nhận cái tên tổ nghĩa, thậm chí là qặ và không sao nhớ nổi dĩ nhiên, cô cũng không thể nào là áp đặt công tử là vợ nó

Mà kiể cô phải bận tâm quá mới đầu chỉ có ế bề, không đều, nhưng phải hổng làm gì chứ cái cảm giác thích thú tinh thần và tổ lành trong làn không khí ấm áp (mùi hương men nồng nồng hoặc mùi hồ lạnh mạnh bốc lên từ vạt hệ thống bàn chân thư giãn, ăng

hoái, cả thân người cô đã thả lỏng trong tình trạng tuyệt đối bất động mà nó biết cách đặt tới, sao lại phải mạo hiểm phá hỏng nó đi một cách vớ vẩn chứ?

Đám người cũng chờ đợi như cô ngồi kẹt cứng trên những túp đất lều to tướng hoặc những hộp các tông chằng đầy chằng cồng, và mặt dễ nhìn thẳng trước mặt qua khe mí mắt khép hờ. Kay đã đoán được qua sự thiếu vắng đo lường, về tình trạng nào đó cả không khí bao quanh, rằng gần đây ông, mọi người hay cái tù giam họ hay kẻ chế tác bà chú bí mật là kẻ duy nhất ngạo ngược, bồn chồn dễ bước trên nền nhựa đường pha cát gồ ghề và nhú nháy, chồm lên ngoài chủ ý trong đống giấy thể thao xanh bị y hệ như, Kay nghĩ thầm, những con quạ hoang, mình đến chỗ bang một vẻ rộng màu trắng, đứng nhảy bố trí cách để không xa, có khi, có khi anh ta là anh em cả chúng biến thành người một cách tinh vi trong khoảng thời gian mang Kay đi cũng nên.

Một thoáng rung mình căng thẳng kìa ông đứng ở trong cô

Sau đó, khi hơi nóng trở nên hằn hạp ở nỗi Kay vì cả mặt lẫn phần thân trên vào tấm váy tổ hôn trước đã xếp gọn trong đây còn nhóm người bên ngoài đã biến thành một đám đông nhố nháo, người đến ông nắm lấy tay cô đứng cô đi về một chiếc xe đã có vài người ngồi và để lộ mình cũng đã bị miệt thị chỉ vì tên này, kẻ tổ chức và miệt thị, và Kay thấy có vẻ anh ta nổi giận vì có cả đám người mặt dễ người ta đã đảm bảo sẽ không như vậy và anh ta thậm chí còn trả tiền cho tên đó

Còn thì không nghe anh ta nữa, bực rầy chưa chi đã thấy ám vào bên sườn hơi nóng từ dưới cả người đến ông, những con co

thất từ các cơ sở ồn chồn, cái kh cả anh ta.

Ah ta giấu p á au mấ k h gương đ đng tử trò xoay, đ đ và gườn gườn cả ù q ạ chẳng, anh ta giấu đở p ơ mi k ca rô cài k cổ đ thường cái vệ trắng nhờ mà bọ chúng con nào cũng cứ rướ ứ chẳng?

C lế xé anh ta trong ki chiếc xe kở ộng, nặng nề và nhỏ nhà rồ kở quảng trường b này chen chú cả minibuss những chiếc xe giống xe cả họ k h càng và đ ề mà cả đg người đng trè đ hay tìm cách trè đ cùng những đ nố và đ b à những tiếng gọi, tiếng k than hà ể vào âm oàng oạc hiế chiếc cả ù qạ ko ang lẹg rạp và hẹ cô ngó nhìn miệg người đn ôg kông ngừng bạy mạy và những con co giệ la la ở cổ anh ta và cô lề nghĩ bọ qạ cũng hể há ra rồi ngậ lại như thế lề hỏi, cái mỗ đn cả chúng, cũng cùng một mạch đ giệ cạ như thế làm pậ pông cái cổ đn trắng, nề đn koang trắng cả chúng, như thể cuộc ếg bấp bênh pải ra hiệ, cảnh báo về trạng thái mong manh, chậ chờ cả nó

Đg giá nào đ nấ cô cũng ể kông hỏ anh ta bất lậ đ gì

Đ giờ thì cô e ơ kông cò là chuyệ anh ta ể qắg vào mặ cô một đ ể chẳng lề hẹ gì vớ chú xú những đề cô biế mà, trái lại, gờ tở đn qạ máu mủ ruột rà và noi chỗ mịt mờ cách trở có ể anh ta ể trở về qắ theo cô Kay , người ở nhà chồng kông lến ra cho đ ể nuôi miệg mình và bị người ta rữ bỏ theo cung cách này, nhưng mà, chao ồ những tò tiề giấ ở đy chun qầ b cả cô có pải là ể chi trả việ chuyể cô đ cái nơi thế

nào cũng thăm đăm, ghé người không?

Tâm trí cô bán bún, quay lại với sự hỗn độn khó nắm bắt nó từng chìm đắm bên trong ông lại thiết tha yêu ái và từ đó để bảo vệ nó

Ôn nghĩ gì cô hiểu ra thế này?

Để giải các cơn hung dữ thế nào đây?

Còn nhớ vô cùng buồn một chuyện bà đã kể về rã, con và hung tợn vô hình nhằm nhẽ bắt có bà nhiều lần và đã bị một ông hàng xóm cho đỡ đỡ đỡ người ta chẳng thấy nó đâu, thế nhưng lại không nhớ chuyện nào về cả và đã làm cho ông bạn.

Đáng kể là phải nhớ một chuyện gì đây?

Người ta đã từng, ngày xưa, cảnh báo cô đây?

Còn tình bạn tách khổ gần bạn đường bằng cách nép sát vào người hai bà già ngồi bên trái nhưng bà sát cạnh thứ cô một cù chửi nguyền không buồn quay về lại.

Kay bà cứu mình lại bằng cách ôm chặt bộ ấy vào lòng.

Còn nhìn trân trân vào cái gáy cạo nhẵn ngắn nếp cả người lái xe và gáy không mơ tưởng đến bất cứ chuyện gì chỉ tự cho phép ghi nhận là cô và đỡ và khát và thên thường nghĩ đến mảnh bánh mì bà mẹ chồng đã gọt cho mà cô cảm thấy các cạnh răng nhọn chọt vào ngực, còn đâu cô hề ngờ ông phải lại gặp ông trái, đây đây đây theo nhịp trời và cả chiếc xe ô tô này đang chạy trên một con đường rộng, hầu như những vết bánh xe mà từ khoảng trống giữa người lái xe và người hành khách ngồi phía trước, qua khe chắn gió Kay có thể thấy và vượt từ đó

nảy tung tung mà vẫn đi đũa, và ở hai bên đường là những ngôi nhà xây bằng gạch nê bị tô đẽg trước có những nàng gà mái nhỏ màu trắng đứng mỗi bốn tung tìm mỗi và bốn trẻ lính bị đứng nô đùa, nếp nhà và những đứa trẻ thuở nào Kay vẫn ước ao có được với người chồng mang khuôn mặt hiền, mái tóc lấp lánh, những chiếc xi măng đã chắt chắt, khoảng sân sạch sẽ tinh tươm và bốn trẻ mặt sáng tinh anh, để dành thanh mìn để là cả cô và nó giữ không sợ hãi ngay dưới bóng đường mà đi cô thấy mũi xe như sẽ nổ chũng ấy chũng ở nơi như đứng ngoạm ấy ngoạm ở con đường và về xe, bang báng và rộng rãi, và để gì ở trong cô muốn là để cấp báo về hiện hạ và nài xin người lái xe dừng ăn uống nổ tươi đến con mà ở nào ở này để mang khuôn mặt hiền hậu cả chồng cô nhưng đứng ở ngôn từ chợ trạo ra khổ miệng thì cô không chũng lại, hổ thẹn và bối rối tột cùng bởi cô ý thức được rằng con cô chỉ là một đứa trẻ gầy gù đứng lén mỗi trước mấy căn nhà và thỉnh thoảng lại cúi khom bay tán bạn bè khi có xe chạy ngang qua, bang bở đến trắng và hiếp chiế, về phía một cánh gà là thấp và người ta sẽ bảo sao nếu cô đem họ về che chở ư con-quạ cả cô người may sao, vẫn có khuôn mặt và tên gọi Kay Demba và vẫn giữ được bộ mặt người chồng nào còn ở trong chiếc xe này, còn tiếp tục nhìn trần trổ vào cái gáy núng nính cạo nhẵn cả người lái xe và còn đứng ngoài vòng lén tả cả người đến ông ta, con chim hung tợn có bước chân nhẹ nhàng ta, người ta sẽ bảo sao về Kay Demba, Kay Demba.

Giật bắn vì bàn tay người đến ông chạm vào vai cô

Đã ra khỏi xe, anh ta kéo cô về phía mình để đưa cô xuống

trong lúc đêm buồn cô không câu nệ

Một người trong bọn họ là cánh cửa bị

Kay đã chân xuống đất, vẫn còn buồn ngủ rũ rượi bỏ
hơi nóng từ thở trong xe đẩy ngọt ngào ẩn nấp của một nơi,
không giờ phút trong cô thể gì cụ thể nhưng lại bằng bất
hướng ku phổ cô đã sống, phổ xá đi cát, tường màu hồng hoặc
xanh nhạt hoặc trắng xi măng thô làm lù xa khỏi cô nỗi buồn là đã bị
đẩy văng ra.

Koát một chiếc quần cô đã đến ông ra hiệu cho cô theo.

Ông vội vã nhìn quanh.

Những gian hàng bày bán hàng hóa quảng trường nhỏ nơi chiếc
xe đẩy vào giữa những chiếc hao hao cùng bại, thân ái, một
người một xuống và một tập cả đến ông đi đến bà đang lướt lướt
trong đám cả giá chuyển đi

Kay thấy ở một góc nơi nào đó trên tường.

Ông trở lại cho người đến ông đã quay lại kiểm tra là cô vẫn
còn đây, rồi bắt đầu giải quyết nhu cầu.

Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh, anh ta đã mất dạng.

Ông lại đứng chỗ anh ta đứng mấy phút trước.

Ông cẩn thận mở cửa, xé một mảnh bánh mì ra gần từng miếng
nhỏ

Ông để từng miếng từng miếng một tan mãi trên lưỡi nhằm chắt
ra toàn bộ hương vị, thứ hương vị nhàn nhạt mà rất cay vì bánh
đã cũ và cô thấy nó ăn vẫn ngon và, cùng lúc, thấy cô sợ hãi từ
góc nọ sang góc kia cả quảng trường cố nhìn cho ra lẽ mà ố

bập côn cả trong tay .

Đi từ này ki đến qạ không còn thò mặ ra nữa (chỉ còn mấy con bọ câu hoặc ế xám chao qạ chao lại), cô ợ cái mối qan hệ họ hàng máu mủ biế đều lại có giỡ chúng và người đến ông í hơn nhiều việc bị bỏ lại, cô Kad y Demba, không biế mình đang ở đâu mà cũng không thiếtha gặg hỏ

Trờxên xỉ ừ mây .

Trờ ánh ngày nhạt nhò, qầg ánh buồg thấpá au nề xám tê tái cả vòn trờ Kad y đán chồg không pải không ểg ể đã ể cuồg ngày , và hỏ chạy xe nhiều giờ.

Ổng nhiề, người đến ông lại đợg ểg ngay trướ mặ cô

Ah ta ặt ngọt chà cho cômột chai xỏ cam.

Nào, ỉ thỏ ỉ thỏ anh ta thoắg ể giồg gắ gồg, hỏ hỏ, và Kad y lại bắ ể chân nam ể chân chiề pá au anh ta mà ể tồg trong bị tu tồg hỏn ể xỏ ể, lưu giữ chồg vánh, trong trạng thái hỏi hỏg ể ể, minh mắ, nhữg mù biế thỏ rỏ xa xa, nhữg mặ tiề ể nát ể cô chưa bao giờ trồg thấy cả nhữg ngồnhỏ ể ể ban cồg xiề vỏ, trang trỉbằg nhữg hàng cộg nhỏ xỏ xỏ mà đớ ánh ngày tàn, đớ màu hoầg hỏ tím tái nom như mang vể cả nhữg óg xương rỏ rỏ ể ể ấy thân thể một con thú ể tiề tồ , rồi mù hỏ tanh cả cá thỏ nồng nặc hơn ki người đến ông rỏ qắ về pá một trong nhữg con qái vể đợg ể ngắ ể ra ấy, ể cả ể a Kad vào một cái ển nơi thoạt tiề cô chỉ trồg thấy một kỏ thù lủ nhữg tú xách vớ ba ể hỏi ể hơn ánh ngày tàn và màu hoầg hỏ tím tái.

Ể cô thấy nỏi ể giỡ đợg ngồg ngang hành lý nhữg guồg

mặt bị chấn thương, không tuổi tác vạch nẻ cả những đến bà, đến ông, trẻ nhỏ ngồi trong một sự im lặng mà năm thì mười họa một tiếng ho, một hơi thở mỗi giây xuyên thấu.

Gã đến ông thì thảo bảo cô ngồi xuống nhưng Kaye cứ đứng gập cánh cẳng họ và bước qua, không phải muốn cưỡng lại để anh ta ra đi, mà bởi vì trong nỗi buồn khôn hồn ở cái tâm trí chưa thuần há, ở vợ, ở mẹ cả cô ghi nhận rồi gập để giải, bằng những phương tiện ở ai thuộc ở hữ cả nó những nguồn tham chiếu hạn hẹp mà nó có để mà cô thu nhận, trong cái nỗi buồn khôn hồn ở cả ý chí và trí tuệ thân người cô bất động, chân cứng đờ, để gập biến thành hai cái ụ co lại rã rảnh như hai cái máu trên một cây gỗ.

Giữa cô và những nguồn này có một mối liên hệ giản, bởi cô có mặt cùng ở với họ trong khoảnh khắc này.

Nhưng bản chất và động cơ của mối liên hệ đó là gì rồi tình cảnh đó có tổ cho cả họ để cô không, rồi cô làm thế nào để xác định một tình cảnh tồi tệ rồi cô có được tự do ở hữ chính con người mình không?

Việc cô có khả năng thần diệu hình những câu hỏi như thế làm công việc và lố lố cuống.

Tâm trí cô vận động, sự sợ hãi, nỗi sợ vì phải động não nhưng tiến trình khổ ải này trong cơn mơ hoặc cô không làm chủ được.

Người đến ông không nài bảo cô ngồi xuống.

Cô cảm nhận được mồ hôi anh ta tanh nồng mũi, cùng những xung năng như được tích tụ cả trạng thái kh động căng thẳng trong anh ta.

À ừ tiê anh ta gác cặh râm ừ trán.

Trong ánh nhá nhem ừ má đến thấ cả anh ta nom trò xoe và ấ anh.

Nỗi b ợ ừ trướ lại tén ầy cộ nỗi ợ nguờ ến ôg có ầy mớ rế ná gồ ừ ồ qạ.

Ồ lế má về cái kồ ừ mờ hộp ấ nguờ nằ ngòì ừ n nhón mà cồ chỉ hơi ngạc nhiê thấ tườ ừ nhữg ừ cánh cồ hể nhìn ra trong ừ nhò ừg viề màu trắng hoặ nghe nhữg ừ cánh viề trắ g này vồ pà pậ bậ nhữg mạng ờ n vô hình, nhưng lề cảm thấ trong chính nỗi ợ ờ âm mưu một vụ ểo thoát, trồ chạy cả tâm trí cồ về pà nhữg xứ ờ nhự nhậ và mớ mọng và cồ ợc về mớ rừ bỏ mớ áng nay thộ và gồ mình ừ ừ nỗi ợ và chỉ lư tâm ể thợ tại tứ thợ ể ợ uy hiếp cậ ừ mà cồ thấ ấ ừ trong cái nhìn bng ạnh cả nguờ ến ôg, trong tiếng rừ hau háu cả giọng anh ta ách nhiễ, ừ hỏ chuyệ tiề nong.

- Giừ ừ trả tiề tồ ừ cồ pải trả cồg cho tồ

Và anh ta qy về im ừ, thiế vắg pản ứg cả Kay vào ợ từ chỗ ể ra thứ anh ta muố, cồ ợt nhiê ý thớ rõ mồn một về ừ ừ - cồ ể ừ gồ chồg xuốg, cú mặ và mớ hế miệg thành một kể nự ừ ừ hoãn mà tuy vậ chưa chấ anh ta ể nhìn ra.

Ồ nghe mình, như từ rất xa vồ về oàng oạc - kồg phải cồ ểng hơi nhại lại giọng nguờ ến ôg ao?

- Trả cồg áy à, ao tồ ừ pải trả cồg cho anh?

- Này, thả thuậ ểng hoàng rồi ầy nhệ tồ ể ể cồ ể tậ

đây cơ mà!

Cô đột ngột xây lưng về phía anh ta, bàn tay đặt xuống bụng, mò mẫn rút ra nắm tờ tiền nóng hổi và ần ần nhoe nát mềm chằng khác gì những miếng vải vụn.

Quay người lại và luồn mấy tờ tiền vào tay người đàn ông.

Ah ta ần mà không nhìn.

Ah ta hừ hừ thả măn, nhét tiền vào túi quần jeans và Kay ngay lập tức tiếc rẻ thấy anh ta đứng lại rõ chổng vánh, bàn đã đưa tay ngửa ấy cho anh ta.

Cô mơ hồ cảm thấy giờ thì cô ắc ằng hồ không phải tên thành phố anh ta đã đưa cô tới cũng không phải tên họ đang đứng đây mà hồ lý do cái hành trình kia, cảm thấy cô đã khả năng lắng nghe anh ta rồi cố gắng rút ra từ đó một chỉ dẫn, nhưng sợ ghé bịt kín giữ cô trước ý nghĩ lại phải mở lời với anh ta bàn nữa, thu nhận giọng chính mình rồi giọng anh ta dội âm vọng rè rè nhá cô nhớ đến tiếng rí cả buổi chim hung hăng, bang bỗ đến trắng và cánh viền trắng.

Nhưng anh ta đã quay góbbổn khổn.

Trong khi cả ngày ròng rã cô chịu không biết anh ta là cai tù hay thiêu thê hộ mệnh, đứng sợ hay từ tâm, trong khi cô sợ khám phá ra đồ mấ anh ta, thì sợ biết mất cả người đàn ông chặ đứng cái đứng bình thản, chuyên chú và mê mải cả sự nghĩ cô về thuà bộ và phân lòng và Kay lại chìm vào đêm song mù bảng phát bòn chòn bả ra từ những mơ màng đến tận cả cô

Thả mình xuống đất, cuộn tròn người trên cái bộ.

Và trong tình huống này, cô cảm thấy như thể gào như
vô thức về mọi thứ bao quanh và chỉ bắt được cảm giác nóng, rồi
đột nhiên khát mà cô thấy đang từ từ thay đổi tình trạng trở lại
quãng vì những cú giật mình thức thở, cho đến một chuyển
động nhò nháo đột ngột buộc công gập đầu rồi nhảy dựng lên.

Những người ngồi trong sân đã đứng cả để khi một tốp đến
ông, Kay vội bỏ đi, bước vào.

Những tiếng rì rào làm chộn rộn đêm đông trước đây im lặng
như tờ

Đã thấm thía, nặng trĩu.

Kay cảm nhận những dòng mồ hôi chảy dọc cánh tay, giữa
hai bàn vịn chỗ gối gối gối.

Những giọng nói cộc lốc, cố tình gằn xuống, vọng đến chỗ cô từ
phía ba hay bốn người và bước vào, và mặt cô không nấn bắt
được để họ nói hoặc bởi cô đứng quá xa, hoặc bởi họ nói một
thứ tiếng xa lạ với cô. Kay vẫn hiểu, bằng vào những tiếng ào
xao rổ rĩ, bập bập, inh tai quá to để những người rằng cuối cùng cũng
xảy ra để những người trong sân ngó lơ.

Một tiếng vo vo làm cô giật.

Cô nhận cái ấy là, lẽ ra sẽ theo dõi người chặn chặn tiếng
ra cửa.

Về ra để ngoài con phố ngập cát, ánh đèn mờ mờ mảnh
trắng lên mờ tang, im lặng để lại xuống tận người này
âm thầm tự tổ chức để thành hàng một, bởi ngay cả bọn trẻ cũng
nằm im thin thít lưng mẹ theo sau toán đến ông để để để để

chờ đợi trong ân.

Văng vẳng tiếng chửi hủ hăng xa.

Đó là, cùng với tiếng vài cọt ọt, tiếng tồ ề ề bề trên cát, âm thanh duy nhất cả th.

Những ngồn nhà cuốc cuốc mất định.

Khi đó cô cảm thấy đã đến tận gò nhợ mỗng cả mình lú vào bờ cát sâu, bề mặt vẫn ấm mà bên dưới lạnh toát, và bước đi cả những người xung quanh cô chùng lại, bị cản trở vì những khối cát mịn mịn giữ cả tồ cũ ỉ giày há mồm và bỗng đều làm tê cóng ngón chân, mắ cá trong lú thái dương còn ỉn mỗ hồ

Cũng nhậ ra như là tiên đoán đợ, như là trước cả khi chuyện xảy ra, ỉn chỗ cả ợ ặng ể cả trợ, ngằm ỉn ể thắg thế trên bờ cô bỗng đoán, qua ợ run rẩy ể ể những hơi thở gấp gấp hắ ể làm rùng rình lần ợg nhịp nhàng cả đêm đợ đợg chuyển động, rằng đã với nó hiển hạ, dĩ có là gì dĩ nữa, bị nghe thấy, bị phát giác, đã trở qua, hoặc cũng có thể ợ căng thẳng đã đạt đến giờ đây khi người ta ể với tờ biển thì vấn ỉn né đến giản là cớ ể ỉng ợ, vớ bở

Những tiếng ể than bang rộng ra mà Kay không hiểu đợ gì hạ chẳng là nỗi bồn chồn ghê gớm pa nhè âm ỉn cả chúng dĩ

Một dĩ trề kó, rồi một dĩ khác.

Phá trước những người đến ôg ể ể nhón đợ lại, gào ể ra ểh bằng giọng ợg ợ, cần cầu.

Ể họ bề dĩ ỉn ể Lợ huơ huơ trên các kuô mỗ như

truy tìm những nếp ấ biệ ấ đ cô thấy hiệ ra, đờ những vể
bang bóng bắt thầ ấ đ cả một ánh áng trắng ấ đ ội,
những kuô mặ bị chộ mấ nhấ hờ tầ gương mặ một cả
đàn nguồ cho ấ ấ đ mố chỉ xem xét tổng thể

Tất thấy ấ trể năng, khoảng tầ tuổi cô

Một người đầ ôg, vể trầ ấg, buồn bã, kiể cô thoáng nghĩ
ấ chồng.

Kuô mặ cô cũng ợ qạ đờ luồng ánh áng thô bạo và cô
nhủ thầ: Phải, ta đầ , Ka ấ Demba, đầ , vấ hân hoan đờ
bát âm tầ mình trong cầ ấg và cảm thấy nó hầ hợ hoàn
toàn với hình ảnh cô mườ tườ, cụ thể và như ý về kuô mặ
chính mình, cũng như vớ trái tim Ka ấ , thứ làm tổ trong cô và
ngoài cầ không ai cầ ấ chân vào.

Nhưng bây giờ cầ ấ

Ồ nghe đờ tiếng ấg xô ngay ấ gầ, cô nhìn ra những vể
áng kác, bớ rờ ràng hơn, vàng vồ hơn và chờ vờ, từ phá
biể.

Đao, cầ ấ rử người

Trong nỗ ấ hồi tưởng qay cuồng, cô rồ rầ tìm cách gắ ấ
ầ trồ thấy và nhậ thứ đờ, những qầ ánh đầg đầ,
tiếng ấg xô cuộn ầ ào, đầ n ôg đầ bà ấ ộ n tầ tầ trầ cát,
vớ ầ gì đầ tầ nghe thấy ở nhà chồng, ngoài chợ trong ầ
ngồ nhà cô đầ ấg, trướ đầ nấ ki cô cầ trồ coi qầ giải
kát và tổ ngày chỉ đầ ấ m nghĩ ấ đầ bé cô mong hoài thai
ấ tốt cầg.

Tuồg như cô có thể nhớ lại một mấ hội thoại, một vài đầ từ đầ

pát ra, bắt đợ giữ đẽ vang vọg và mơ hồ xế lại trong ta giữ các thông tin vô tích sự nhưng một ngày nào đẽ bỗ ích chưa biế chòg, tuồng như cô tỏ tuờ g mà không ể tâm, không cho là qan trọng, tại một giai đoạn nào đẽ trong đờ ý nghĩ a cả sự hội tụ những yếu tố như thế (thiền, ánh sáng chập chờ, cát lạnh, những khuôn mặt ưu tư) và tuồng như cô vẫn biế ông những trì ệu trong cái đẽ ngang bướng ngăn cô xâm nhập vào lối thờ hỗn độn và t ỏi mà có lẽ chấ chấ như thế cảnh tượng cô đẽg ốg ấy có thể qan.

Đạo, cô rử người

Cô cảm thấy bị ể sau lưng, bị ể đẽ bỡ bước chuyển mình ột ngọt cả đêm người tiể về phía rì rào tiếng ốg.

Đám người càng ra sát biển thì những gã đàn ông cần đẽ ện càng gào thét giỗ giã và căng thẳng.

Kay cảm thấy nước ngậ a tồg.

Đẽ cô nhìn rõ nề các vệt ánh sáng ể đẽ trước mặt hiể là chúng chiếu ra từ những ngọ đẽ mó vào mũi trước một con thuyền, khi đẽ cô nhậ ra, như thể cầ nấn bắt đẽ là cái gì trước đẽ rồi mới trông thấy nó hình dạng một chiếc thuyền ử giống những chiếc cô vẫn nhìn chờ quay trở về khi bà ai cô hỏi cầ bé con, ra mua cá ngoài bãi biển.

Những người đẽ trước cầ ào xuống nước, giờ cao hành ữ trê

đẽ, rồi leo ể thuyền, đợ những người đẽ ở trên đẽ ể ể, đợ ánh sáng vàng vọ tù mù bay ộng, Kay có thể nhìn ra mặt họ trên mặt, b ầu, trước khi thấy chính mình bạng choạng tiể tở trong làn nước buổ lạnh, ể cái đẽ vào trong thuyền, ể những

cánh tay nhắc lên cho chị vào đợng thuyền.

Đáy thuyền nhấp nhô.

Chị chèo cái chèo, co người sát vào một mạn thuyền.

Một thúng khác khác, thúng, thúng, từ đó bỏ ra.

Cứ cứ ngồi như thế ngây đi, bàng hoàng, trong khi ở người tiếp tục trôi vào thuyền để gồng nổi cô sợ bị bóp nghẹt ở bên ngoài.

Ông già, ấ Lư.

Phát hoảng, cô thấy thời

Cô là tà váy ướt ướt, vẫn một chân qua mạn thuyền, nắm lấy cái chèo, rồi nhắc nhấc chân lên.

Một con đười đười kiêu cách bên ngoài cả cô

Chạy lên xuống nước.

Bỗng nhiên về bãi biển, cô lao người chạy trên cát, càng xa khỏi con tàu thì bóng tối càng ảm đạm, và mặt cho bắt chân làm cô đều thấy cô trái tim đập chao chác để nổi cô nổi nao trong đó, ý thức rõ ràng, hiểu biết, rằng cô sẽ hoàn tất một hành động xuất phát chỉ từ đức quyết định cả cô chỉ từ đức ý nghĩ cô bác ra chớp nhoáng về sự ích lợi cô với mình là trốn khỏi con thuyền, làm ông cô nghĩ đến một con rắn chần rạo rạo, mãnh liệt mẽ ếch, ông thờ tiếp tục cho cô hay là cô chưa bao giờ quyết định trở về như thế cho bất luận việc gì hệ trọng với mình bởi chuyện gia đình, cô chỉ gắng gắng ủng hộ khi người con trai đi học và ở nhà ấy, bấy giờ cô là hàng xóm, hỏi cô về làm vợ qua để cho phép cô tách khỏi người bà chứ chắc chắn là không, cô nghĩ,

nghe thở vẫn không ngừng chạy, chắt chắt là không có cảm giác cô đỡ tự mình đạt được cuộc đời không, chắt chắt là không, hay cảm giác cuộc đời cô phụ thuộc vào các chợ búa mà cô Kay Demba, có thể đưa ra, bởi cô đã đỡ chợ đỡ tay người con trai để may thay lại là người tốt nhưng cô đều biết thế tại thời điểm ấy chọn lựa để vào cô cô đều biết thế khi, để hàm ơn, nhẹ vịn chắt chắt đỡ đỡ chợ búa.

Để, cô bước bịch người xuống bãi cát.

Cô đã chân không, tôi đã tuột trở đều mất hoặc có lẽ đã mất lại đây thuyền.

Cô là ở bên bờ chân bị thương, cảm nhận về thịt tước qua các ngón tay.

Đán mình đã mất phải mình khi vết chân qua mạn thuyền.

Màn để mình đến thẩn thẩn máu trên tay cô nhìn cũng không ra khi giờ trôi vào mất

Cô tay vào cát một hồi lâu.

Thứ mà cô nhìn thấy, trái lại, để xa, xa hơn hẳn cái quãng hình như cô đã chạy, là những tia sáng vàng ệch ệch mà khoảng cách làm cho trở nên bất động và ánh sáng trắng mạnh mẽ cả cây để in xuyên qua bóng tối không gây khó, là giữa từng hồi bí ẩn.

* * *

Trước cả khi mở mắt từ hàng đợi, cô đã nhận ra định thức mình không phải là nỗi bồn chồn hay con đường như cả về thương ở bắp chân mặc dù nó vẫn đi là hay cường độ còn đang yếu từ

cả ánh sáng mà là một cái nhìn để là cô trong đó cô cảm nhận được vẻ khả huyền, trên trời, cảm giác nhồn nhột khó nắm bắt trên da thịt, để mở cô giả như đang ngủ mất một lúc, mọi giác quan đều bị báo động, để cho mình có không gian bước ra một thái độ.

Đến thành phố, còn hướng dẫn mi, ngồi bên cửa sổ trên cát.

Đến cô vỗ vạ vài mẹ một cậu thanh niên đang quỳ gối không cần mất xuống khi cô lẻ về phía cậu ta mà chỉ khẽ nghiêng để chỉ ngón bàn tay ra ngụ ý cô không có gì phải sợ trong khi cô soi xé cậu ta bằng một ánh mắt lướt nhanh, thật trợn và, tua lại trong tâm trí các hình ảnh cả ngày hôm trước theo một chuỗi và tổ để mà cô cứ ngỡ tư duy cả mình đã định mất thổ qen để còn có thể tuân theo, nhận ra một trong những gương mặt cô đã thấy thấp thoáng, bỗng bật dậy chồm tia sáng cả cây để in, ngay trước khi lao vào thuyề.

Đến ta nom trên cơn cợt tuổi qặng chừng mười.

Và với giọng gần như con nít, hơi khể lảnh lảnh, cậu ta hỏi

- Sao, chị sao?

- Ơm ơn, ổn cả, còn cậu?

- Ờn, cảm ơn. Tôi là Amine.

Đến lướt lẹ rồi, không gột bỏ hẳn khổ giọng mình cái thoáng chút lể hãnh và gần như ngạo mạn, nó với cậu ta tên họ để để cả cô

- Kay Demba.

Đến đứng ở , lại ngồi gần hơn.

Đến biển vắng tanh vắng ngắt triền cát xám xám, là lẽ những

rác, nhựa, chai, túi thủng mà amine ăn si theo lễ chăm chú
lạnh te, mất dưng lại, dưng dưng, trên từng thứ rác một chỉ để ước
lượng khả năng sử dụng còn với vật được rồi chuyển ngay sang
một thứ khác và nên thứ trước đó không chỉ vào quên ăn g mà tuổ
vào không tồn tại, đơn giản là không trông thấy nữa.

Ánh mắt đổ vào bắp chân Kayl, cậu ta xéng ngược mặt vì
kinh hoàng, rồi cậu ta vụng về che đậy một nụ cười buồn.

- Bị thương ra thế này nhỉ

Hơi ngại ngùng, cậu ta nhìn cô cũng ngó xuống nhìn.

Vết thương há hốc miệng đỏ và máu đến thẩn, đỏ ửng sát.

Ông đầu đi dể bắt nó như trời đổ cái nhìn cả cô
và Kayl rồi bật ra một tiếng rên.

- Tôi biết đây nước đâu, amine thông báo.

Đi giúp ông đi.

Cảm nhận được sự bỡ ngỡ chôn, căng thẳng thường gặp
trong thân thể cậu ta gặp nỗi sợ và rã rảnh, như cúg lại, chai đ
bỏ ngờ vạ, cảnh giác, tưng thiế hay khả năng xé rách tưng
thiế không cảm giác, tương tự cậu ta như gạt bỏ tất nhiên,
bằng cách phủ nhận chúng, mọi thứ vật chẳng có gì hay ho đáng để
nhặt trên bãi biển.

Kayl biết cơ thể mình gặp guộc và kháng cự nhưng không nên
nổi nhúng nhối, như người cậu thanh niên, vào bề mặt bằng giá cả
những hình ảnh gò bó thành thử là để tiêu trong đời cô có cảm
giác mình may mắn hơn một cá thể khác.

Còn rờ rập vấy đến lên tra là cuộn tiền vẫn để lại trong tay thun

qđ b

Đi, kướ từ ợ trợ giúp cả lamine, cô bướ đ bê cạnh cậ ta về pđ đy nhà và qđ hàng ợ tô nằ đ bờ biển bê lđ đòng viê rác cuốcùg.

Mỗi bướ đđi thú con đđu ộng đđ.

Và bở đ vđ , bợ ại đ cồ cào, cô thèn đ cháy bợ cồ ngay một thân thể trờ ị tợ như khoáng chất kôg ham muố chẳng nhu cầ , chỉ là cồg cụ ợ đch một ý đnh mà cô kôg biế gì ơng vẫ hiể là mình ẽ buộc phải tìm cho ra bản chất cả nó

Ồ mà cô đ biế một đđ, biế kôg theo lđ qen thuộc, tở kôg biế là mình biế mà theo lđ cớthứ và rành mạch.

Mình kôg thể qay về nhà đợ, cô tự nhủ thận chí cồ kôg bắ kô ăn, bở chẳng ịch gì xem đ là đđ tổ ành hay ại pát đnh một mố b mớ mà có cảm tưởg, ợy nghĩ mạch lạc và bình tĩ đnh như thế cô đđ, theo một cách nào đ đđ ra một ợ chợ.

Đđ k i lamine thỏ đ đ đnh cả chính cậ ta, kắg kắg vốcộ chất giợg hơi gắ đqắg vìn hữg tiếg cuồcắg thắg ợ cợ đ cậ ta tìm kôg ra từ và vì thế mà có vẻ ợ k ôg đợ nhìn nhậ nghiênn tú, rắg cậ ta một là ẽ có ngày đ chàn đ châu Âu hai là chế chứ đ đg mong có đ thoát nào kác cho cái vắ đđ là chính cuộc đ cậ , kắ đ thấy rõ ràng là cậ ta chỉ qđ đđm nổi đđ đđ cả cồ mà thồ

Đ vđ , k i q yế đnh đ theo cậ ta, cô kôg mắy may lằm lung lạc niềnn tin rắg từ rằy cô ẽ tự mình chề lắ cái cồ xe trồg

triều, xiê vẹ cả cuộc đời

Ngược lại là đấng khác.

Khi cô ta đã cô ở trung tâm thành phố để chỗ một vò nước cho cô gột cát bám vào vế thương, rồi giải thích cô đã nhiều lần tìm cách ra đi mà những tình tiết bất ngờ ở đây có nhiều trở ngại cũng có cứ ngáng chân cô (như hôn trước, về thăm tuợ cả con thuyền đã xú cô từ bỏ ông giờ thì cô hiểu biết tường tận về các hoàn cảnh này để hy vọng có thể chống lại hay vòng tránh hay chấp nhận chúng không chú ý và chúng không để nỗi là vô nghĩa và cô nghĩ mình đã khinh qua hoặc chiêm nghiệm trong tâm trí chẳng có thứ gì thì Kay đến giản ghi nhận là cô ta rành rẽ những chuyện cô hình dung còn chẳng ra và ở lại với cô ta cô sẽ tranh thủ gom góp được một kế thừa ấy, thay vì tự bị cánh ánh sáng qua một chặng đường không sao lường tượng nỗi để tìm để chúng.

Thật ối lại trong chính mắt cô là cô không thể hiểu. Dù gì không đi với cô ta thì mình làm được gì cơ chứ mà lại nghĩ đến việc bị dọ mồm miệng này.

Mất đêm thì vì đâu, cô chưa cách để phân.

Hai miếng thịt nửa toang hoác.

Cô xé ra từ chân váy để làm lấy một đi vài rồi quần chạ quanh bả chân hai mảnh thương kết lại vớ nhau.

* * *

Đến mấy ngày thì nhặng và âm u sau đó không khí vẫn xám ngoe ngoét thế mà ánh sáng lại cứ rộ rộ như thể biển cả bỗng ánh các ánh sáng bại đến phát tán ánh sáng cả nó

Kay thấy mình như được trao cho một quãng tạm hoãn để hấp thu một lượng thông tin cô chưa bao giờ dung nạp được trong số hai mươi lăm năm tồn tại, mà lại không có vẻ gì là đang họ hỗ trợ một kẻ thật trọng bản năng ngăn cô phơi bày cho Amine thấy tình trạng mông muội của cô

Cô ta đã chờ đợi khoảnh khắc này hơn cả họ để cất bước đi đường.

Người lại tụ họp ở đây đứng nhìn và cất thanh niên lần đầu từ người này sang người nọ gạ họ mua thứ ăn hay nước uống rồi thả vào trong bồn nguồn.

Những thứ mang về cho Kay và bản thân, bánh mì nướng, chuối cá nướng, cô ta không bao giờ vô cô trả tiền còn Kay cũng chẳng ngờ đến bởi cô quyết không nhấc để những việc chưa được chỉ mặt đặt tên, chỉ đáp lại những câu hỏi cũng cụ ngữ ý như thế và dĩ nhiên chẳng để động gì đến chuyện tiền bạc vì Amine không nói không rằng, ông lại hỏi han theo kiểu ráo riết khế ngay khi cô ta về nhấc để chuyển ra đi và các phương tiện thực hiện nó kẻ chú mục mà cô cố khoác cho một vẻ bạc nhược, gương mặt ảm đạm, và khi cảm thấy tròn mắt mặt mình tấm màn kó ảm ảm bất khả xâm nhập vẫn cho cô nép bên dờ hỏi còn ở với nhà chồng, mà để lưu lại các vẩy nghĩ ảnh hưởng và tự nhọc cả mình.

Đến khi tâm trí cô chìm vào giấc ngủ.

Cô bị nó rối tinh như mớ bòng bong, như chấy choáng vì sự tinh thông cả chính nó

Cô đã nó không còn biết chấy kuô mặt trẻ trung nhiệt thành

đang trước là cả người chồng Kay hay cả một kẻ xa lạ mang tên amine cũng như các lý do khác xác định nó có thể là gì phát ra từ khuôn miệng có hơi thở nóng hổi, gần như bùng nổ, và bị cảm ối khiến rỗng mình đã quay trở lại trạng thái trước đây, khi nó không bị để hở gì ngoài việc để chuyện ở thợ nào để thân.

Nhưng chỉ là những khoảnh khắc thoáng qua.

Kay nhớ lại rồi, khi đi xuống, nằm trong ân, để xếp các thông tin mới theo thứ tự quan trọng.

Điều cần ghi nhớ tác động: chuyển đã có thể là ra ròng rã hàng tháng, hàng năm, như đã xảy ra với một hàng xóm của amine, ra khỏi nhà năm năm trời mới được chân đi đất châu Âu (thứ ở châu Âu, chính xác là gì và nằm đâu, có thể sau).

Đi điều này nữa: phải mua hộ chiếu ngay, amine biết một anh chàng ăn.

Và nữa: giờ cậu thanh niên không muốn ra khỏi từ đây này.

Hành trình sẽ dài hơn, hơn gấp bội, nhưng cậu sẽ băng qua và mặc dù một lần nào đó cậu phải trả giá để vào được châu Âu.

Và rồi, và rồi, amine nhấc đi nhấc lại, khuôn mặt nhấc nhấc hốc hác, ba ng báng mồ hôi thoát cái đỉnh lại, bắt đầu, có bỏ mạng cậu cũng mặt nếu phải tính trả cả cái giá này để theo đuổi mục đích, nhưng cuối cùng như cậu cho rằng giờ thì cậu không muốn nữa.

Dù cho cứ mặt nhiều bại trừ khi các dữ liệu căn bản mọi thứ đã đang để đoạn ở trước đây cả cậu thanh niên, dù cho cố gắng không nghe cậu ta nữa ở cuối cảm tưởng chuyện chẳng gì

bị gì mà chỉ kiể cô thương vay kó mượn hay đg đg giữ
bỏ vớ vương, thậm chí không lý giải nổi, chất chứa trong lòng cô
một nỗi đau đẽ cam bặt như thể cả ta làm hồi sinh các kỷ niệm
xa xưa nhất cả cô chứ không phải cả cả ta, Kari vẫn không
ngăn được trí nhớ mình lưu giữ chuyện một bà d ghẻ người vợ
mới bỏ cả đây về sau cái chết cả mẹ cả, đã đành để lamine đã
man để mới làm cả phát ừ, trong bao năm ròng.

Đến thanh niên về áo bông chỉ cho cô thấy tám lung chẳng
chặt những vết hồng nhạt, không còn.

Đã họ ở trường trung học, thi trượt tổng thi lại.

Nhưng cả nuôi dưỡng, ái chà, chỉ kị họ hành, cả ao ước
được làm kỷ sự, thế đã có nghĩ là gì nh? Kari bản khoăn một
cách bất ể để bỏ cầu muốn qan tâm để chuyện làm gì

Được vài ngày khi cô tình gỡ mảnh vải bó chân ra thì nó dính
bề vào vết thương chằng để nỗi cô phải gỡ ừ, gây cho toàn bộ
bề chân một cơn đau xé thịt kiể cô không kị lại được một tiếng
ừ thất thanh.

Đấy một mảnh vải sạch khác quấn chằng vào chân.

Đến bạn g choạng từ góc sân nọ sang góc sân kia trên bước
chân tập tễnh, gồng gượng làm quen và vươn ừ trước chướng
ngại này để cho tình hình mới bước chân ề rề và cơn đau đi
đi, trở thành một phần trong người mà cô có thể quên đi hoặc bỏ
băng, xếp cùng với các hoàn cảnh, giống những câu chuyện nặng
nề về quá khứ cả lamine cũng bị đều không thấy chỉ thấy có nguy
cơ kìm hãm hay để chệch hướng cái quá trình phát triển vẫn còn
non nớt thiếu bề chẵn cả các ý nghĩ cô kị thọt vào để những

yếu đuối rồi bối rối và nỗi buồn khổ không cách gì ngăn cản.

Ông theo cách ấy cô để cái nhìn cả mình trước mặt trước mặt những người ngày ngày đi về chen chúc trong sân - và ánh mắt cô cô cảm nhận được điều gì ở họ lạnh lẽo, vắng bóng mọi kích thích buổi trưa nhỏ nhất, không phải cô e người ta sẽ hỏi thăm (điều này, cô không sợ chút nào) mà bởi tâm trí cô hoảng hốt trước viễn tượng đơn giản là người ta rồi sẽ kể về tâm sự về những cảnh đáng sợ hãi, đau đớn và không thể quên của cô. Nhưng, người kuyê những nguyên tắc mà người khác như cứ tự nhiên mà có để để giải quyết.

Một hôm, cậu thanh niên ấy cô lên qua những con phố chật hẹp ngập lụt, vào một quán cà phê để mời một phụ nữ chụp ảnh mặt cô ngay đấy sau.

Vài ngày sau cậu ta quay về cùng một quyển sổ màu xanh dương cũ mèm, nhàu nát, đưa cho cô nhưng mà bảo từ giờ cô tên là Bitou Thiam.

Mãi cậu thanh niên ấy về hạnh phúc, đã thắng và vững tin làm cô kể hết cho cô.

Bằng cách cô thấy mình lại trở nên yếu đuối lệ thuộc vào quyển sổ và hiểu biết cả về khác cũng như những ý nghĩ không thể đoán trước họ nuôi dưỡng về cô và thoáng qua trong cô vì nỗi mệt mỏi phải sống, mỗi cảm giác quy chịu sự lệ thuộc này, không phải bà tâm sự tưởng chuyện gì nữa, lại để tâm thức mình đi theo dòng chảy trắng xóa như màu trắng cả mộng tưởng.

Hỏi ghen ghét thù hận.

Ông cảm ơn cậu thanh niên.

Những con đều như tôi để chân làm công việc.

Ông, mặt dễ thấy tình bạn tránh nỗi chuyện tiền nong trước mặt ta, cô không thể bỏ vấn đề này để được nữa, và việc làm mua hộ chiếu cho cô cứ xử lý như cô rõ là không xu hướng từ hay sẽ trả sau, bằng cách này cách khác, làm cô căng thẳng để mới có lý cô nhớ mong thấy mặt ta biết mất tăm mất dạng, bay hơi không còn cho rồi.

Thế là cái quyết định luôn luôn chờ đợi giờ phút chưa vãn của ta.

Cố bắt gặp mình vui vẻ ngắm nhìn mặt ta, gần như là một niềm thích thú từ ngọai kia, nhảy chân sáo trên sân giống những chú chim nhẹ nhõm cất đi lòng không cô nhớ hồi còn nhỏ đã thấy ngoài bãi biển và giờ thì nghĩ là mình không biết tên (bởi hiện giờ cô có thể nhìn nhận là vật nào vật này để có tên gọi mà cô lại không biết cô ngược ngạo nhận ra mình đã nghĩ chỉ những điều mình biết mới có định xung), xôn xao chuyển từ nhón này sang nhón khác, chuyển chú vào công chuyện làm ăn trong một vẻ hăng hái ngây thơ, con trẻ chiến troy lòng tin.

Ở đây có một trợ cảm để biết

Cố bắt đầu thấy thời gian đi thê thiếp nhưng không khả nào nghĩ để chuyện cảm râm, thì mặt ta thông báo là hôn sau sẽ là đòng, cứ như, cô nghĩ, là đoán được nỗi niềm muộn cô chón cảm thấy mà không thợ sự nhận ra và để quyết định đây là một việc tồi tệ nhưng sao lại thế

Đi về giờ học xong về nhà ta chờ

Ồ chớ rồi, mặt thanh niên là bạn cô

Tổ hôn ở trong búi tóc bao trùm quanh ân họ năn, cô cảm thấy cậu ta xích lại gần, ừ ừ không chừa về phần này cả cô

Cô không để cậu ta ra mà xoay người để khách lễ

Cô không váy ừ, và tự quả b và cả thật là bó tiee vào trong là vải, ừ chặ dờ.

Đã nhiều năm rồi cô không ân ái, không một lần kể từ ngày chồng cô qua đời

Và trong khi cô khẽ khang vuốt ve tấm lưng rạch ngang rạch dọc cả cậu thanh niên và cùng lúc ngưỡn ngang vì vẻ ừ nhẹ bổng cả cơ thể cậu ta, ừ ừ ừ, tinh tế gần như thái quá (bởi cô chỉ thoáng thoáng cảm thấy là cậu ta ở ừ ở cách cậu ta cử động trong cô trở lại với cô như d phản xạ, d bị triệ về ngay khi có cảm giác về một thân hình bên trên người cô mà thân hình ấy khác hẳn thân hình chảnh nịch và ừ nặng cả chồng cô những ừ kẩn nguyệ để thai một thờ cô lơ miệng ừ bần và để kìm giữ cô cách xa mọi lạc thú có thể xoay cô chệch khổ ừ tập trung cả thiế cho một lần tìm truy hoan.

Chị lựa chọn đôi chúng ừ

Thế là một cảm giác ừ chịu, khoan khoái thân xác lan tỏa trong cô - không có gì quá ư mãnh liệt không có gì giống với ừ mà họ các em chồng cô thể thọ với nhau giữ những tiếng thở dài và những tràng cười khúc khích, nhưng Kay thấy hạnh phúc và ừ ừ biến với cậu thanh niên.

Khi rời ra cậu ta vô ý va mạnh vào bắp chân cô Một cơn đau bùng ừ y ời phá ý thức cả Kay. Cô thở hồng hộc, gần như xỉu

đ

Nghe thoảng bậ tai tiếng thì tháo b ểg cả amine, cô nghĩ ,
qằ q ại ể nổi gậ như tách rời kỏ con đừ và như là ểg
ể như là xa lạ với chính cô đừg đừ thấ ruột thấ gan, cô nghĩ :
Đã bao giờ có ai b ểg cho mình như cậ ta đừ, cái cậ thanh
niê trề năng này , mình may quá, thậ ểg , may quá...

* * *

Trướ khi trờ hữg họ trề ể một chiế xe tải thùng trầ trầ
đ người đ ể chậ ể nổi Kay thấy như kỏg tìm ra nổi một
hồnh hắt ể nhề mình vào.

Ồ ngòì vấ vểo trầ một đg gổ đy , pắ ầu xe, cao ngắ
ngườg trầ hắ tền bánh xe.

amine đ cắ ắ chậ vào đy chằg đ ể ể ể rơi xuốg.

Ồ ta ngòì áp ắ cộ cuở trầ một thùng hàng, và Kay ngử
thấy mùi chua chua, nồng nồng cả mỗ hồ cậ ta hà ể vớ mỗ
hồnh qạ cánh tay hai người đ chậ vào nhau.

- Ồ ị có ngắ lái xe cũng kỏg đừg đừ và chị ể chế trầ a
mạc ểg , cậ thanh niê thì tháo.

Ồ ta đ giao cho cộ một tú đ ể đ nướ ắ.

Kay đ thấy cậ ta đ cả một bộ tiề cho lái xe mà giải thắ
mình trả cho cả pắ cộ rồi cậ ta gúp cô ểo ể xe, đ cô kỏg
đ kắ năng, vớ cái chân trở nề nặng như đờ đ, tự mình trề
ể.

Ồ kắ kỏ kắ né, che giắu đở nhữg củ chỉ cụ thể đ tỉ
mắ (như kắ tra đ kắ tra lại xem nắ tú nướ đ vắ chậ

chưa) còng những đờ nhấ tớ nhấ li bằng giơg hể m nhấ ề
à (bám chặ vào, chị có ngã lái xe cũng kông đờ lại đâu, rồi chị
ế chế trê a mạc mát) mà cô vấ đán ra qạ những nề ờng
đờ rất kễ trê mặ lamine, ờ nờng nhiệ hơi chấh choáng ấy
lân cả ờng cộ thành thử cô kông hoảng ờ hay ờng ờg ki
thấy nhất cử nhất ờng cả mình ờ đờ cậ thanh niê bụ gíp
và ờ ờ cậ ta mang ấ, ờn hai tay vào nhau cho cô ờ
chân vào rồi mạnh mẽ nâng hể ờ cô vớ tớ mớ thành xe, kông
hề phủ nhậ ý niệ cô đờng có về ờ ờc hể cả chính mình, ờ
vự thoát kỏ mọ ý chí cả kể kác lê qan ấ mình, cũng như
cô qyế t kông nhìn thấy trong ố tiề lamine ấ trả lái xe cho cô
ờ gịcàn hể trách niệ cả chính bản thân cô

Đuyệt không đợi đây ấi hậ quả nào cho Kay Demba.

Nếu làm việc cứ thế này thì vai trò mẫu mực trong cuộc truy tìm tự do của cô thì cô rất lấy làm cảm kích - phải, sự mến thương cô dành cho cậu thanh niên trẻ tuổi và chân thành nhưng không làm cho cậu mất mặt nào cả.

Đầu gối quay cuồng.

Ông đã u thấu xương, từ này chẳng chịu người đi để chú nào, hà ã với niên vui, cứ như thể chính sự hân hoan cũng làm cô đau như cũ.

Khi chiếc xe lao đi con xó làm cơn ác mộng thẳng băng.

amine tén ấỵ cò và kú.

- B m chấ, bắ m chấ vào, cậ ta gào bậ tai cộ và cộ có thể
thấy á t ạt gương mặ gặ gồ hỏ hác đợ hòng đợ rạng đợ,
đợ mỗ bợ bat, nử nẻ cậ ta lén đợ lén lại cho ướ cặ mặ hơi

hoang đi hỏi như nhấc, giống y, cô nghĩ, rồi thấy cô đã có là
trông thấy, tổ sần và hoảng hốt, cả một con chó to màu vàng
mà các bà ngoài chợ đến về chân tường và đứng lăm lẹ gập gộc bắt
nó trả giá cho một vụ bắt trộm gà - giống rồi thấy chó đã ỉn nổi
kiếp như ngờ ngác đã gập cái nhìn cả Kay và d ã chạm
vào trái tim lạnh nhạt, rồi cả cô làm nó rung động mất một lát
vì cảm thương và hổ thẹn.

Đã vì cô mà làm như thế này không?

Có lẽ nhấc khỏi khuôn mặt bồng bồng để cảm nhận một hơi
nóng gần như không chịu nổi trên da thịt mình.

Đem chắt vào đây rồi cô nhìn các căn nhà cuối cùng thưa dần
rồi biến mất ở đường.

Đã vì cô mà cả ta như thế này không?

* * *

Có rồi sẽ nhớ không đáng gờ, trong một nỗi buồn rầu lạnh
đạm, những lần ó làm như để dành cho cô

Một chuyện, cô sẽ nhớ mà không bao giờ cho là cả ta rất tâm
đi mình, và nỗi buồn bã xa vắng man mác trong lòng khi cô nghĩ lại
chuyện cả ta vì cô mà bỏ toàn bộ tiền bạc lên qan để cả ta hơn là
để cô - chính số mệnh cả cả thanh niên mới làm cô xao lòng
để mở ra rồi gập gập và buồn lạnh, trong khi cô xem xét
thân phận mình theo lẽ trung dung, thậm chí hơn hợt như thể cô
Kay Demba, chưa từng đi vào cuộc đời cùng một lòng hy vọng
với làm như, chẳng có gì phải than là đã mất tất cả.

Có một gì to tát đâu, cô nghĩ ngợi - rồi lại nghĩ, với lòng
hãnh bất tận, sự tự tin không gì lay chuyển: mình là mình,

Kay Demba, trong đó, cơ dĩ đầu như, âm hộ bông rộp nhỏ
buồng còn âm đạo rất bỏng, xót xa, mỗi ngày nhiều là cô nhắc mình
kể cái thứ gọi là ỉ, tám múi xám ngoét hồ mù trong nhiều
tháng ròng ải nơi làm việc của cô

Đó mất gito tát đầu, cô ỉ nghĩ .

Đĩ ỉ không bao giờ ở tốt cùng ỉ não và lệ qệ cô tiể
nhớ q ăng dĩ i ki tâm trí cô cứ dĩ dĩ giả không gian chật hẹp
mịt mù vây bủa và hủ hoại cả những mơ màng bất ổn g, thờ cô
cò ỉg cùng nhà chồng.

Đĩ cũng ỉ không luyến tiể nhiều hơn cái thờ có dĩ có ỉ, ki
ý nghĩ nào cũng chỉ xuất phát từ nỗi ngóng chờ dĩ thai.

Thằng thờng ra, cô ỉ không luyến tiể gì cả, toàn tâm toàn trí
chìm ỉm trong thờ tại dĩ kó lệ vĩ đợ cô hình dng rõ
ràng, áp vào nó một lẽ tư duy dĩ thờ đợ và ỉ hãnh (cô ỉ
không bao giờ hồ thờ hảo huyền, cô ỉ không bao giờ ăng dĩ cái
giá trị người của cô Kay Demba, chính thờ và quả cảm) và, trê
hệ như một giai đoạn chuyển tiếp tin tưởng rồi qãng thờ gian
kể ải ấy ỉ để hồi ỉ thúc và cô chắ chắ ỉ không đợ bù
đĩ (cô không thể nghĩ là lại đợ người ta nợ mó gì vì dĩ ỉ
kể) nhưng dĩ giản ỉ chuyển ăng một thứ khác cô vĩ chưa
biểnhưng lại từ từ muốn biể

Đĩ chuỗi ỉ lệ dĩ xô dĩ họ cô và amine, giạt dĩ dĩ cô
vĩ nhớ như in trong dĩ và cố gắng thấu hiểu một cách bình thản,
lạnh lùng.

Su hành trình ỉ dĩ một ngày một ỉ, xe tải dĩ dĩ trước
một cỡ kể.

Tất cả các hành khách ù lợ xuống xe, xếp thành hàng rồi xuất trình hộ chiếu cho những quân nhân thể ể một tiếng, đợc một tiếng, mà Kay hiểu rằng ông phải là ngô ngữ của cô

Tiê.

Vớ những người giơ cao tay, ngẩng ể trờ ngụ ý mình trắng tron hoặc những người rử từ tú ra quá t, họ qđ những cú đ cũi mạnh để nổi vài người ngã ầu ra ất, bất tỉnh nhân sự có ki cò bị nệ bồi bở một thể ể như choáng váng vì thịnh nộ trước những nỗ lực để và công ể mà việc này ể

ể người Kay ể con run ể bộ .

amine, đợc bên cạnh, bợc vào tay cô

ể có thể thấy qai hàm cậ thanh niên giậ giậ như thể rằng cậ ể vào nhau phá ầu ể mồm mím chặt

ể chìa hộ chiếu cho tay q ân nhân cùng vài tờ tiền cuộn lại và trở vào Kay , rồi chính mình.

Gã ầu ông nhớ mấy tờ tiền, kính kỉnh.

Hắ ta ể tiếng xuống ất.

Hắ ta nén ra một mệnh ể và một thể ể nệ vào bụng amine.

Gặp người làm ể cậ thanh niên kuy xuống, không một tiếng ể, không một ể rỉ

Thể ể h rử ra một con dao, nhấc một chân amine ể và la một nhát xé ể giày cậ ra.

Hắ ta thò một ngón tay vào vết rách, rồi tiếp tụ làm y như vết rách giày cậ lại.

Và khiamine; gần như ngay tức thì cứ như là đã có nguy hiểm hơn là ở đây với kẻ thù đang thảng đi, bạng choạng, hai đầu gối xương xẩu va vào nhau, Kay thấy từ dưới đất giày cạy rỉ ra hai dòng máu mà hai người háu uống ngay.

Tay quân nhân chỉ huy tiếu lại gần cô

Kay chà qyết hộ chiếu amine để đi làm cho cô

Tâm trí mình mãi mãi đi không ngừng được cả người run như cựa ấy, cô thò tay vào cặp váy, rút ra một tờ tiền mỏng, giắt lại trong đây thun quần để thám thính mò hồ giống hệt một nữ giới xanh lè và nhẹ nhàng, khi cần đi vào tay gã đến ông và nép sát vai mình vào vai amine để đi cùng nhau.

* * *

Giờ thì đã nhiều tuần lễ cô không biết được ra là mấy tuần rồi, họ lưu lạc ở thành phố này mặc này, không phải thành phố nơi tên họ đã khá đã gan bàn chân amine mà một thành phố khác, xa xôi xuất phát cả họ hơn, chỗ một xe tải ở họ xuống khi đã vượt qua dải kiểm tra để đi.

Những hành khách còn ở đây, đã cất giấu rất khéo léo, vì những lý do khó hiểu, không bị bắt bớ đánh đập có thể trả tiền tiền cho lái xe mà tiếp tục đi đường.

Nhưng cô Kay Demba, là mine, cùng vài người nữa, thì phải dừng lại ở tại thành phố bị cát lấp lờ này, nơi có những mái nhà phủ màu cát, những con phố và những khu vườn cát.

Đó là, say lệ t, họ nằm lăn ra ngủ trước cái chỗ như là bãi xe nơi xe tải bỏ lại.

Những chiếc xe khác chờ chờ, sẵn sàng xuất phát với những thùng chất đầy hành khách.

Họ tỉnh dậy từ trời hửng sáng, tê cóng vì lạnh, cát vùi lên người và bắt chân không gây cho cô một cơn đau như nhốt đến nỗi cô ngỡ như, qua những hình ảnh chớp nhoáng, cô đã không thể nào có thể hoặc bởi cô đang giãy giụa trong cơn ác mộng tàn bạo nhất đời cô hoặc bởi cô đã chế và phải hiểu rằng chính nó cái chế cả cộng hòa nổi dậy để thế các không làm, âm ỉ thường trực.

Miếng vải cô lấy băng bó bắt chân mấy ngày trước như ăn bám vào vết thương.

Nó nhoe nhoét dưới những hạt cát, sẵn như một thứ nước rỉ ra dưới, tanh tưởi

Cô không thể gạt nó ra mặt để biết mình cần làm như thế - cô chỉ có vẻ để đang kí xê nhẹ bên chân cóng để rạn nứt cảm giác kẻ bỏ

Ở cùng cô cũng đứng dậy, rũ cát bám vào quần áo.

Cô tiến vài bước.

Những bóng người và cát di chuyển trên mặt đất.

Cô quay lại chỗ lamina đang ngồi, chân không, mặt nghệ ra, trần trần nhìn gan bàn chân bị lử do cả thể hình rạch để cùng bị vớ giày.

Một phần máu khô vạch một đường sẵn màu trên phần da chai cứng, nứt nẻ

Cô biết cậu thanh niên đang đau nhưng cậu ta sẽ không bộc lộ và sẽ không để nào để động để vết thương, cô cũng biết đắp lại

cái nhìn đời hồ cả cô ấy chỉ là nề mặ cố tình ủ ê che lấp nỗi tủ
nhỏ dĩ (ồ, cậu tủ nhỏ làm sao, cô buồn tiế cho cậu làm sao và
rằng vì không thể gánh chịu nỗi thế thay cho cậu, cô người biết
cách chịu đựng nó trong âu thần f vì nó mà bị xáo động) bởi nề
không thì cậu giải thích thế nào cho bị tai về chuyện xã hội bỏ
không đây, hay f ra là về sự ghen tị chưa gì đã giáng xuống
chuyện bỏ tất cả họ đây, mà cậu thì cứ khẳng khẳng bảo đảm
với cô là mình đã thông thuộc mọi trở gập ghềnh trên đường dĩ
bại?

Ồ biết rồi rồi dĩ cô thấu hiểu và chấp nhận rồi dĩ - nỗi nhỏ
nhỏ về rỗng cái nhìn cả cậu ta, làm cậu ta trở nên không thể tiếp
cậu, khác một trời một vực với cậu thanh niên nồng nàn và thân
thiết trước đây.

Hiểu cậu ta nên cố gắng oán hận cậu ta cả.

Điêu tại thời điểm không hay biết về cô chưa có phương
cách dĩnh lệ và rồi sẽ dĩ hiệu quả trước sự đoán cả cô là cậu
thanh niên hồ nhỏ tốt cùng và vì hai lý do, cả chuyện xảy ra hơn
trước hẳn một chuyện gì dĩ vẫn chưa xảy ra, chuyện gì dĩ mà dĩ
ó Khay, thiếu trải nghiệm chứ không dĩ nỗi kờ kạo, chưa có
linh cảm nhưng cậu ta, cậu thanh niên, thì dĩ biết là sẽ bị xuống,
đấy là vì sao, rồi sau này Kay sẽ nhận ra, cậu ta bị nỗi thế trước
cô nỗi thế vì mình biết cô thì không và nỗi thế vì chính bản
thân sự việc, đấy là vì sao cả con người cậu ta cứ xa lánh cô dĩ ra
bỏ và không muốn dĩ da givơng gây thơ cả Kay nữa.

Sau dĩ cậu ta có nỗi gì cố gắng dĩ dĩ?

Không nhớ hình xác.

Tuy nhiên, có thể không.

Họ chỉ lang thang và vụng về mỗi người một cách (cô thanh niên cố đi xuống đất đứng mỗi mé ngoài bàn chân, còn cô Kay , tránh từ bên chân đầu yếu xuống và tiếu hèn bằng những bước cà giết tập tễnh) trên những con phố trĩu nặng vì không khí nóng nực khô rang và bụi ngà, dưới vòm trời vàng kè màu cát, chồa.

Mái tóc cắt sát chân cổamine, khuôn mặt và đôi mắt nữ nể cả cô ta vẫn còn bám dính cát.

Đờ ra, và để thoát khỏi cái không gian không có lấy một bóng râm, họ trú vào một quán có tường đất lù xù không cửa sổ, trong cảnh tranh ánh tranh tồnhhà những mảnh thịt nướng khôác và đi nhách và uống coca, cùng biết rằng mình chẳng còn ở lại lấy một cái mà trả cho thứ đồ ăn kham khổ ấy vàamine núp vào sự đứng dưng chua chát, xé bít trong đó một mình với thể như nhướ cả mình, cô ta có thể chấ cô ta tuồng vậ , ngăn nó truyề nhiên sang Kay , cô ta, người biết sẽ xảy ra chuyện gì và cô chắc cô ta tuồng vậ , vẫn mù tịt - nhưng cô đã lnh cảm thấy nó trong ki, đứng trệ trạo nhai nổ miếng thịt còn lại mà cô cố nuốt trở cùng ngậm xô để cuối cùng và bắt gặp đôi mắt hằn họ, Im ừn cả người đến bà để d cho họ ăn, để nằn ngả ngổ trên cái ghế trong góc tối nhất, đứng ở xế họ cô và cô thanh niên, thở phì phò trong ki cô tự hỏi giờ thì họ sẽ làm thế nào mà trả tiền ấy và ki cái nhìn ước lượng, coi mỗ thiế thân thiệ cả người đến bà trả đốtheo cách của mình.

* * *

Cô bám riết vào niềm tin, số quãng thời gian ấy, rằng chỉ mỗi thợ tại cả nổi đầu thân xác là cần thiết.

Thân xác cô ở trên miê.

Người đến bà bắt cô làm việc trong một căn phòng chật chội trông ra sân sau cả quán.

Trên nhà lát gạch cứng, một cái đèn mờ

Đa phần thời gian Kay nằm dài trên đống gạch một bộ đồ màu be, khi người đến bà đi khách vào, thường là một thanh niên đến chừng thăm hỏi, cũng giật về thành phố để bay đi bằng nghề bồi bàn và đi chân vào căn buồng ngột ngạt nóng như thiêu thường nên ra những ánh mắt hổ hoảng lẻ loi lẻ ngang khắp xung quanh, như bị mất đi cái thứ là vợ cả chính anh ta thì chẳng mấy, Kay mơ màng, mà chủ yếu là các thủ thuật của bà chủ chỉ rón chèo lên từ người khách một.

Bà ta đưa, kẻ kẻ lại.

Người đến ông là tự qua vợ về hấp tấp gần như bồn chồn, như thể vấn đề là hoàn tất mau chóng cho xong một bận sự nặng nề và mơ hồ để nên nào để nên để nghiến là Kay, cô ban rộng hết cỡ căng chân bị thương, hằng ngày đợi người đến bà băng bó lại, sao cho tránh được mọ va chạm, và trong khi anh ta về xuyên vào cô về buột ra thường là một tiếng rên rỉ ngạc nhiên, bởi con gái ngây thơ chỉ làm bỏng rát và không âm đạo Kay hâm nóng ngay thì cơ quan sinh dục cả khách, cô tập hợp mọi sức mạnh tinh thần chống lại các đợt tấn công dồn dập của con đười ươi hể vào lưng, vào bụng đỡ lại vào bắp chân cô tự nhủ sẽ có lý việc này dừng lại thôi, và cảm thấy chảy tràn trên cổ, trên

vòng ngực che hờ một nửa bằng đường viền trắng ten cả bộ đồ trắng mặt thứ mờ hồ bng rờng cả người đến ông quy ệ ấ với mờ hồ cô lại tự nhiên ể có ấ việc này đg lại thõ cho ể ki người đến ông hòng họ ể thú và, học ra một tiếng đầu ể và thất vọng, rúnhanh kỏcô

Ah ta gõ cửa và cả hai cùng nghe thấy tiếng chân rề rề ị ạch cả người đến bà đứng ể mở cửa.

Vài người khác h cảm rằm, ấ là họ bị rát, là cô gái không đỡ khổ.

Và Khay nghĩ ,ngạc nhiên: ấ gái, là mình ấy , phát buồn cười vì người ta gọi mình như thế, cô là Kay Demba với ể ể ể tính cả mình là mà.

Ồn rõ thêm một lát ki hai người là ể ể ể

Mồ mở to, hơi thở từ tổ, cô ăm ời, rất ổi bình thản, các vết rạn trên mấy bức tường hồng nhạt, trần ố tồ, cái ghế nhựa trắng có cái ể cả cở ể ể

Ồn ộng hoàn toàn, cô ấ g nghe mạch máu mình âm thầm, bình thản ể ể ể ể mang tai và, cô chỉ cần nhú nhích một chút xú , tiếng lung ướ ể chun chút trên tấm ể mú ể mờ hồ cùng tiếng ể nhé rất kể ở âm hộ xỏ bồng, và cô cảm thấy nổi đầu nhẹ nhàng thổ li, kuất ể trước ể mạnh thanh trẻ mãnh lệ toát ra từ cái thể chất vững chãi và hăng hái cả cô rồi cô nghĩ , tĩ nh tại, gầ như thanh thản: ể có ấ việc này đg lại mà, tĩ nh tại, thanh thản ể nổi ki người đến bà quay lại không phải một mình như thõ thường cả bà ta, ể lau rửa cô chăm ể cô cho cô uống nước, mà ể cùng một người khác mở bà ta ể vào cùng né mặt

hồ tiếu hoả ăn năn hướng về Kay , cô chỉ cò cảm thấy một con
mẹ mỗ bất thầ, một thoáng bán bạn và nhu nhược, rồi lại bình
thản nghĩ : ~~đó~~ việc này ~~đ~~ lại thõmà.

Người ăn bà, au ki bắt Kay tiếp khách lên tọ hể lự này
đi khác, ăn ó cội về cà đon tình mấ tử

Bà ta đã vào xách theo một xô đi lấy nước mát và khăn tắm rồi đi đứng lau rửa bụng cho Kay.

Bồi tổ, cả hai cùng ngồi ngoài ăn và Kay ăn một bữa ngon lành có cháo ngô với thịt để xối rượu coca-cola, và cô để dành một phần cho Amine.

Người đàn bà tháo dải băng cho Kay, bỏ mũ rồi về thương phòng rộp và tanh bọt, rồi lại đem một ít vải sạch.

Và khi họ ngồi ở nhàn tản trong không khí buổi tối ấm áp no nê và khi, nếu Kay quay lại phá người đàn bà, thấy dưới ánh hoàng hôn đỏ mỗi đường viển vông cả một khuôn mặt tròn trịa và phúc hậu, thẳng thớm cô như quay ngược về thời thơ ấu tuy tàn nghiệp u ám và mờ mịt nhưng vẫn có những khoảnh khắc gần như thần thánh, khi tốt Kay ngồi dưới chân bà trước hiên nhà và chải đầu cho.

amine vằngay trướ nả ấ.

Đến ta vào ăn ở nhà hệ như vậy, Kay nghĩ bụng trong bụng
chợt thương hại và ghê tởm, một con chó ở ăn đồ ăn dành một
nhẽ nhưng còn phải thấy cả mèo thứ ăn rồi không hơn - và
không xuống và thoăn thoắt đi tú và hau háu, và Kay cũng
như người đàn bà giả tảng không thấy cậu ta, cô thì nhĩ cò bà la
thì vì kinh bị vàamine nhức đầu thứ ăn đồ đồ tú ụ ếm vào buồng
Kay nơi người đàn bà cho phép hoặc nhất cũng không cảm cậu

ta về ngủ qua đêm, với thế là gần đây là cậu ta phải lê lê mà cuố xé ngay ở tầng gác.

Trước khi về ngủ người đàn bà đưa Kay một bàn tiền lẻ để.

Đến lượt mình Kay cũng lui về quay lại căn buồng hồng nhạt chiếu sáng bằng một bóng đèn tù mù ám bầy treo ở giữa trần mái tôn.

Cô có cảm tưởng, cứ thấy Amine, trước kia năng nổ là thế giờ chồm hồm trong một góc nhà ấy thà cạo vể đũa, là một nỗi đau bị tổn gọi ấy cô

Đến ngoài về quang minh chính đại thoát khỏi mọi khổ cả định ở cô vĩ nh viển vọt toàn và ý thức thoát khỏi mọi khổ về phần giá cô không bao giờ say say thì cô có gì chống chọi lại nỗi hổ thẹn vô phương cứ chửi cả cậu thanh niên đó?

Cậu ta thà thấy cô nhỏ nhọ, tuy vậy cô hơn cũng nên.

Thế mà chỉ có mình cậu ta gánh chịu nỗi nhọ và tuy vậy và Kay cảm thấy cậu ta oán trách cô mà không nhận ra, bởi vậy cô những muốn cậu ta đừng có đến đến cứ chường mặt ở đây mà chất đống cái không gian chật hẹp bằng những cay cú, trách móc căm hờn, quát tháo và bắt công cả mình.

Cô cũng biết cậu ta hắt hủi với cô vì bây giờ cô từ chỗ ân ái với cậu ta.

Lý do cô viết ra cho chính mình và thông báo với cậu thanh niên là cơ quan sinh dục bị hỏng rồi, để cả cô và cậu được nghỉ ngơi.

Sáng, cô còn nhìn cảm thấy cả thế này nữa: Amine hổ thẹn vì

cô và cho cô cũng ngang như cho chính bản thân mình.

Điê ãm cõu bại.

Đ ta ấy qyề gì mà gộp cô vào cái cảm giác ã hê hoành hành trong ãg bõcậ ta kõg cõu mạnh tâm hồn cả cõ

Thế là cô kõ g chịu ã bị ờ mớ đg chạm, chẳng ham chịu ãu ã ãchiề ãg cậ ta.

Õgã vậra tám nện, cãm ãg, rã rờ

Đ thanh niê có ãm gì vớ nhữg ngày ãi vò vớ một mình trong thành p ó ngọt ngạt, kiế kộ vớ cô cũng kõ ãng pải biế

Đ cãm thấy về trê mỗ là một cái bã u miệg cau có thể nào cũng ãm nản mỗyñh bãchuyệ.

Trong ki các ngó tay cô máy mó chĩ a ã tuõg rờ miế nhữg ke nử nhữg nõxùivà ngay trướ ki giấc ngủmang cô ã một cái thẳng thố vui ờ óg hoang ãi ãm cả thân nguờ mẽ nhòai cả cô rung ã cứ như thể giả vờ ãng qê, cô chộ nhớ ra mình là Kay Demba: Kay Demba.

* * *

Một áng nẽcđnh ã thìcậ thanh niê kõg cò ãñã.

ã ãg thay, cô nấn bã chuyệ ã xảy ã trướ cả ki ã ý thấy ờ vắg mặ cả ãmine, và choàng tỉnh cô ã hiểu ra ngay và nhào về p á cái bọ buộc ã ã ã đớ ghế giờ bị tháo tung, mớ toang, ã ra ó vậ đg f ã ãg bã trong, hai áo põg, một chân váy, một chai bia rõng rẽ ạch và, rê hừ hừ ãnh pải ghi nhậ ã mà chưa nhậ ra ã của tai nheo gì cô ã hiểu ngay, tất

cả tiền bạc cả cái không cánh mà bay .

Mãi từ đó mới thấy trong buồng chỉ có một mình cô

Đầu những tiếng khóc thút thít càng qđ.

Há hớ miệng, cô thấy mình ngạt thở nơi.

Vì đã thức giấc với niềm tình ninh rằng một kẻ ác chống lại cô
và để ợ hoàn tất, lẽ có phải cô đã nghe thấy kẻ gì trong căn
hay đã gặp những giấc mơ trùng kđ với cái hiện thực rồi ấ?

Đi ra ngoài, băng ngang sân tập thể mạnh mẽ nổi bước nào
cũng chệ vấp ngã, bao bỏ vào trong quán chỗ người đến bà đang
nhắm nhápách cà phê để đi.

- Nớ rồi, nấy cả tôi hết trơn hết ráo rồi! cô à.

Người đến bà ngó cô lạnh nhạt, giả hoạt, thoáng chút thương
hại xa vắng

Bà ta nháp nốt cà phê trong vẻ mãn nguyện có phải bị phá vỡ nh
vì Kay ập ấ, tró tró lữ vào vòn miệng rồi ập ạch đng ấ
bị gập ồm ấ cô rồi vụng về đi đũa mà há hẹ ấ không bao giờ
bỏ rơi cô

- Với những thứ tình yêu cho bà, Kay ập ấ, thì kđb đ

Đi rồi cùng cợ, cô nghĩ thế là lại phải bắt đầu lại mọi thứ chịu
đng mọi thứ và còn nhiều hơn thế bởi thịt d cô bần giệp tan nát
cả rồi, vả chẳng mớ hôn trước thđ cô còn ước tính chỉ cần làm rõ
đ ba tháng nữa là đ cho họ cô và cộ thanh niên, tiếp tục cuộc
hành trình.

Đi thanh niên, chà, cô cộ cộ ta rồi còn ầu.

Một thời gian sau cô ấ không còn nhớ cả tên họ ấ nữa mũi

cô ta nữa và lấy cô lưu giữ về sự bội bạc này để là lấy về một chuyện tai bay vạ gió

* * *

Khi nhớ lại để ấy, cô sẽ tính tròn năm qãng thời gian trải qua giữa quán ăn và căn buồng pon phố hồng ông cô biết có thể nó dài hơn nhiều và mình sẽ, cả cô nữa, bị chân ở thành phố hoang mạc này, như để phải những người đến ông tìm để cô những người đang thang và vật để hàng năm rỗng, đến mất khả năng để chính xác thời gian, để về từ tứ xứ nơi thân bằng quý thuộc chắt là tưởng họ sẽ chế vùi mất xác bỏ hồ thạ về cảnh ngộ cả mình, họ không dám đưa tin gửi tới, những người mang cái nhìn từ vợ anh đến qua đời mà không có gì là trông thấy.

Có lẽ họ cần thông thạo bên cạnh Kay, thừ ra và không thể xâm nhập những bị ấy nom họ như què bắng đi vì sao họ lại để đi hoặc cho rằng thế này vô nghĩa rồi và oải mệt để nổi cuối cùng họ thà cứ nằm lì như thế không ra thiệp ngủ cũng không ra thợ sự là đang chờ đợi.

Ngày qua tháng lại, Kay cũng mò đi

Ông lúc càng thưa khách, phải ở thời gian cô ở lì trong bóng tối hờ hững quán có.

Mặc dù vậy tâm trí cô vẫn minh mẫn và để xệ có lẽ cô cảm thấy ngập tràn một niềm hân hoan ấm áp khi, một mình trong để, cô thần thì gọi tên mình và một lần nữa thấy nó tương hợp hoàn hảo với con người cô

Nhưng cô cứ hom hem và yếu là đi chờ về thương ở bắp chân cô mãi vẫn chưa chịu lành.

Dầu ao rồi cũng đến một ngày cô thấy ở tiền chái chiu đành
đi có thể đến chái ra đi

Bao tháng ròng cô mớ ra bó là đi tìm, khắp kiếng bước đi
trong rừng, tìm đến bãi để nơi xe tải chở hành.

Ngày nào cô cũng quay lại, lần thì tìm hiểu xem giờ những
đến ông bà như ở để mình nên mớ nổ với ai để bao được là một
trong những chiếc xe tải.

Và cô không còn sợ về âm vang chát chát, đành thụt từ
giọng nổ kể nghiệp và vô tình cả mình khi thăm hỏi bằng mấy từ
tiếng Ah họ mớ ở quán, cũng không sợ về vì hình ảnh phản
chiếu, trong gương chiếu hậu một xe tải, gương mặt hổ hác, xám
xịt, bề trên xác xơ một tút tó hoe đỏ gương mặt có đôi mắt
mỏng dẹt và làn da khô mớ giờ là cả cô và người ta không dám
khăng khăng đoan chắc, cô nghĩ, là cả bọn nữ cùng cơ thể gầy
chỗ mà người ta cũng không hằng nhìn được và tuy vậy cô vẫn là
Kaly Demba, duy nhất và cần thiết cho trình tự an bài cả vạn vật
trên thế gian để cho cô có ngày càng giống những con người vật
vờ để kát, động tác bở bở lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm
trong thành phố để cho cô giống họ đến mớ phải bán khoán: Kác
biệt căn bản giữa họ và mình là gì nhỉ? Đến rồi thì rách cuờ thên
trong bụi, thích chí vì để tự chọn cuờ một trậ ra trò: thì mình,
mình ấy, là Kaly Demba chứ là sao nữa!

Phải, không để gì còn làm cô ngỡ ngàng, không để gì còn
làm cô khờ dại nữa, kể cả nỗi mớ mớ vô bờ giáng xuống cô bất kể
giờ giấc, đột nhiên làm căng tay căng chân gầy ngắc cả cô nặng
trịch không kén kén cô mớ để được bàn chân này là trước

bàn chân la, hay dùng thứ ăn vào miệng.

Đến đây cô cũng đã quen rồi.

Giờ đây cô coi sự lệ thuộc này như là lẽ tự nhiên cả cơ thể cô

* * *

Nhiều tuần sau, tình trạng yếu đã ngăn cô rời榻 tranh vách như cô đang nằm thõng thượt bên trong, giữa một khu rừng cô quên mất tên cây cối thì hoàn toàn xa lạ.

Cô không biết mình đã ở đây bao lâu rồi hay làm sao ánh mặt trời phải khó nhọc lặn xuống xa đợp như xanh lại có thể phơi bày bề mặt trước mắt cô những cánh tay cẳng chân bàn chân cô cách xa nghìn trùng và gầy gầy queo trong khi cô cứ nhấn mạnh là thấy mình đã nặng một khối ở xuống đất và bị ép vào đống vụn vặt của mình.

Và cô Kay Demba, người chẳng hỗ trợ vì bất cứ chuyện gì lại ngược đãi đến nỗi khi thấy mình như thế ở đó, kèn càng, đứng im một chỗ.

Một bàn tay đã mấp míu nâng đỡ cô khi cô cố đứng cho cô thú vị vào miệng.

Cô cưỡng lại vì mùi của thứ đồ cũng như cả bàn tay làm cô bị giơ, nhưng sự bị ép lại còn quá nặng nề cô không muốn mà mỗi lúc chồm ra và cô sẽ trở xuống bụng một thứ bột mịn như nhát nhẽ.

Cô triền miên bị lạnh, một cái lạnh thấu xương khủng khiếp mà cả mảnh vải phủ lên người lẫn hơi ấm từ đống tay thỉnh thoảng xoa

bỏ cho cô không làm ẩu bừa bãi.

Và mặt đỏ ửng vì tìm thấy trong lòng đất mớ rau và khoai xuống đất từ cơ thể khổng lồ cả cô hơi ấm dần dần cô bán dần, dần cô lại chỉ bắt gặp ngay khi và chớp mắt một hơi lạnh còn băng giá hơn, mà ánh nắng xanh lơ ửng thấm qua lớp nhựa hay không khí ảm đạm từ hầm cả tập thể núp dưới bóng cây, chắc là hầm hầm nóng vì cô thấy mình toát mồ hôi ứa ứa, cũng không thể thêm gì choáng lại.

Ồ chớ chớ rồi, cô lạnh cóng và nhớ buổi tại mỗi lần từ trong cơ thể song cô suy nghĩ căng thẳng nỗi quê từ cái lạnh ứa con đẻ, thành thử khi gặp lại gương mặt cả bà, cả chồng, hai con người nhân hậu với cô và nâng đỡ cô trong cái ý niệm rằng cuộc đời cô con người cô không có ý nghĩa hay giá trị hơn họ khi bản họ ăn ở con cô hằng khát khao sinh nở có ngăn được cô rơi vào tình cảnh khổ cùng như vậy không, thì đó chỉ là suy nghĩ chứ không phải tiết chế nữa cũng như thế cô không than thân trách phận về cảnh ngộ hiện thời, không ham muốn thế vào để bắt lấy cảnh ngộ nào khác, thậm chí theo một khía cạnh nhất định cô còn thấy hân hoan, không phải vì khổ sở mà chỉ vì thế là làm người cả cô không qua mớ lễ vật vui giết theo cách không thể cứng cổ hơn.

Đành vậy đi.

Đành gọi là, đành rồi ăn bình thường.

Một người đến ông và một người đến bà có vẻ ửng chung trong tập thể cho cô một ít bánh hoặc cháo mì nấu bằng bếp củi bên ngoài, trong một cái nồi cũ mất quai.

Kay nhớ mình đã cùng đi với họ trên xe tải.

Hai em im như thỏ và ngó ngửi chung giỡ Kay và họ chỉ là một thứ tiếng Ah bập bõn, nhưng cuối cùng cô cũng hiểu được là nhiều năm nay họ cố gắng cố chế tạo đất châu Âu nơi, ngày xưa, người đến ông có một thời gian trước khi bị trục xuất.

Người nào người này em có con cái đều đi mà họ bắt thăm đều lần rồi.

Tổ em thuộc một khu rộng mênh mông gồm trại hoặc em bắt đợ trên cỏ và những người đến ông rách rưới tất tả đi lại giữa các gốc cây, xách theo bị đợ hoặc cành cây.

Kay nhậ ra mình đã mất sạch bách, chẳng còn lại gì từ cái bỏ, họ chiế ế tiền bạc.

Người đến ông và người đến bà tổ ngày ngồi bộ thang, người nào tự b cả người ấy, và Kay bỏ thời gian quan sát ế nắm đợ cách họ làm rồi cô bắt em đi lên cành cây và ế lấy mình cũng ngồi tế thang, b tìm một cách có phương pháp trong các kỷ niệm kỷ ở câu chuyện một thanh niên không rõ mặt rõ tên ế về cái em ta leo qua hàng rào ngăn châu Phi với châu Âu mà hỏg ăn rồi hỏ người đến ông và người phụ nữ bằng giọng nói mờ cả cô giỡ cỏ và kàn kàn, và người này hoặc người lạ trả lời cô bằng vài từ bõn bõn mà không phải từ nào cô cũng biết nhưng, ế nổ với những từ cô đã họ đợ hoặc ế đi hái bằng tranh vạch nguệch ngoạc xuống đất, chúng cũng bác ra em em thanh niên đã giảng giải với cô và họ lấy về phá cô những mảnh giấy đợ ế cột từng thanh ngang vào hai thanh nẹp cả cái thang, về

là chà, bợ d, như thế Kay thần nhiên nghĩ, đột ả ch ể mọ
tài ả cả cô rồi, như cô đoán là họ ấ làm thế thì họ không thể
không giúp bất chấp cảm giác kó chịu trong ồng.

Ồ cù g người bụ nữ ra kỗ rờg, men ọ đòng nhạ ấ
ế tậ cả ngổ một thành phố

Ồ kậ kiểg thấy rõ bấ chân bị hoại thò ra đớ gấu tà váy
cũ nát.

Hợ ấ xin trê phố

Kay chà tay ra như người bụ nữ

Người ta nén vào họ trong một thứ tiếng không ao hiểu đợ
ề hắ pải là những đữ chữ mắg, một vài người nhỏ pì pì
vào chân họ những người khác thì cho họ ánh mì

Kay ố nổi cơn gặm mạnh vào mắ bánh.

Tay cô un ậ bậ

Ồ trê bánh những vệt máu, bợ ấng tắ máu.

Nhưng trái tim cô ấ thư thả, yên bình và bản thân cô cũng
cảm thấy như thế thư thả, yên bình, bất khả xâm phạm, ấ nấu
trong tính người không thêm ai một cả cô

* * *

Trờ hững ản g chưa bao ấ u thì tiếng ấ gào, chó ấ, tiếng
chân chạy rần rậ ang ề ấ kếp u trại.

Ồn ề tàn phá các căn ề, nhỏ bậ ề bạt, phá tung té
những hò ấ ề m bệ

Một trong ấ ấ ấy Kay , giậ tung váy cơ.

Thấy hắ ta ngầ ngữ cô hiểu rằng hắ ta ghê tởn vì dáng vẻ

thân hình cô ngả ngắc cả cô các về đến chỗ trên.

Hà ta đắm vào mặt cô rồi quật ngã cô ra đất, miệng chun lại vì tứ giệt và ghen.

* * *

Sau đó, rất lâu sau đó hàng tuần hay hàng tháng cũng thế, khi nào cũng trở lạnh hơn đêm trước và trong rừng ánh nắng ngày càng hạ xuống thấp hơn, tái nhợt đi những người tự xưng hoặc được chỉ định làm trại trưởng thông báo về sự vượt rào vào ngày hôm sau.

Họ rờ rịch cả đêm, hàng chợ hàng chợ ở nhỏ đến ông già đến bà trong trại thấy mình bệnh hoạn còng, gần như không nhìn thấy, một hơi thở

Các vác thang theo giống như những người khác và mặt dễ nhẹ tênh, nó có vẻ vất vả hơn chính bản thân cô một cách bí ẩn như những kẻ trong mơ. Khi cũng trĩu nặng, và để vậy cô vẫn tập thể thao, nhanh không kém những người cùng đi cảm thấy trái tim khổ ngộp nề thành thịch trong lồng xương nhỏ xíu cả lồng ngực công minh, rực cháy.

Họ đi bộ hồi lâu, lắng nghe băng qua rừng rồi những khu đất rải đi nơi này cứ vấp ngã đi rồi đứng lại, lấy lại chỗ cả mình trong tập người, cảm thấy mình chỉ là một hơi khí nhẹ trở đi một sự thanh nhẹ buổi giá của không khí - cô lạnh thế mà, cả người cô lạnh thêm.

Ở cùng họ cũng có một khu vực vắng hoe chiếu sáng bằng ánh đèn trắng là như ánh trăng sáng vắng vẻ, và Kay trông thấy cái hàng rào ai nấy đều nổi.

Những con chó bắt đầu rủa sủa trong bụi họ vẫn tiếu bưng và những tiếng ộp ộp này thì trầm trầm và Kay nghe thấy: Họ bắt vu vơ đấy, phát ra bằng một giọng nổ rì rì, tiếng đợ tiếng mát vì căng thẳng, rồi chốc vãn cái giọng ấy phát ra âm hiệ, tiếng gồ gộc nhất, và tất cả ai nấy bao người chạy thọ mạng về phía trước.

Cô cũng chạy, miệng há hốc mà thở không ra hơi, mắt trợn trừng, họg tắc nghẹn, rồi hàng rào đã thù lù ngay đấy và cô từ thang vào đờ và giờ thì đang trờ từg nấc từg nấc một cho đến khi, đến đến nấc cuối cùng, bám đợ vào hàng rào.

Và cô có thể nghe thấy quanh mình tiếng ợn nổ ùg oàng, những tiếng thế đầu đờ và hoảng hốt, không biết chính cô cũng là hay là tiếng nện ùg ợ cả mạch máu hộp ợ bộ kín cô giỡn là than bất tận, và cô muốn trờ đến nữa, nhớ rõ một thanh niên đã bảo cô chưa đến đến hàng rào thì chớ bao giờ chớ có bao giờ đứng chân, nhưng khi gai cứ cào toạc da tay da chân cô và giờ thì cô nghe thấy mình gào thét nghĩ thấy máu mình chảy ợ cánh tay, bả vai, thậm chí không bao giờ đợ ngừng leo, không bao giờ, niên dĩ niên lại những từ này mà không còn hiểu đợ gì rồi buông tay, bỏ cuộc, nhẹ nhàng ngã ngửa ra và nghĩ rằng tinh chất cả Kay Demba, nhẹ hơn một hơi thở chỉ là một cái chao mình cả không kị chấ chấ ẽ không chạm đất, ẽ mãi trở bất định vô giá, nhẹ bồng bềnh không thể tan tành, đỡ ánh sáng chỗ là lạnh ẽ cả những ợ la.

Mình, Kay Demba, đấy mà, cô vẫn còn nghĩ vào lúc đến cô ợ xuống đất và lúc, mắt mở to, cô thấy bay chần chện bên trên hàng rào là một con chim cánh đi màu xám - mình, Kay Demba,

đấy mà, cô nghĩ trong sự vắng chỗ cả phát hiện này, biết rằng cô là con chim lạ và con chim biết thế

đến

Mỗi lần người ta trả tiền cho Amine để lấy sự bảo vệ của cô ta, dĩ nhiên phải bỏ nhà hàng để đi ăn, chỗ cô ta để bát vào buổi tối trong nhà không nơi cô ta bố trí hàng hóa cho một thị, trên một công trường, trong tàu ngầm, bất cứ nơi nào cô ta đến cho thuê tay mình, mỗi lần nhận những đồng euro chuyển từ những bàn tay xa lạ, cô ta đến nghĩ đến cô gái, đến thần tượng của cô xin cô tha thứ và không đổi theo mình với những kẻ nguỵ hay những giấc mơ độc ác. Trong căn phòng ở chung với người khác, cô ta nằm ở đây để mà ngủ và mơ về cô gái. Cuộc họp cho cô ta hoặc, trái lại, nguỵ rằng là tồi tệ nhất. Và khi, vào đầu giờ mặt trời lấp lánh khoe nắng, cô ta ngẩng mặt lên, để nó cho hơi ấm, không hiểu khi một bóng xanh xỉ bóng đổ xuống nó hiểu và thế là cô ta trò chuyện với cô gái, rủ rỉ kể cô nghe những chuyện xảy ra với mình, tạ ơn cô đã đi xa một con chim bay khuất dạng.

VCTVEGROUP
Ebook for all

T6

1
2
3